Nr. 23

9 juni 1962

VERSCHIJNT WEKELIJKS

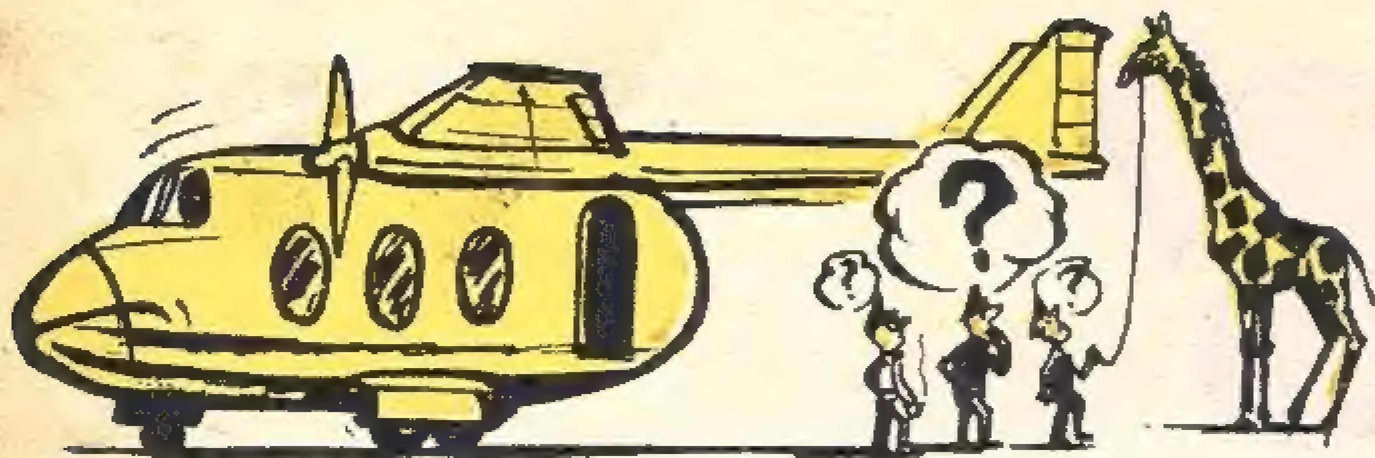
SJORS

van de Rebellenclub

ZOEFF FF

NIEUWE GOOCHEL TRUCS

Vrachtvervoer

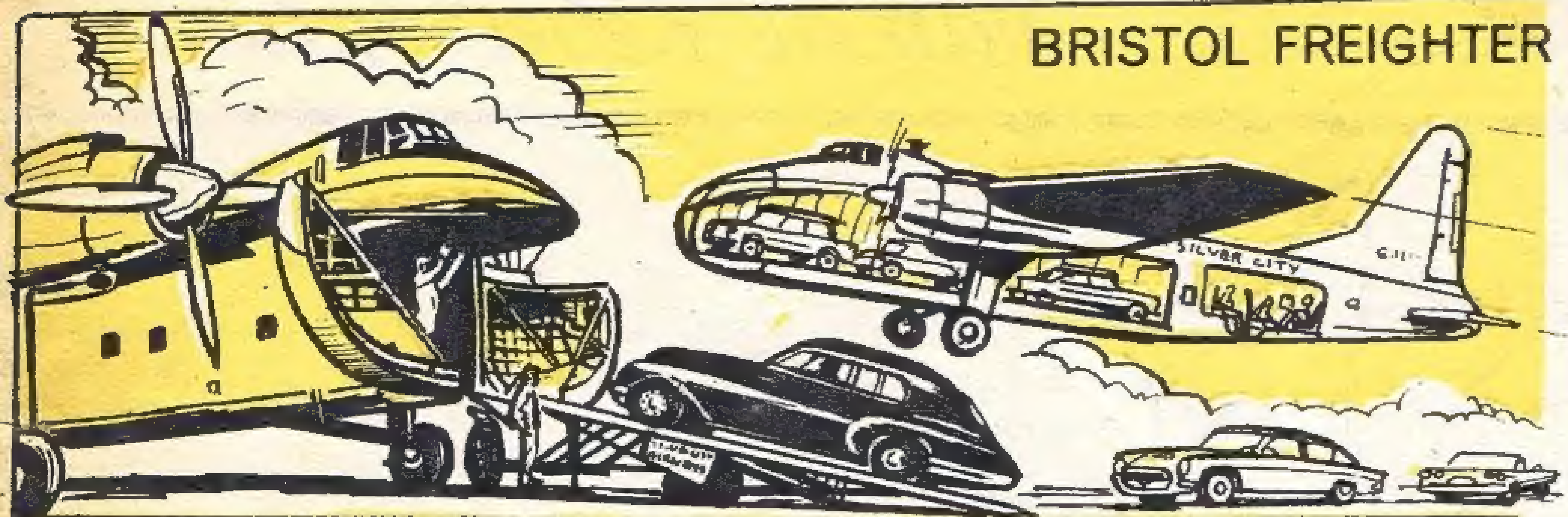

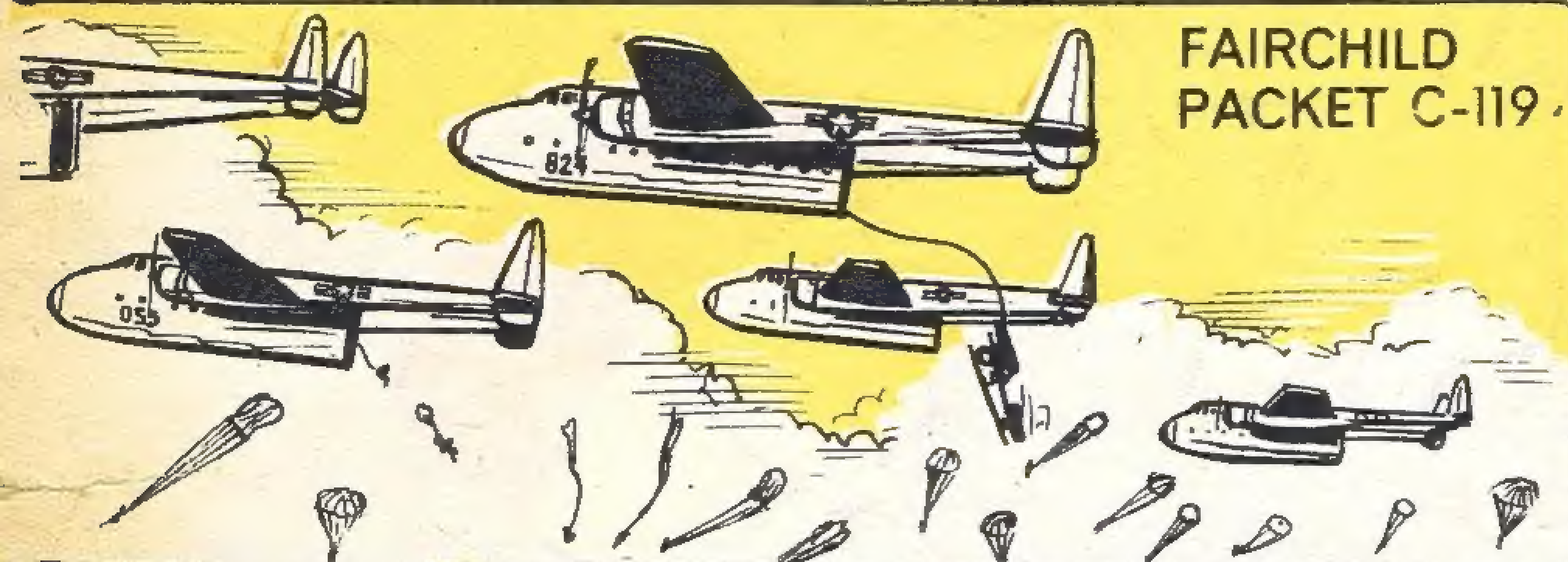
Vrachtvervoer door de lucht wordt steeds belangrijker en neemt met de dag toe. Allerlei voorwerpen, van boordeknoopjes tot olifanten, reizen tegenwoordig door de lucht. Grote voordelen hiervan zijn het snelle en veilige transport. Snel is belangrijk voor goederen die bederven, zoals eetwaren en bloemen; veilig is het vervoer van breekbare waren, kostbaarheden, machines, dieren en nog duizenden andere dingen. Een van de maatschappijen die dat het eerst inzagen was de Engelse Silver City Airways, die kort na de oorlog speciale vrachtvliegtuigen liet bouwen van het type Bristol Freighter voor het vervoer van personenauto's van Engeland naar Frankrijk en terug. Dit maatschappijtje is uitgegroeid tot een flinke vrachtvervoerder, die vanaf een eigen vliegveld in Engeland heel Europa met moderne vrachtvliegtuigen bedient. Deze vrachtvliegtuigen vallen op door hun dikke neus. Dat komt niet van verkoudheid, maar dient om twee grote deuren te bergen. Gewone vliegtuigen hebben de deuren aan de zijkant van de romp, zodat er geen lange vrachten in vervoerd kunnen worden. Door in de rompneus een of twee deuren te bouwen heeft men dit bezwaar opgeheven. Voor militair luchttransport wordt deze methode al jaren toegepast in het werkpaard van de luchtmacht, de C-119 Fairchild Packet, een dubbelstaartig transportvliegtuig, waar parachutisten en allerlei soorten vracht uit neergelaten kunnen worden.

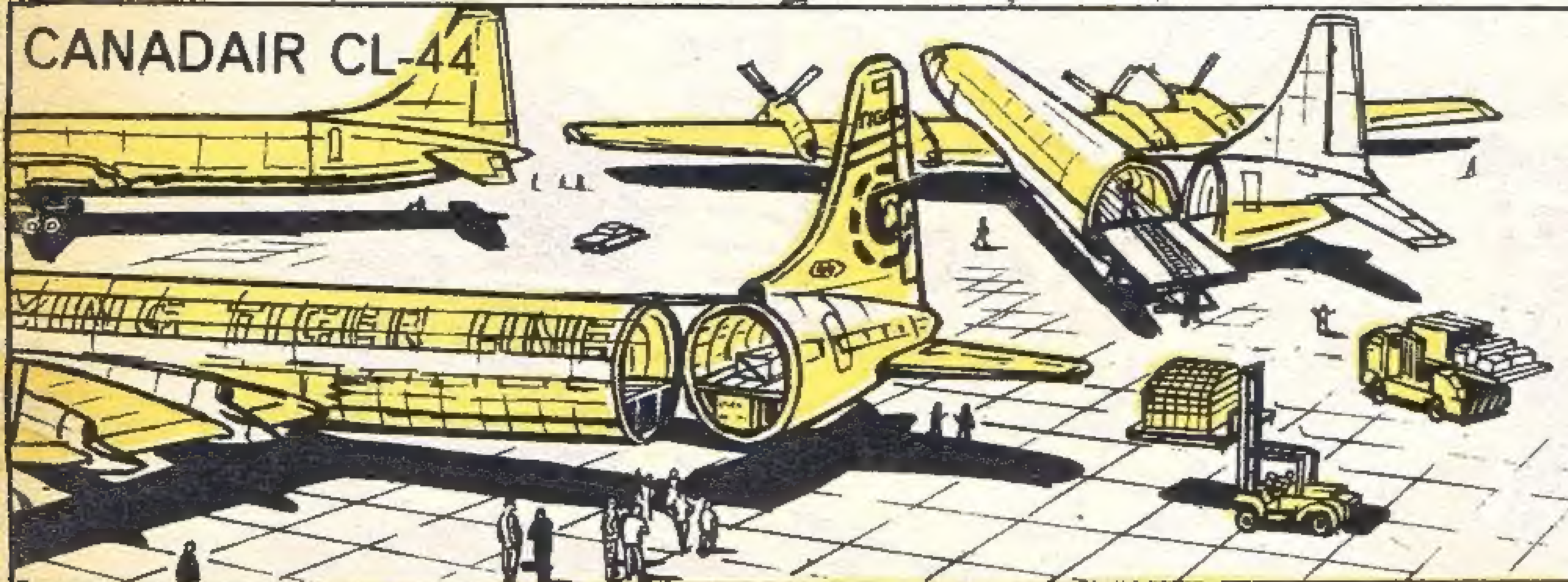
Het nieuwste op het gebied van het vrachtvervoer is de Canadair Cl-44. Dit vliegtuig heeft om het vervoer van lange vrachten mogelijk te maken een draaibaar staartstuk. Als het toestel volgeladen is, gaat de staart dicht en kan de tocht beginnen. De Canadair Cl-44 is het grootste en modernste vrachtvliegtuig van de burgerluchtvaart. Het kan een lading van tweeëndertigduizend kilo met een snelheid van zeshonderd kilometer per uur vervoeren. Die snelheid wordt geleverd door vier Rolls-Royce-schroefturbines (straalmotoren met propellers), die een vermogen hebben van zesduizend paardekrachten per stuk.

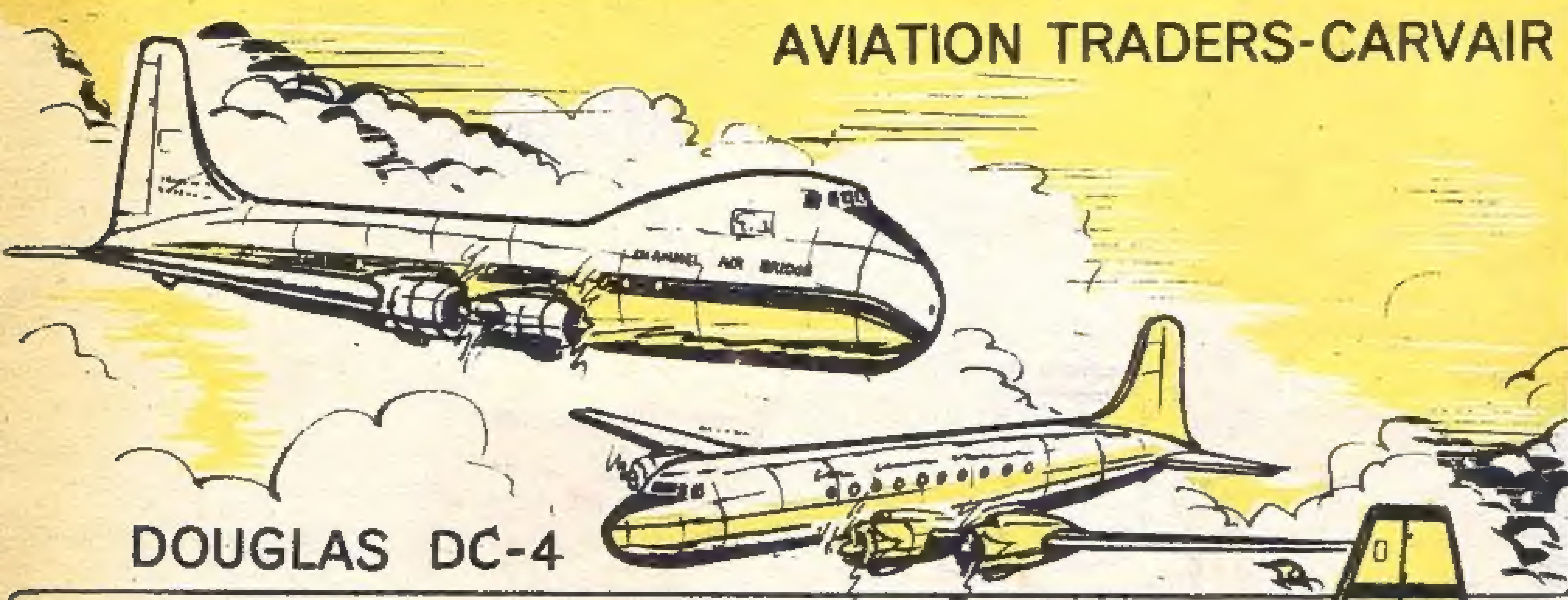
Oud en nieuw worden toegepast in de Carvair, een oud en tegelijkertijd nieuw Engels vliegtuig. Een Engelse fabriek bouwde oude DC-4's om tot vrachtvliegtuig door er de neus af te halen en er een nieuwe aan te zetten, voorzien van een grote laaddeur. Zo kan de Carvair vijf auto's en twintig passagiers vervoeren.

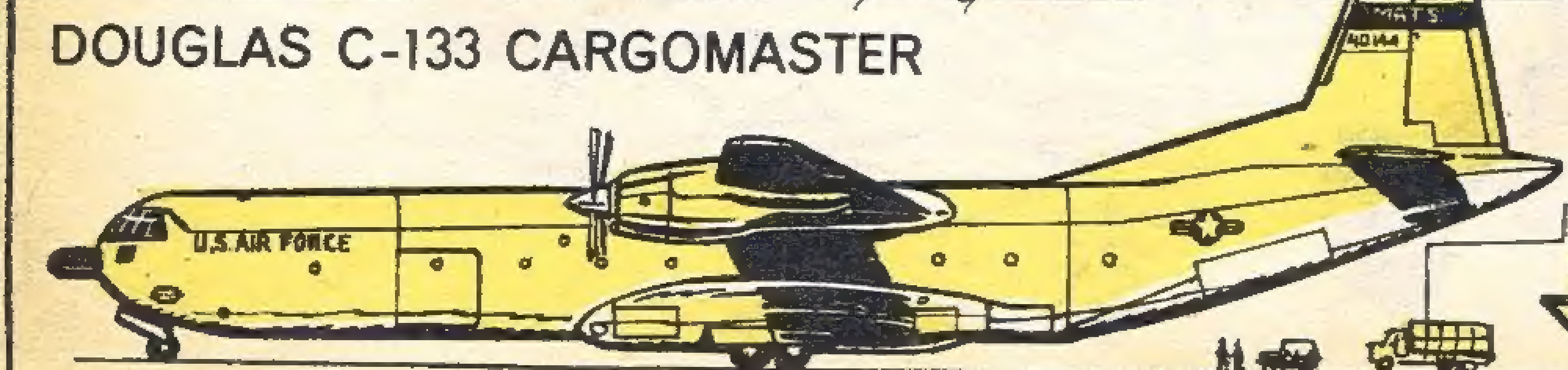
De reus onder de vrachtvliegtuigen is

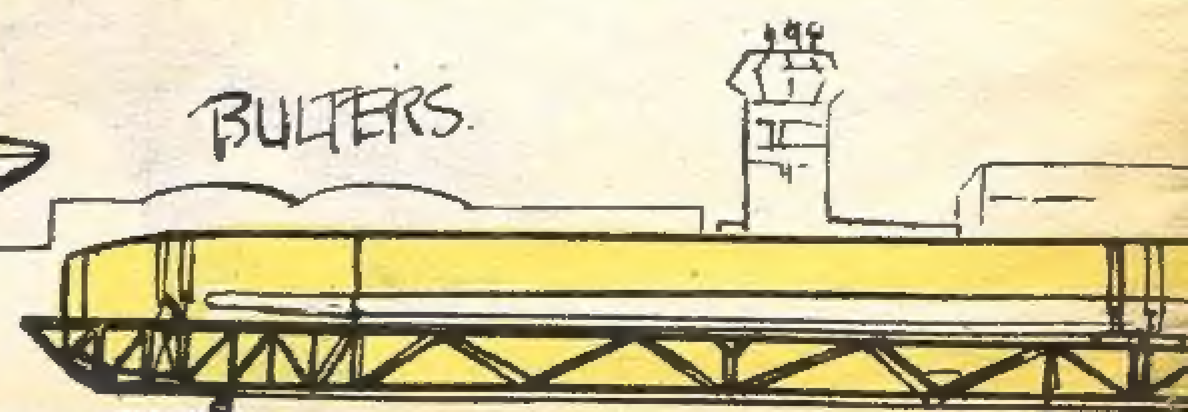

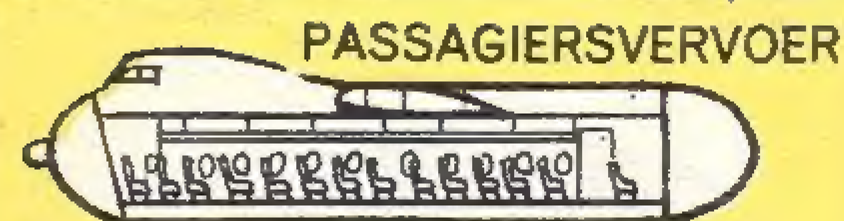

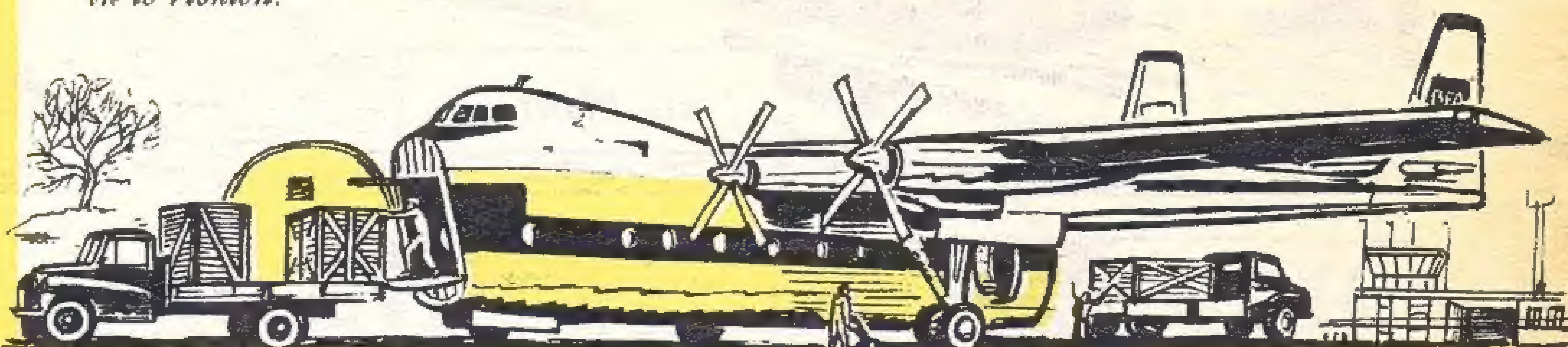
door de lucht

De Armstrong Withworth Argosy is een Engels vliegtuig, dat speciaal voor vrachtvervoer is ontworpen. Hiernaast zie je drie mogelijkheden om de romp van dit toestel in te richten.

PASSAGIERSVERVOER

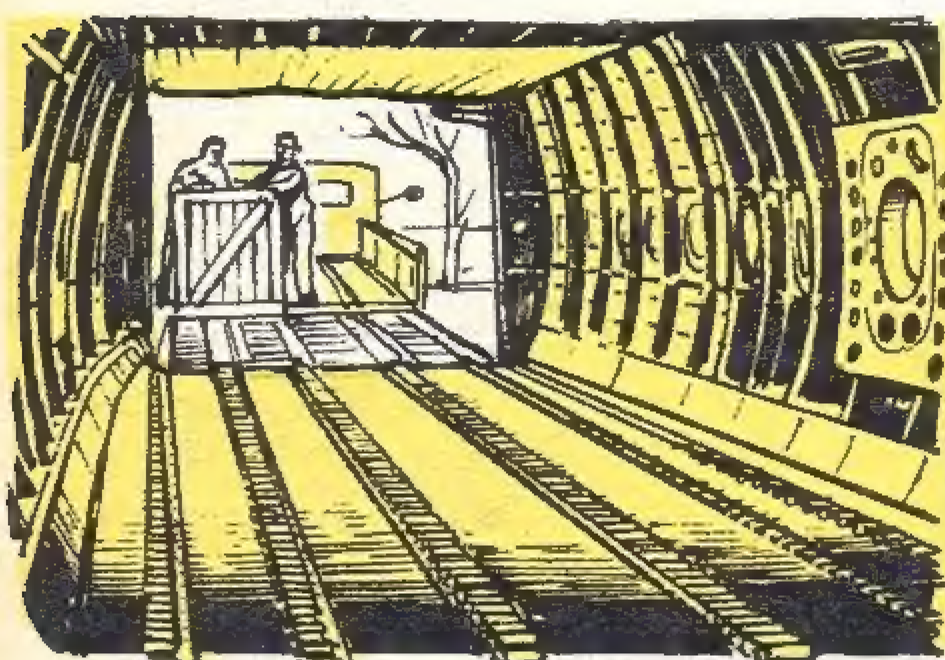

VRACHTVERVOER

PARACHUTEACTIES

de C-133 Cargomaster. Het enige bedrijf dat er zulke reuzen op na kan houden is de militaire luchtvaart. In deze luchtreus kunnen complete, torenhoge raketten vervoerd worden door ze via grote deuren achter in de romp het dertig meter lange vrachtruim in te schuiven. Dit gigantische vliegtuig heeft een spanwijdte van zeventig meter en een lengte van vijftig meter. Zijn gewicht van honderdvijfendertigduizend kilo mag er zijn. In plaats van goederen kan hij ook tweehonderd bewapende soldaten vervoeren.

Doordat de laatste jaren in de burgerluchtvaart het straalvliegtuig in dienst

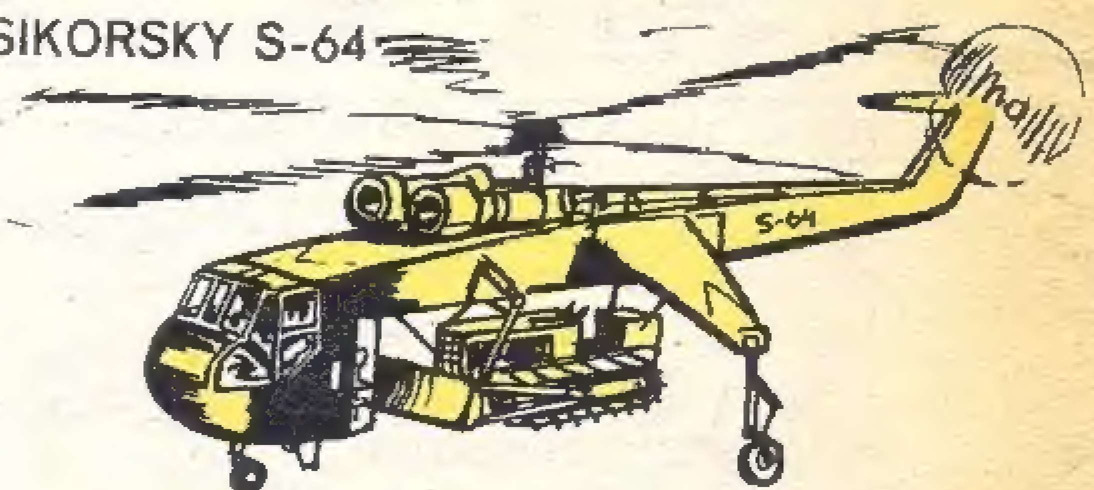

ROLAMAT LAADSYSTEEM

is gekomen, zijn veel schroefvliegtuigen werkloos geworden. Straalverkeersvliegtuigen vervoeren tweemaal zoveel in de helft van de tijd die een vliegtuig met zuigmotor nodig heeft. Doordat men nu grote deuren opzij in de romp heeft gebouwd, zijn veel van die werkloze passagiersvliegtuigen vrachtvliegtuig geworden.

In Engeland is een nieuw vrachtvliegtuig gebouwd dat aan alle eisen van het vrachtvervoer voldoet: de Armstrong Withworth Argosy. Dit vliegtuig heeft voor en achter in de romp 'n grote deur, wat snel in- en uitladen mogelijk maakt. De vloer ligt 1.22 meter boven de grond. Bij de Engelse luchtmacht is de Argosy ook in gebruik. Daar is hij voorzien van scharnierende achterdeuren, waardoor parachutisten en vracht kunnen worden uitgeworpen. Bij de Argosy gaat de vracht op rolletjes, evenals bij de Canadair Cl-44. Bedrijven die iets te vervoeren hebben kunnen grote aluminium bakken krijgen, die precies gemaakt zijn naar de vorm van het vliegtuig. Geen maatpak, maar een maatkist dus! Omdat de bakken allemaal hetzelfde model hebben, kunnen ze op speciale treinwagons en vrachtauto's vervoerd worden, die op de laadvloer een soort rails hebben. Dit zogenaamde rolamat laadsysteem bevindt zich ook op de laadvloer van het vliegtuig. De vloer van het vliegtuig en die van de vrachtauto worden gelijk gemaakt met behulp van een tussenstuk, zodat de transportbakken snel het vliegtuig kunnen inrollen.

Wat gebeurt er nu als er zware vrachten moeten worden vervoerd, die niet in een vliegtuig passen door hun te grote afmetingen, zoals hoogspanningsmasten, buizen, olieboortorens, zware machines en andere grote voorwerpen? Als deze vracht ook niet per trein, boot of vrachtauto vervoerd kan worden, omdat bijvoorbeeld het terrein onbegaanbaar is (oerwoud, woestijn, moeras of rampgebied), dan komt de reuzenhelikopter in actie. Deze vliegende hijskraan, die in Amerika en Rusland gebouwd wordt, is dan werkelijk de enige uitkomst. Achter de bestuurder zit in een glazen hokje de kraandrijver, die de zware vracht overal op de centimeter nauwkeurig kan neerzetten. De afgebeelde Sikorsky S-64 kan een vracht van negenduizend kilo vervoeren. Met al deze soorten van vliegtuigen wordt het vrachtvervoer door de lucht steeds sneller, veiliger en voordeliger.

SIKORSKY S-64

De vliegende auto

HIJ VLIEGT...

HIJ RIJDT...

HIJ VAART...

DE AUTO HAD EEN REBELLEN-KAMP ONTDEKT OP DE OEVER VAN DE AMA-ZONE. VLAK NADAT MIKE VIA DE RADIO DE REGERING OM HULP GE-VRAAGD HAD, WERDEN HIJ EN DE ANDEREN OPGESLOTEN.

HET IS TE HOPEN DAT DE REGERING ONS VLUG TE HULP KOMT!

INTUSSEN ZEI DE REBELLENLEIDER BEZORGD:

DIE PILOOT HEEFT DE REGERING GEWAARSCHUWD! WE MOETEN ONS KAMP DIRECT OPBREKEN!

ER KLONKEN BEVELEN EN AL GAUW TROKKEN DE REBELLEN WEG.

WE ZULLEN DE WAPENOPSLAG-PLAATS IN DE GROT OPBLAZEN!

VLUG WERD ER SPRINGSTOF AANGEBRACHT.

INTUSSEN IN DE GROT...

HOU VOL, MIKE! DE DEUR GEEFT AL MEE!

JA, MISSCHIEN KUNNEN WE ONTSNAPPEN!

EINDELIJK WAREN DE GEVANGENEN VRIJ.

WAAR ZOUDEN DE REBELLEN UITHANGEN?

OPEENS...
KIJK DAAR EENS, MIKE!
EEN LADING SPRINGSTOF! ZE GAAN DE GROT OPBLAZEN!

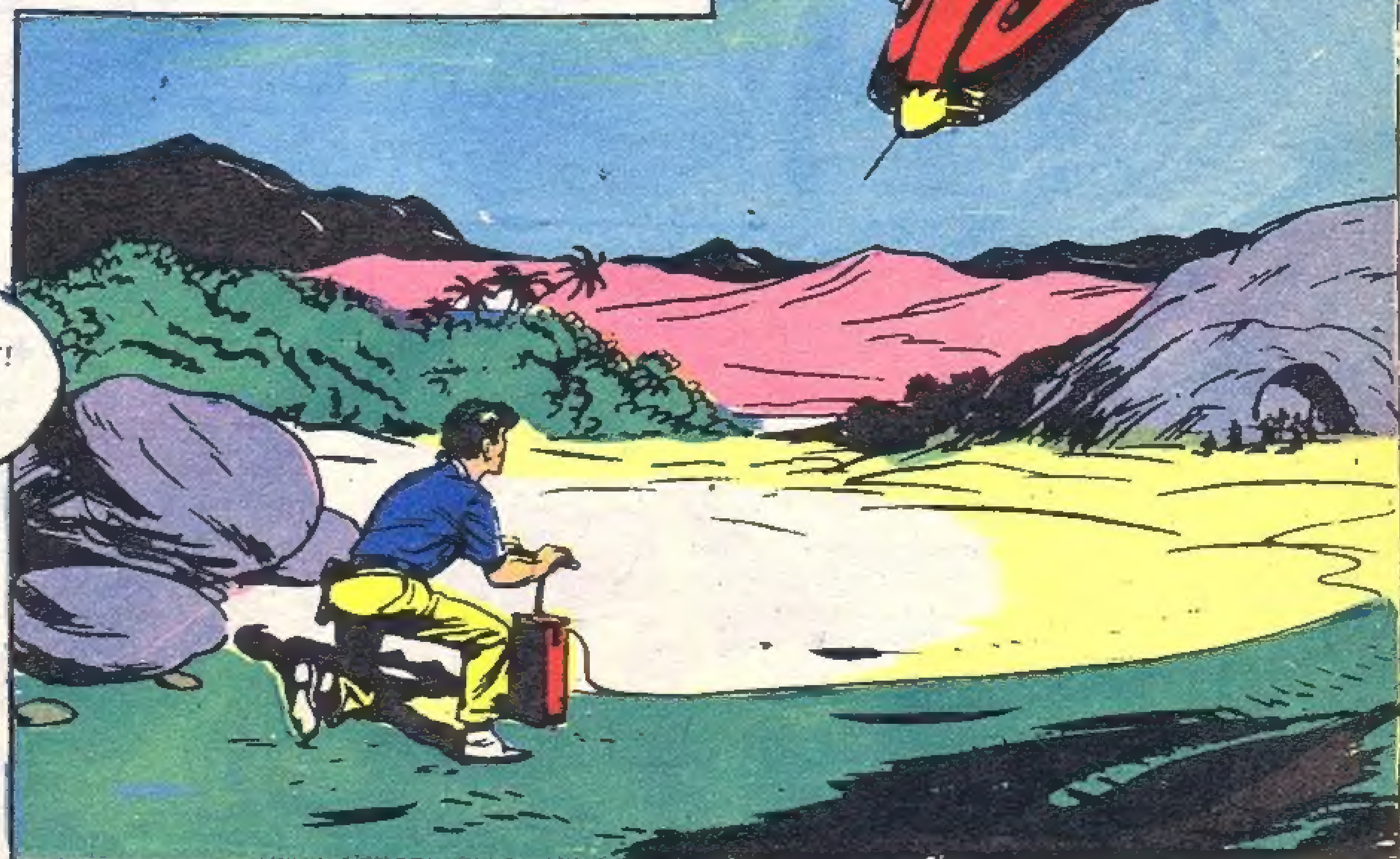

ZE HOLDEN NAAR DE INGANG.
KIJK EENS, DE REBELLEN GAAN ER VANDOOR!

ALS WE NIET UITKIJKEN, GAAN WE ALLEMAAL DE LUCHT IN!

MISSCHIEN KAN DE AUTO ONS NOG REDDEN!

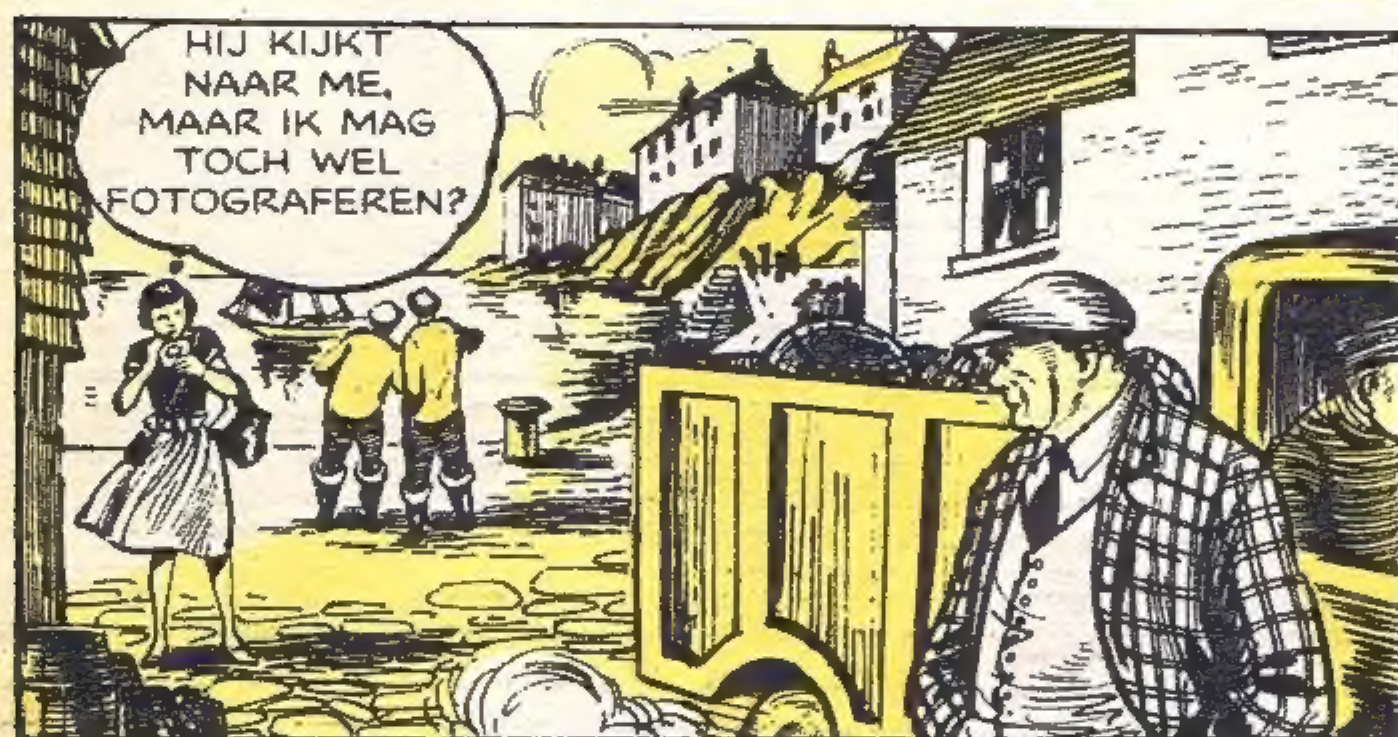

KIJK, DE GEVANGENEN ZIJN ONTSNAPT! MAAR HUN LAATSTE UUR IS GESLAGEN!

Het raadsel van de Valkenbaai

PLOTSELING WIST ZE ZEKER DAT SAM HAWKINS HET HOOFD VAN DE SMOKKELAARS WAS EN ZE WILDE DIT GAUW AAN FRANK VERTELLEN. OMDAT HIJ GEZEGD HAD DAT HIJ HET NIEMANDSEILAND IN HET OOG WILDE HOUDEN, ZOU ZE HEM WEL BIJ DE KLIPPEN KUNNEN VINDEN.

SLOEG DE AUTO RECHTS-AF? IK GELOOF, DAT DAT EEN BE-LANGRIJK PUNT IS! WACHT, IK ZAL HET TEKENEN!

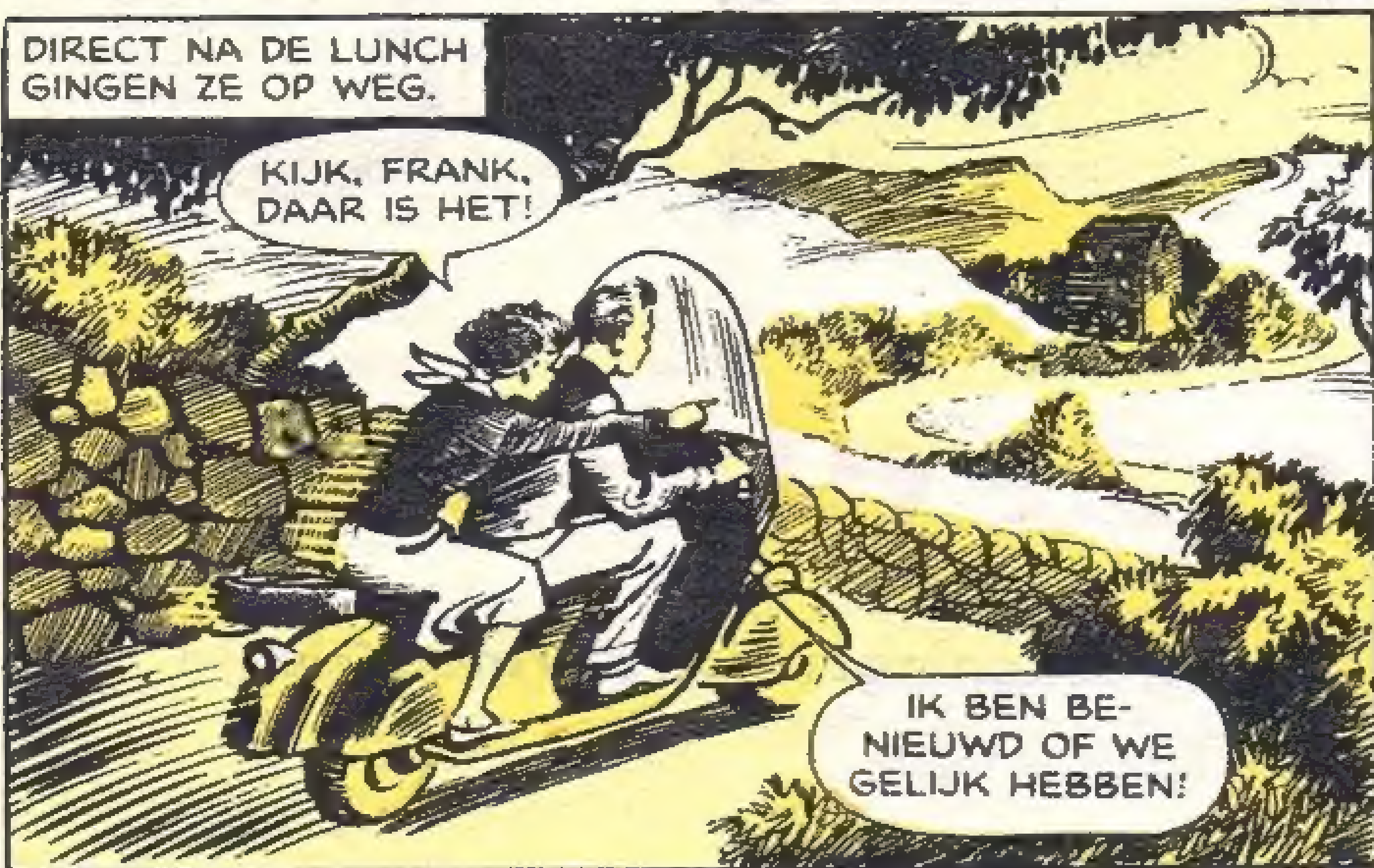

ADEMLOOS KEEK LORNA TOE, TERWIJL FRANK TEKENDE.
MARKT
WATER-MOLEN
VUURTOREN
KADE
HAVEN

KIJK, DUS ABE NAM DEZE WEG, LANGS DE WATERMOLEN. MAAR DAT IS OM, ALS JE NAAR DE MARKT MOET. ZOU DAT DE REDEN ZIJN WAAROM JOUW FOTO VERNIETIGD MOEST WORDEN?
DAT KAN ZIJN. ZOU DE WATERMOLEN DAN ZIJN DOEL ZIJN GEWEEST?

VLUG PAKTE LORNA HET BOEK MET DE LEGENDEN VAN DE PLANK.
IK HEB HIERIN IETS GELEZEN OVER SMOKKEL-BENDEN VAN VROEGER.
LEGEN

DE OUDE WATERMOLEN
HOOFDKWARTIER VAN DE BENDE VAN ZWARTE JACK.

IK DENK DAT WE DE SMOKKELAARS NU OP HET SPOOR ZIJN, LORNA!
MAAR HOE KUNNEN WE ONZE VERMOEDENS BEWIJZEN?
ER IS MAAR ÉÉN MANIER: WE GAAN SAMEN OP DE SCOOTER NAAR DE WATERMOLEN!

DIRECT NA DE LUNCH GINGEN ZE OP WEG.
KIJK, FRANK, DAAR IS HET!
IK BEN BE-NIEUWD OF WE GELIJK HEBBEN!

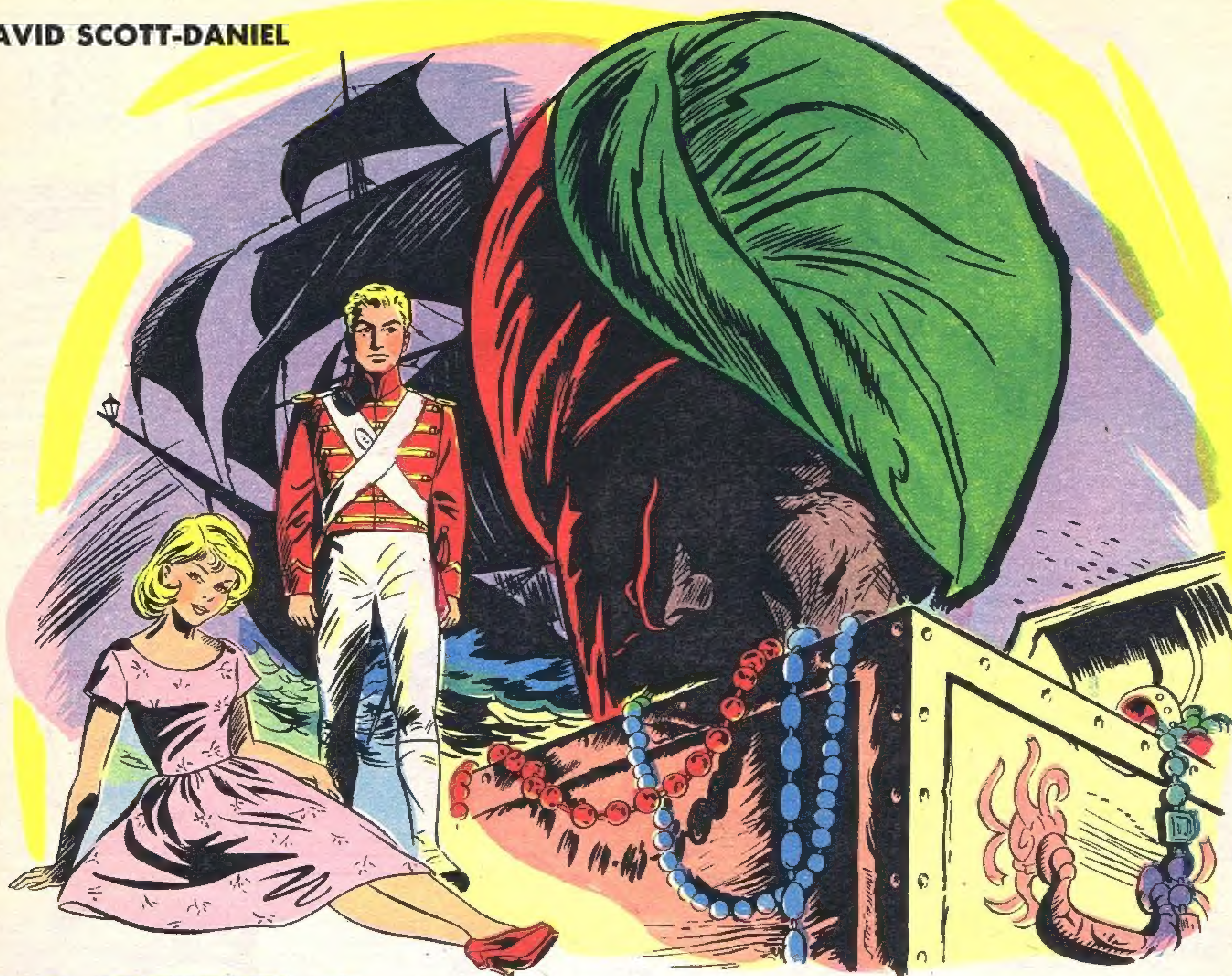

PLOTSELING...
STOP, FRANK, EN VERBERG DE SCOOTER! VLUG!

FRANK REED DE SCOOTER VLUG IN DE STRUIKEN.
WAT IS ER, LORNA?
KIJK, DAAR, DIE MAN BIJ DE MOLEN. DAT IS ABE!

VANUIT DE STRUIKEN KEKEN ZE NAAR DE MAN, DIE UIT DE MOLEN KWAM.
JA, HET IS ABE! WAT HEEFT HIJ HIER TE DOEN?
ALS HIJ WEG IS GAAN WE KIJKEN!

DAAR GAAT HIJ! KOM MEE!

OPGEWONDEN LIEPEN ZE NAAR DE OUDE MOLEN TOE.

OLIVIER en de zeerovers

met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het 11e Regiment Infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott maken in India het vervoer mee van drie schatkisten, die door een groep soldaten van Mandelpore naar Madras gebracht moeten worden. Vaandrig Boscowen voert het bevel en sergeant Trott, Pollies vader, en soldaat Pilchard zijn ook van de partij. Onderweg ontmoeten Pollie en Olivier Paul Carvell, schrijver bij de Overzeese Compagnie. Pollie vertelt hem het doel van hun reis en Olivier ontdekt dat hun gesprek wordt afgeluisterd door een onbekende Indiër, die snel op de vlucht gaat. In Bombay gaat de hele groep aan boord van het schip de* Eenhoorn *met bestemming Madras. Paul gaat ook mee.*

Ach, let maar niet op oom Pharao," zei Pollie. „Hij is in werkelijkheid zo vrolijk als een vogel in de lucht, nietwaar, oom Pharao?"

Soldaat Pilchard trok een grimas tegen Pollie.

„Is tamboer Crow ook aan boord?" vroeg Paul.

„Vaandrig Boscowen heeft hem aan land gestuurd," legde Pollie uit. „Hij brengt een bericht naar de kolonel, waarin staat dat de schat en de afdeling zich veilig aan boord bevinden. Hij komt zo terug."

Olivier had zich naar de kust laten roeien en stapte stevig door naar het fort, waar de gouverneur, de oudere officieren en de Engelse kooplui woonden. Hij was in een beste bui, omdat ze al gauw naar Madras zouden varen. Opeens bleef hij staan en kroop vlug achter een stapel vaten. Hij had een Indiër gezien met een groene tulband op, een man die erg veel leek op degene die hen had afgeluisterd.

„Groene Tulband" stond te praten met een dikke Indiër, die fonkelende ogen had. Olivier gluurde zo onopvallend mogelijk naar hen en zag dat van de rij zilveren knopen aan de jas van Groene Tulband er ééntje ontbrak.

Hij haalde de gevonden knoop uit zijn zak en bekeek hem. Het leed geen twijfel dat de vorm volkomen gelijk was aan die van de knopen aan de jas van de Indiër.

De twee Indiërs waren in een ernstig gesprek gewikkeld. De dikste wees naar de *Eenhoorn*, die in de baai voor anker lag. Groene Tulband knikte een paar keer, en de dikke man scheen hem zorgvuldig instructies te geven. Tenslotte legde Groene Tulband zijn handpalmen tegen elkaar, boog voor de dikke man en haastte zich weg.

De dikke Indiër bleef naar de *Eenhoorn* staren. Hij wreef zich in de handen, alsof

hij erg met zichzelf ingenomen was. Toen ging ook hij weg om een roeier te roepen.

Het hart klopte Olivier in de keel en zijn mond was droog van opwinding. Daar was iets geheimzinnigs en onheilspellends gaande, dat met de *Eenhoorn* te maken had en misschien ook wel met de schat van de radja.

Toen herinnerde hij zich opeens dat hij een dringende boodschap voor de kolonel bij zich had, en hij maakte dat hij vlug bij het fort kwam.

Ondertussen zat Pollie op de *Eenhoorn* nog steeds op een bolder met Paul te praten over de reizen, die ze al gemaakt had met het 11le Regiment. Ze was geboren toen het regiment in West-Indië was en ze was al met heel wat troepenschepen meegevaren. Hun gesprek werd onderbroken door een zachte stem, die zei: „Pardon, sahib." Een dikke Indiër boog eerbiedig voor Paul.

„Neem mij niet kwalijk dat ik stoor," zei hij, „maar ik zoek een Engelse officier, een jonge vaandrig van goede familie, die op dit schip moet zijn. Kunt u me alstublieft zeggen, waar ik hem vinden kan?"

„O, u bedoelt vaandrig Boscowen," zei Pollie. „Zijn hut is beneden het achterdek, de tweede deur aan de kant van de haven."

„Dank u wel, mem-sahib. Ik ben Asaf. Ik ben een vriend van de Engelsen, en ook van uw generaal. Ik ben een van de leveranciers van het Engelse leger."

„Aangenaam, ik ben Pollie Trott. Mijn vader is sergeant. Dit is meneer Carvell." De Indiër boog eerst voor Pollie en daarna voor Paul, met de handpalmen tegen elkaar.

„De Engelse soldaten gaan zeker naar Madras om de schat van de radja te bewaken. Daar ben ik blij om. Die schat is van grote waarde."

„Weet u van de schat af?" vroeg Pollie verbaasd.

De Indiër glimlachte. „Ik weet wel, dat het een geheim is. Maar voor mij is het geen geheim. Ik ben ook bevriend met de radja van Mandelpore en met Zijne Excellentie de gouverneur van Madras. Daarom weet ik alles over die drie kostbare kisten. Ik hoop dat ze veilig aan boord gebracht zijn?"

„O ja, meneer Asaf," zei Pollie, „ze staan in het voorste ruim."

„En ze worden zeker door soldaten bewaakt, hè, mem-sahib?"

„Twee schildwachten staan er dag en nacht bij. Mijn vader moet daarop toezien."

De Indiër knikte. „Daar ben ik blij om. We kunnen niet voorzichtig genoeg zijn. De tweede deur aan de kant van de haven, zei u? Ik dank u wel. Moge Allah u beschermen."

„Dank u zeer," zei Pollie.

„Nou, dat is toch wel een alleraardigste man," zei ze tegen Paul toen Asaf weg was.

„Hij schijnt wel belangrijk te zijn," beaamde Paul.

„En hij is met de schat op de hoogte. O, daar komt Olivier aan."

„Pollie," hijgde Olivier, terwijl hij bij hen kwam. „Heb jij die dikke Indiër gezien? Ik zag hem net naar het achterdek lopen."

„Zijn naam is meneer Asaf," zei Pollie, „en we hebben met hem gepraat. Het is werkelijk een aardige man."

„Aardig!" kwam Olivier. „Ik zal je eens wat vertellen. Raad eens met wie ik hem zag praten, toen ik aan land was, en nog wel op een erg verdachte manier? Met die Indiër met die groene tulband op."

„Och, Olivier, er zijn zoveel mensen in Voor-Indië die een groene tulband dragen. Het zou jou ook heel goed staan, als je hem een beetje schuin opzette. Maar zie je niet, wie hier bij ons is? Paul gaat ook met de *Eenhoorn* naar Madras. Is dat niet leuk?"

„Ja, heel leuk. Ik ben blij dat je meegaat, Paul," zei Olivier. „Maar luister nou eens even, dit is veel belangrijker. Die dikke Indiër, hoe die dan ook heten mag. . ."

„Meneer Asaf," zei Pollie, „en het is een erg aardige man. En hij is ook een heel belangrijk iemand."

„Belangrijk?" vroeg Olivier.

„Het is een vriend van de generaal," legde Paul uit, „en ook van de gouverneur van Madras en hij kent de radja van Mandelpore ook! Hij is leverancier, weet je — hij voorziet het leger van voedsel en graan en kleren."

„En hij weet alles van de schat af," vulde Pollie aan.

„Hij weet van de schat af?" herhaalde Olivier. „Daar wordt het nog erger van. Mij een zorg, wie hij allemaal kent, maar hij voert iets in zijn schild — daar ben ik zeker van. Misschien is het hem wel om de schat te doen. Ik vraag vaandrig Boscowen te spreken om hem te waarschuwen."

„Meneer Asaf is al naar vaandrig Boscowen gegaan," zei Pollie. „Zeg, Olivier, wat voor kwaad zou hij kunnen doen? Dit is een Engels koopvaardijschip met een bemanning, die voor het grootste gedeelte uit Engelsen bestaat. We hebben

De twee Indiërs waren in een druk gesprek gewikkeld.

eenentwintig kanonnen aan boord. Twee schildwachten staan dag en nacht bij de schat op wacht. Je maakt bij vaandrig Boscowen vast geen goede beurt als je wéér eens vals alarm slaat, dat kan ik je wel vertellen!"

,,Maar toch," zei Paul, ,,als Olivier hem met de Groene Tulband zag praten, kon er weleens iets in zitten. We kunnen hem wel in de gaten houden, Olivier."

,,Kan ik op jou rekenen, Paul?" vroeg Olivier.

,,Natuurlijk, wat er ook gebeurt."

Olivier reikte hem de hand.

,,Bedankt, jò. Ze zullen toch wel niet naar me willen luisteren, als ik ze vertel wat ik vermoed. Ik kan ook nooit eens iets goed doen. Maar onder ons gezegd en gezwegen, we moeten ervoor oppassen dat meneer Asaf geen gelegenheid krijgt de boel te verraden. Dat kan weleens gevaarlijk worden, Paul."

,,Gevaarlijk voor meneer Asaf, Olivier. Als hij probeert om ons een poets te bakken."

,,Jullie zijn werkelijk stapel, allebei," grinnikte Pollie. ,,Als ze merken dat jullie meneer Asaf bespioneren, dan konden jullie weleens lelijk in de knoei komen te zitten."

,,Liever in de knoei, Pollie, dan dat er iets met de schat van de radja gebeurt."

,,O, hemel nog an toe!" voegde Pollie er ongeduldig aan toe, ,,alleen maar omdat jullie een Indiër onder een boom weggejaagd hebben, die waarschijnlijk helemaal geen kwade bedoelingen had. En als jullie hem dan met meneer Asaf zien praten, verbeelden jullie je dat een beleefde en beschaafde Indiër de schat van de radja van een Engels koopvaardijschip wil inpikken. Terwijl hij nota bene nog bewaakt wordt door een afdeling van ons regiment!"

,,Pollie," hijgde Olivier. ,,Heb jij die dikke Indiër gezien?"

,,Mopper jij maar, Pollie," zei Olivier. ,,Paul en ik houden onze ogen goed open." En een beetje zachter: ,,Kijk, daar is hij."

Asaf stond bij de reling en keek naar een goed onderhouden kotter, die snel voor de wind voer.

,,Kijk!" riep Olivier, terwijl hij naar de kotter wees. ,,Daar heb je de Groene Tulband weer, daar, naast de roerganger."

,,Asaf staat ook naar hem te kijken," zei Paul.

,,Och, schei toch uit," kwam Pollie weer. ,,Hij mag toch gerust kijken? Iedereen kijkt toch naar die kotter."

De kotter passeerde de *Eenhoorn* en zette koers naar zee.

,,Dat zegt genoeg," zei Olivier gespannen. ,,Zag je dat, Paul? Asaf deed net of hij Groene Tulband niet zag en Groene Tulband lette niet op hem. En toch zag ik ze een paar uur geleden nog met elkaar praten."

,,Dat is zeker erg eigenaardig," stemde Paul toe.

,,Je vergeet één ding, Paul," zei Pollie, ,,meneer Asaf is een vriend van de generaal en van de gouverneur van Madras."

,,Dat is waar, maar hij kan wel zoveel zeggen!"

,,Och, jij bent al net als Olivier," mopperde ze weer.

Die avond werden de zeilen van de *Eenhoorn* gehesen, het anker werd gelicht en het schip begon zijn reis over de Indische Oceaan naar Madras. De dagen gingen voorbij, zonder dat er iets bijzonders gebeurde, terwijl het ranke schip met zijn hoge masten en met volle zeilen over de blauwe zee naar het zuiden gleed.

Olivier en Paul hielden stiekem de hut van Asaf in de gaten, en telkens als hij een wandeling over het schip maakte, volgde één van hen hem, er wel voor zorgend dat de Indiër het niet merkte.

Ze konden Pollie er niet van overtuigen dat Asaf geen eerlijke man was, vooral niet omdat vaandrig Boscowen altijd beleefd tegen hem was. Asaf had de vaandrig een prachtige snuifdoos gegeven met een robijn op het deksel. Olivier vond dat Boscowen er verkeerd aan deed door hem aan te nemen, maar Pollie legde uit dat het in Voor-Indië de gewoonte was mooie cadeaus te geven.

Toen ze vijf dagen op zee waren, kwam Paul op een morgen haastig op Olivier toe lopen, toen deze juist van de ochtendinspectie terugkwam.

,,Olivier, Asaf is op de voorplecht. Hij heeft met die laskaarse matrozen gepraat. Hij heeft ze vast het een of andere bevel gegeven — daar ben ik zeker van. Nu is hij met twee van hen naar het grootste ruim gegaan."

Olivier legde zijn trom en stokken neer. ,,Kom op!" zei hij.

De twee jongens gingen naar het dek

bij de koebrug. Ze overtuigden zich ervan dat niemand hen kon zien en gingen de ladder naar het grootste ruim af, waar ze niets te maken hadden. Het leek daar wel een groot warenhuis, met al die balen, dozen en vaten die netjes opgestapeld en vastgesjord waren om smalle looppaden over te laten. Dit waren de goederen uit Engeland die door de kooplui van Madras besteld waren om handel mee te drijven in Voor-Indië.

Olivier en Paul bleven staan en luisterden. De sterke eiken spanten van de *Eenhoorn* kraakten doordat het schip licht schommelde, en in die beperkte ruimte, die doordrongen was van de geur van de lading en van teertouwen, begon Olivier zich zeeziek te voelen.

„Hoor! Hier beneden staat iemand zachtjes te praten," fluisterde Paul.

Ze slopen voorzichtig langs een nauw paadje tussen de lading door tot ze Asaf zagen.

Hij stond nauwkeurig een zware deur te bekijken, die zich in het voorste schot van het ruim bevond. De beide jongens drukten zich in een kleine inham tussen het vrachtgoed en keken toe.

Olivier fluisterde met zijn mond vlak bij Pauls oor:

„Aan de andere kant van dat schot ligt het ruim waar de schat geborgen is."

Paul knikte. Asaf sprak zachtjes tegen de laskaren en Olivier wilde maar dat hij die taal kende! Asaf wees naar de deur en de laskaren knikten. Toen opende Asaf de beurs aan zijn gordel en drukte de laskaren een paar geldstukken in de hand. Voordat de jongens zich konden bewegen, draaide hij zich om en kwam naar hen toe, gevolgd door de beide laskaren. Paul klom vlug tegen de zakken op en Olivier wilde hem volgen, maar hij was te laat.

Ze slopen voorzichtig langs een nauw paadje tussen de lading door tot ze Asaf zagen.

„Wie is daar?" vroeg Asaf op scherpe toon en hij greep Olivier bij een van zijn benen. Asaf keek de jongen, die hij naar beneden had getrokken, stomverbaasd aan.

„Hee, het is de kleine tamboer-sahib!" zei hij. „En wat doet u hier?"

„Niets, meneer Asaf," fluisterde Olivier, zoals jongelui soms zo dwaas kunnen zeggen, als ze zich in een moeilijke situatie bevinden.

„Wel een erg vreemde plaats om niets te doen. Wilt u misschien zo vriendelijk zijn even mee te gaan naar mijn hut? Ik wil u even spreken."

„Ja, meneer Asaf," sprak Olivier, die benieuwd was wat er verder zou gebeuren. Asaf glimlachte wel, maar Olivier voelde dat hij allesbehalve in een goede stemming was.

Olivier was blij dat Paul niet te voorschijn gekomen was. Het zou er niet beter op worden als Asaf wist dat er nog een getuige was van zijn verdachte manier van doen. Olivier volgde Asaf naar diens hut, waar Asaf de deur op slot deed en een dolk oppakte. Hij keek ernaar en toen naar Olivier. Het mes was lang en enigszins gebogen, en de schede was bedekt met rood fluweel.

„Dit is een heel mooi mes, vind je niet, tamboer-sahib?"

„Ja, meneer Asaf, het lijkt me een heel goede dolk," knikte Olivier. Zijn mond was opeens droog en hij bevochtigde zijn lippen. Asaf trok de dolk uit de schede en probeerde de scherpe kant met zijn duim.

„Het mes is heel scherp. Het zou erg nuttig kunnen zijn, vind je niet, als ik eens iemand uit de weg wilde ruimen, die laten we zeggen te nieuwsgierig was! Bijvoorbeeld op een donkere avond op zee! Begrijp je?"

„Nee, meneer Asaf, ik weet helemaal niet, wat u bedoelt."

„Dan zal ik het je wel uitleggen, tamboer-sahib."

Asaf stak het mes weer in de schede en legde het neer.

„Ik heb er genoeg van dat jij of die andere jongen mij overal waar ik heen ga, achternaloopt. Ik houd er niet van om aldoor te worden bespioneerd. Ik heb erg veel zin om er eens met je officier over te spreken. Jullie schijnen mij van iets ergs te verdenken, maar ik heb er geen idee van wat dat kan zijn. Nou, is dat zo of niet?"

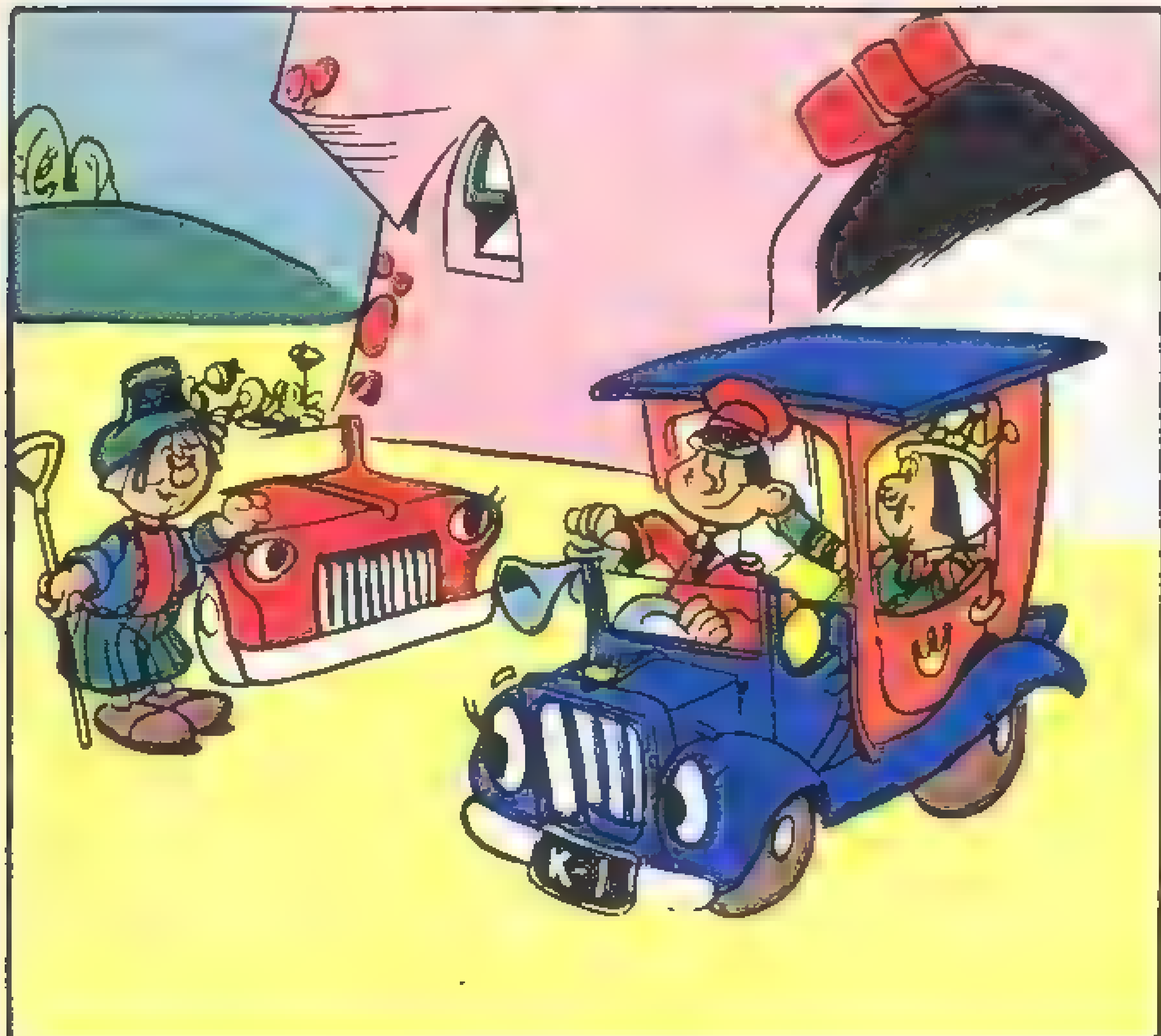
Olivier aarzelde. Hij wilde eigenlijk informeren naar Groene Tulband en naar het vreemde gedrag van Asaf in het ruim. In plaats daarvan zei hij: „Ik weet zeker dat u het helemaal mis hebt, meneer Asaf."

„Nee, jij hebt het mis. Ik ben een vriend van de Engelsen. Ik heb invloed bij heel gewichtige officieren. Het is dwaas van een jonge leerling-tamboer om mij achterna te lopen en te bespioneren, en het is gevaarlijk ook. Begrijpen wij elkaar?"

„Ja, meneer Asaf. Ja, natuurlijk."

„Goed. Als je me nu even wilt excuseren, dan zal ik mijn bediende wat te drinken laten brengen." *Wordt vervolgd*

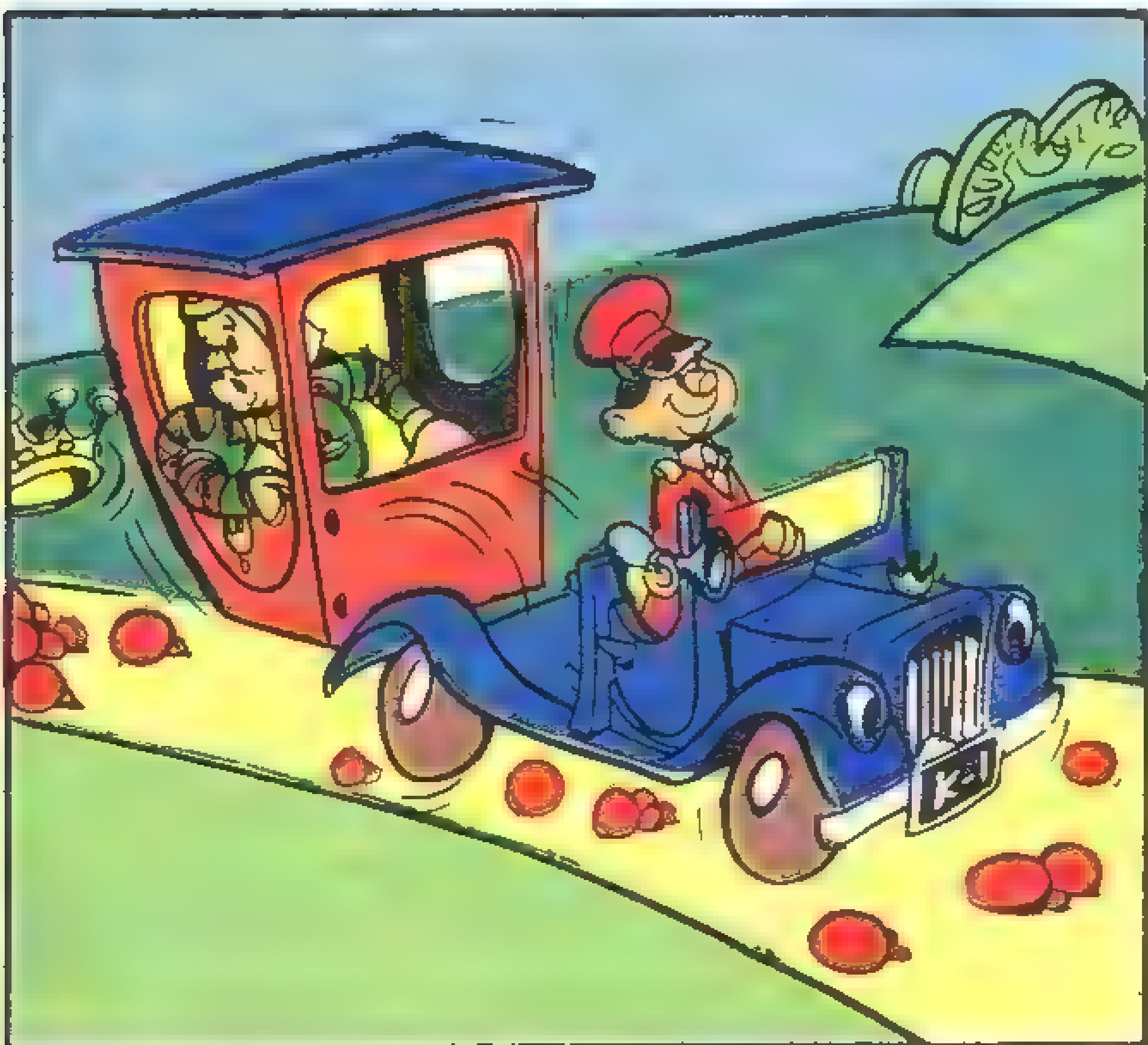
SPELEND

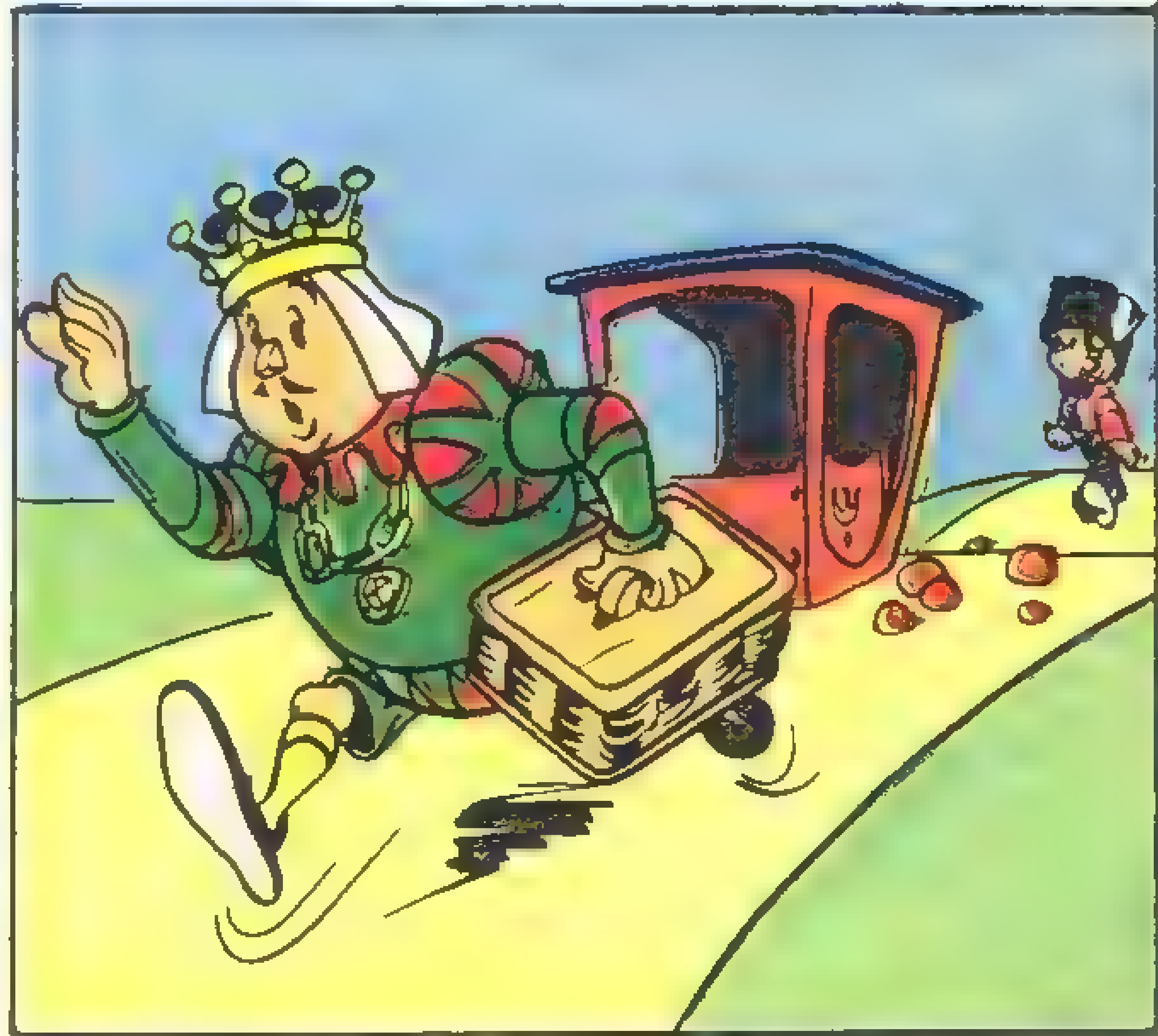
Op zekere dag besloot de koning van Speelgoedland ergens in de vrije natuur te gaan picknicken. In de keuken van het paleis liet hij een flinke stapel boterhammen klaarmaken en toen ging hij in de hofauto op weg. Even later zag de koning meneer Bloem, de tuinman van het paleis, met zijn jeep.

„Dag, meneer Bloem," groette de koning, terwijl hij voorbijreed. De auto van de koning keek een beetje minachtend naar de jeep van de tuinman en de jeep dacht: Ik wou dat ík de koning eens mocht rijden. Wat zou ik dan trots zijn. Intussen was de hofauto een hobbelige weg ingereden.

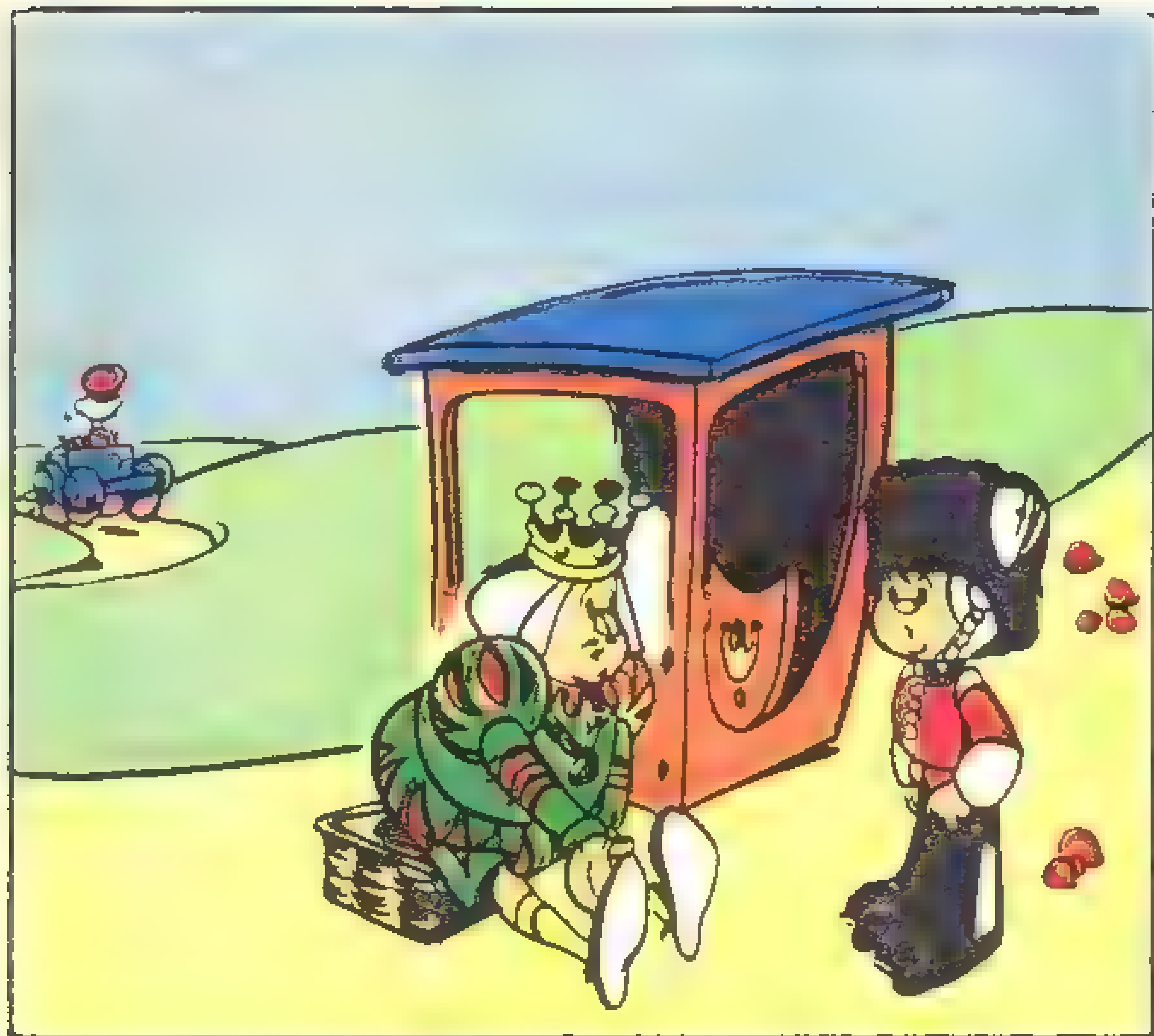

De weg was bezaaid met grote stenen, de auto hobbelde en schommelde erover en de koning vroeg zich benauwd af of hij wel ooit heelhuids de picknickplaats zou bereiken. Op een gegeven ogenblik maakte de auto weer een schuiver en toen gebeurde er iets onverwachts: de hofauto brak in tweeën.

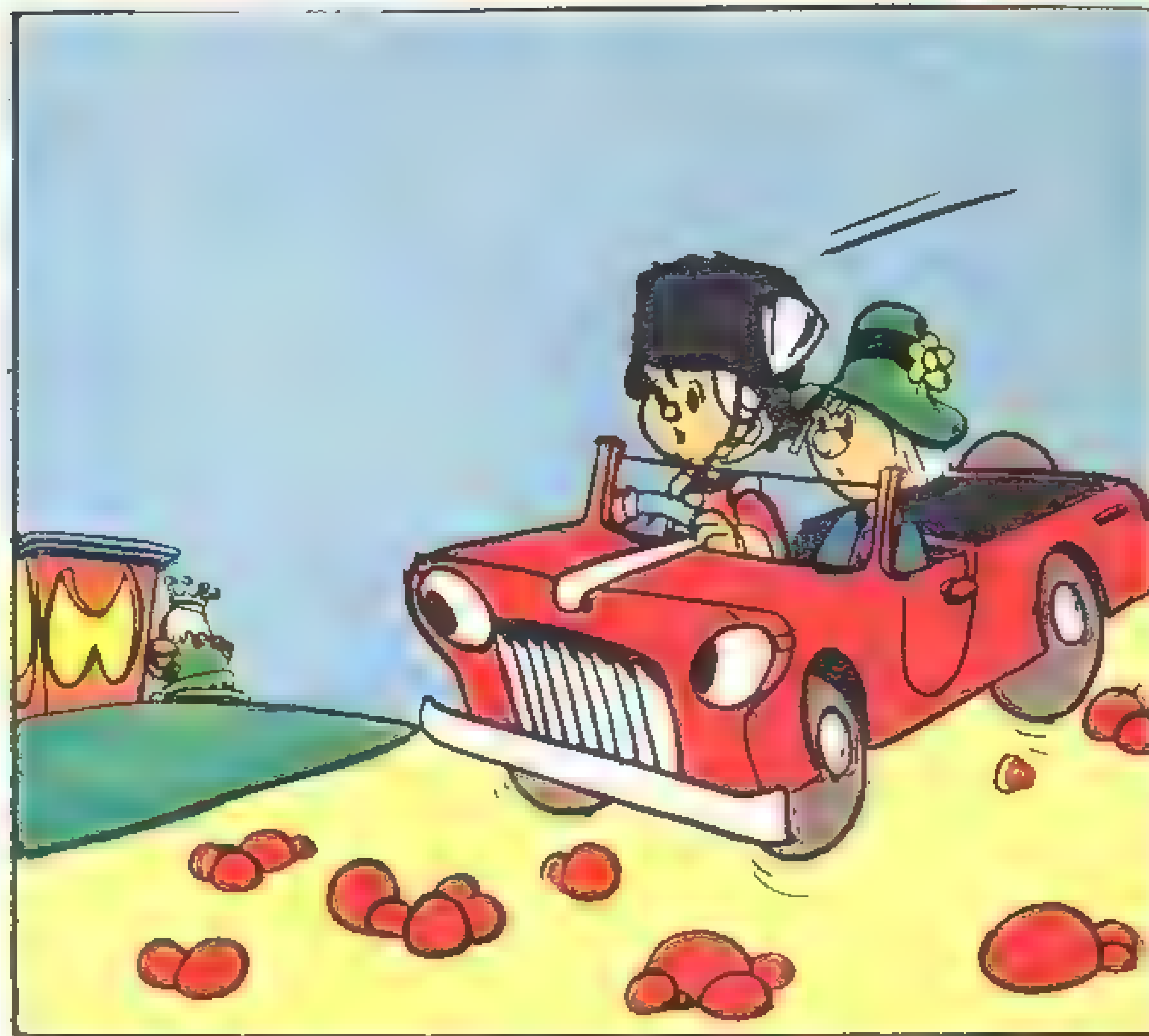

Het gedeelte waar de koning in zat kwam met een doffe klap op de grond terecht, de andere helft reed gewoon door, want de chauffeur had niets van het ongeluk gemerkt. De koning rende achter hem aan en riep: „Hee, wacht even!" maar het hielp niets. Spoedig was de auto uit het gezicht verdwenen.

SPEELGOED

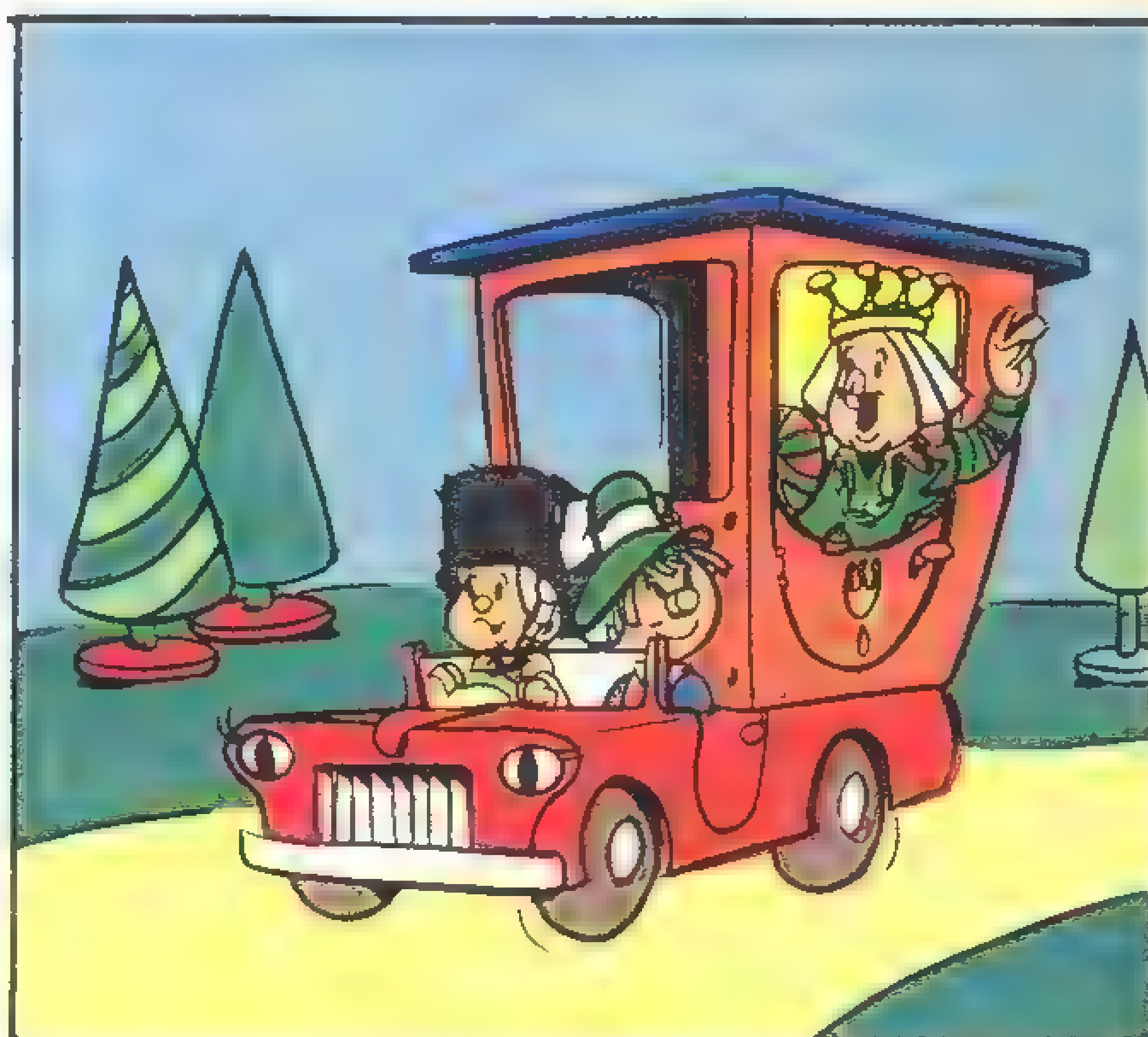
Met een zielig gezicht liep de koning terug naar het stuk van zijn auto dat op de weg stond en hij ging op de picknickmand zitten. Toen kwam Tommie voorbij. „Lieve help, majesteit," zei Tommie, „wat is er aan de hand?" De koning vertelde wat er gebeurd was en zei: „Nu kan ik niet gaan picknicken."

Maar Tommie weet vaak raad en ook nu had hij een idee. „Majesteit," zei hij tegen de koning, „blijft u hier maar eventjes wachten, ik ben zo terug!" Vlug liep hij naar het paleis. Hij ging naar meneer Bloem en vertelde wat er gebeurd was en even later reden ze samen in de jeep naar de koning.

Wat was de koning blij toen hij hen zag aankomen! Tommie en meneer Bloem tilden vlug de achterste helft van de koninklijke auto op en zetten hem boven op de jeep. Toen vroegen ze de koning of hij maar wilde instappen en dat deed hij. En de jeep was reuzetrots dat hij de koning mocht rijden.

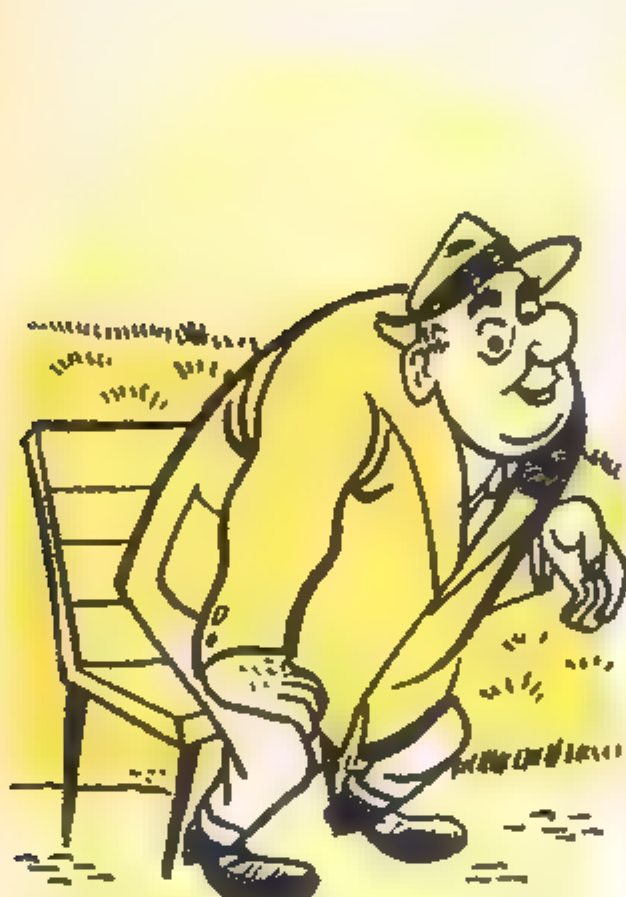

Vlug gingen ze op weg naar de plaats waar de koning wilde gaan picknicken. De jeep reed heel voorzichtig, want hij wilde niet dat de koning er weer af zou vallen. Tommie en meneer Bloem zaten voorin en de koning wuifde opgewekt naar de mensen, die overal langs de kant van de weg stonden.

LEONARD

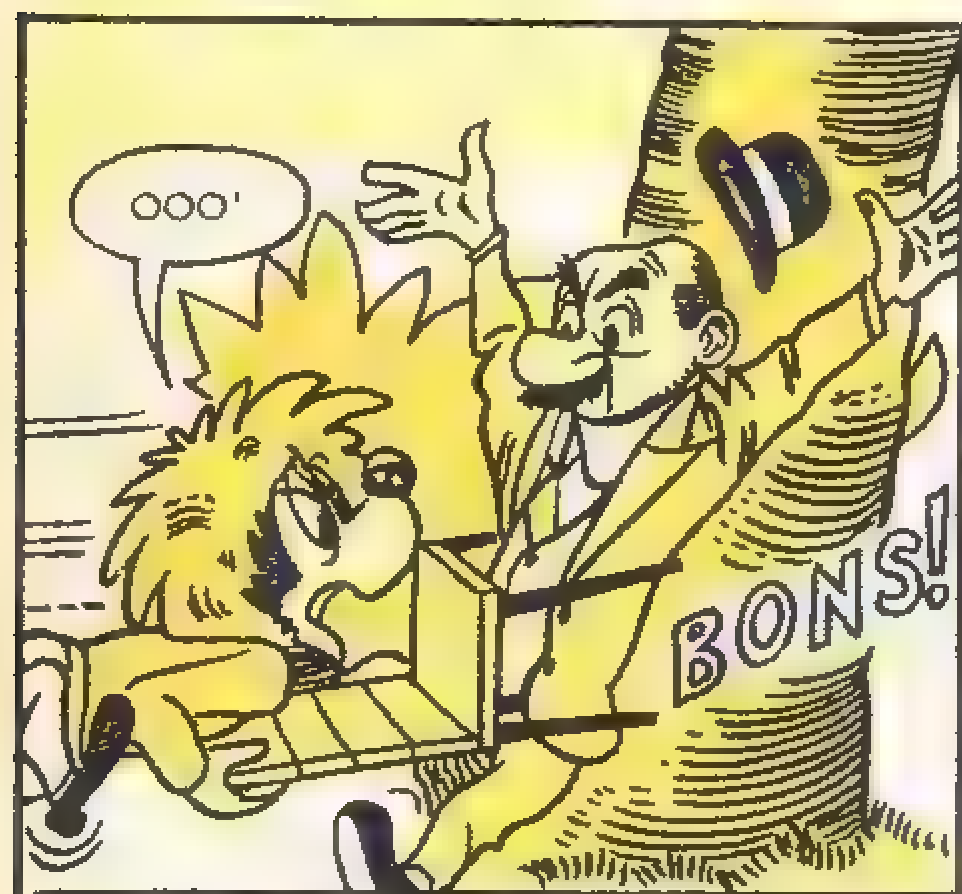

ZORG DAT NIEMAND OP DIE NATTE STOEL GAAT ZITTEN!

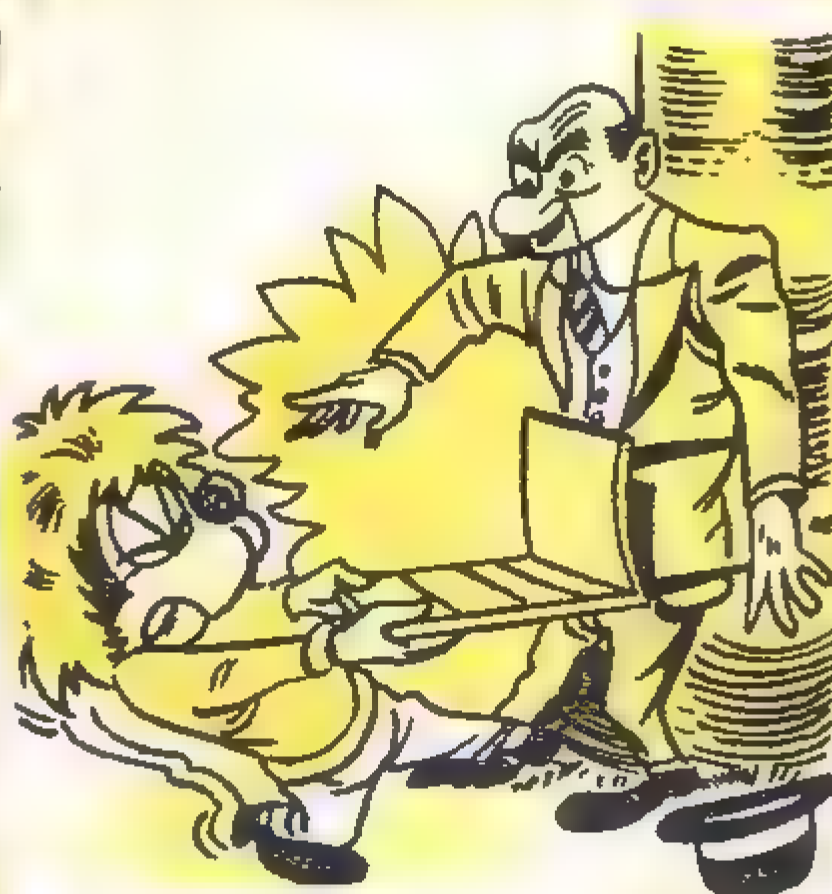

LATER...
IK HEB DORST!

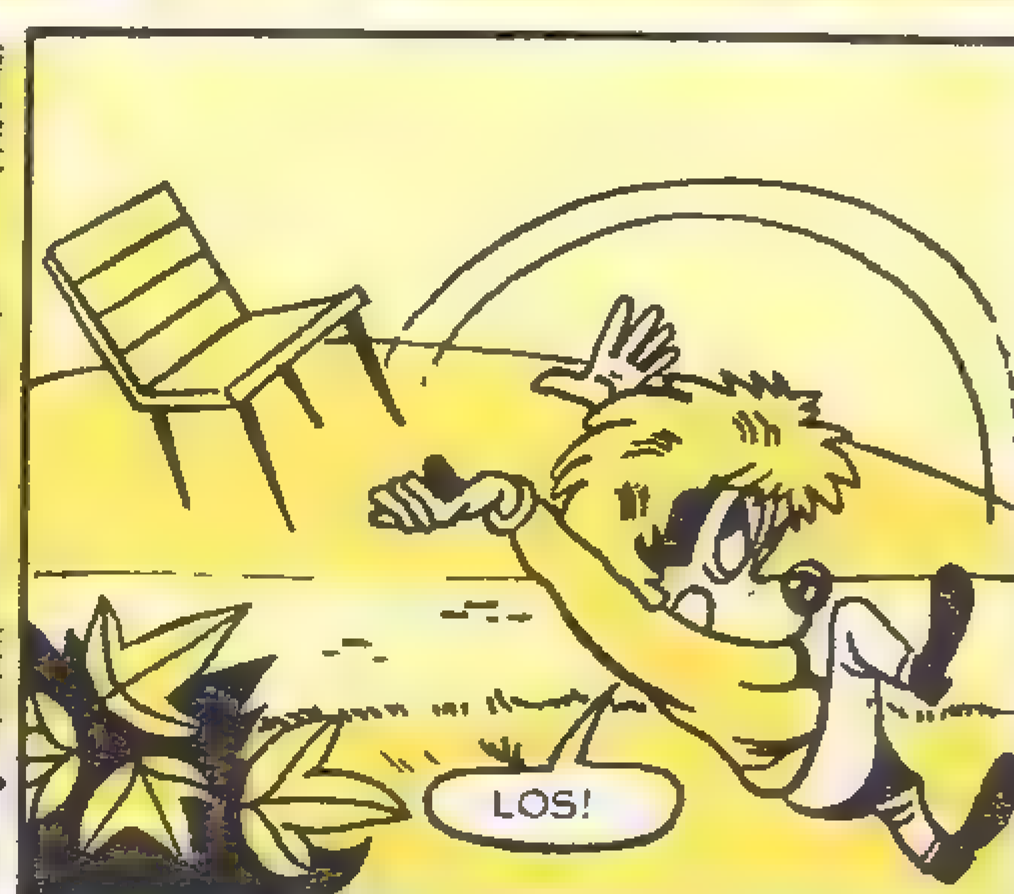

NIET GAAN ZITTEN!

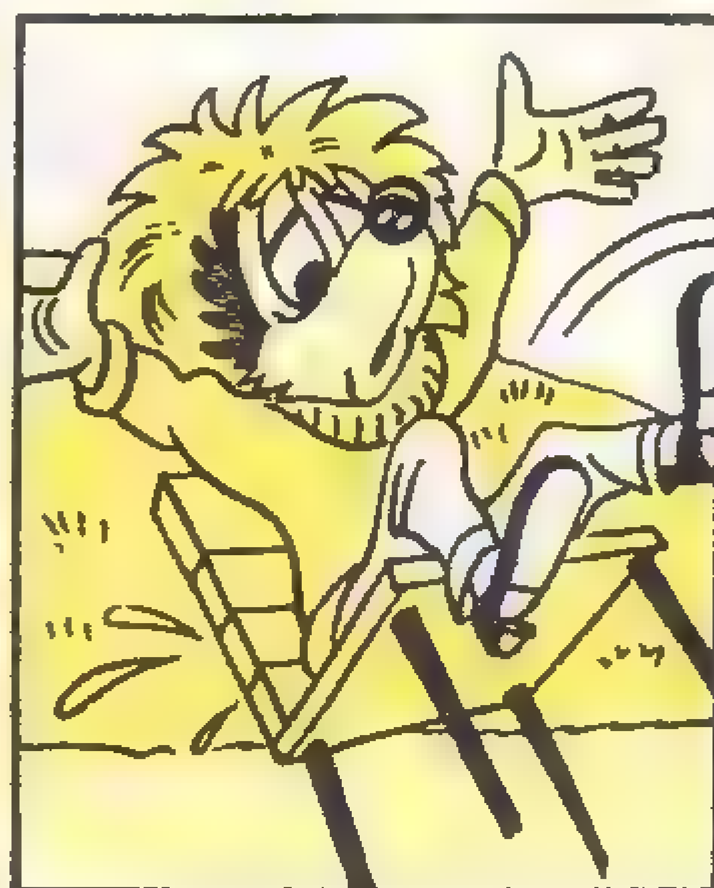

NET OP TIJD!

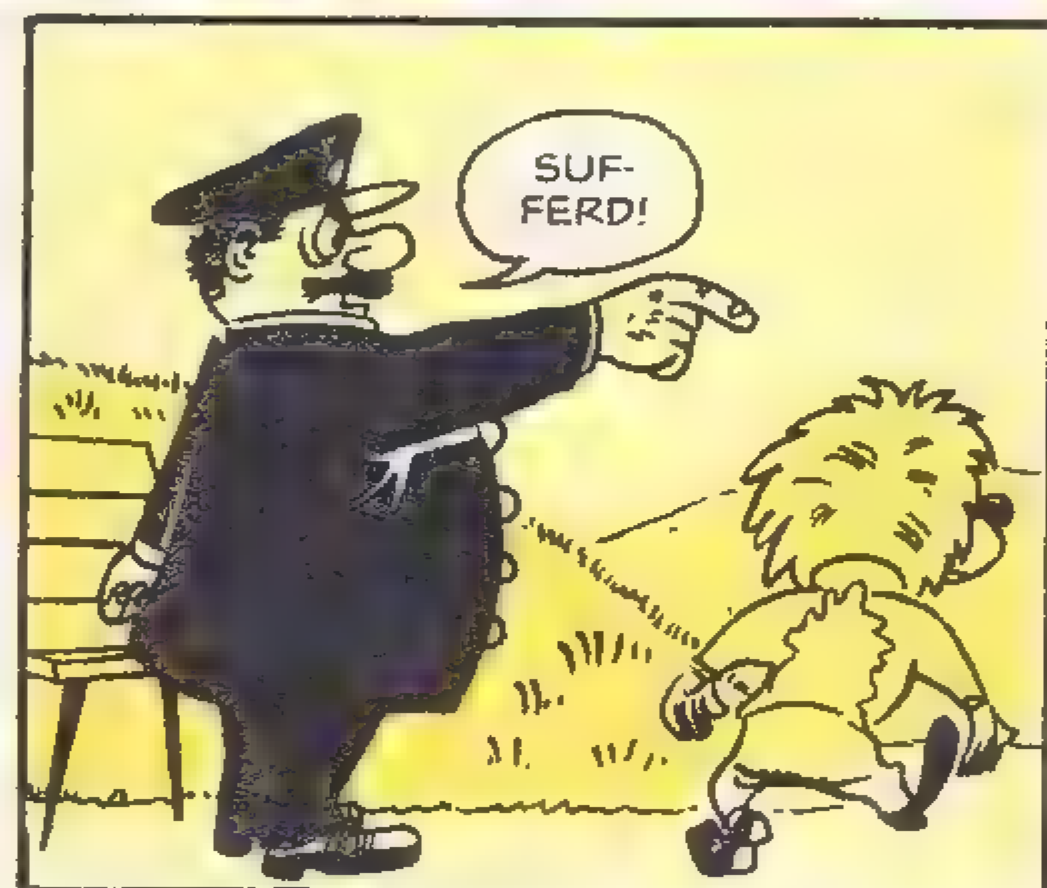

OOO!
BONS!

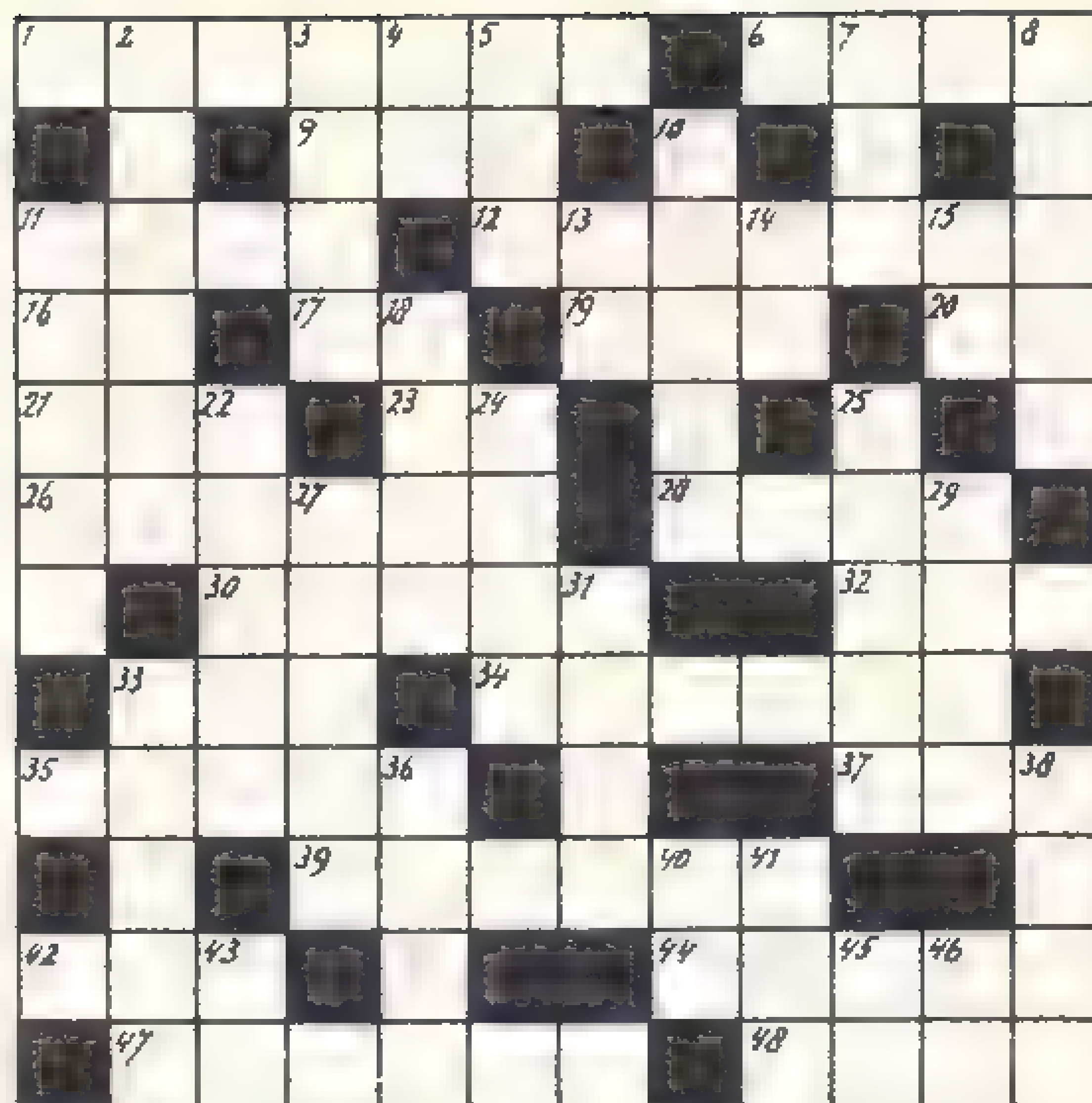

LOS!

O, IK KAN NIET REMMEN!

SUF-FERD!

Kruiswoord-puzzel

Horizontaal.

1 Afwateringsgeul; slootje
6 Vet van de melk
9 Streling
11 Koortswerend geneesmiddel
12 Indonesische sabel
16 Afkorting van Otto
17 Muzieknoot
19 Voornaam van een bekend voetballer
20 Bolgewas, dat als groente gegeten wordt
21 Loophok voor kippen
23 Nummer (afkorting)
26 Afslijting van land door inwerking van de natuurkrachten
28 As
30 Aanvang
32 Puntje, uiteinde (van een sluier bijv.)
33 Van de
34 Maaigereedschap
35 Bloem
37 Spinnewebdraad
39 Voetbal- of hockeyploeg
42 Kip
44 In ons land het meest gebruikte vervoermiddel
47 Herfst
48 Geluid van een muis

Verticaal :

2 Iemand, die paard rijdt
3 Twee stuks
4 Vader
5 Boom
7 Grootmoeder
8 Toverij
10 Beeldpuzzel
11 Graan
13 Deel van een kast
14 Persoonlijk voornaamwoord
15 Thans
18 Een beetje
22 Edelmoedig
24 Tocht; uitstapje
25 Inhoudsmaat
27 Reeks
29 Lichtpaars
31 Ontkenning
33 Schermwapen
36 Eilandje in de Middellandse Zee, waarheen Napoleon verbannen werd
38 Sluiting van riem of ceintuur
40 Klaar; gereed
41 Deel van de mond
43 Voorzetsel
45 Produkt van de kip
46 Voorzetsel

Oplossingen van de puzzels uit ons vorig nummer

Woordenketting

STEEN - BOOR - WATER - KRACHT - SPORT - VELD - SLAG - TAND

Het woord TAND maakt weer een nieuw woord met STEEN, waardoor de ketting dus sluit.

Verborgen vogelnamen

1. Ekster (gesprek sterk); 2. reiger (keukengerei geregeld); 3. lijster (poolijs te rijden); 4. merel (duurzame relaties).

Raadsels

1 Pa + tent = patent
2 Bas + alt = basalt
3 Mus + tang = mustang

Ziekenlijstje

Hannie Allaart, Zoetendaalseweg 1, Serooskerke (Walcheren), ligt al een hele tijd op bed en is dol op ansichtkaarten.

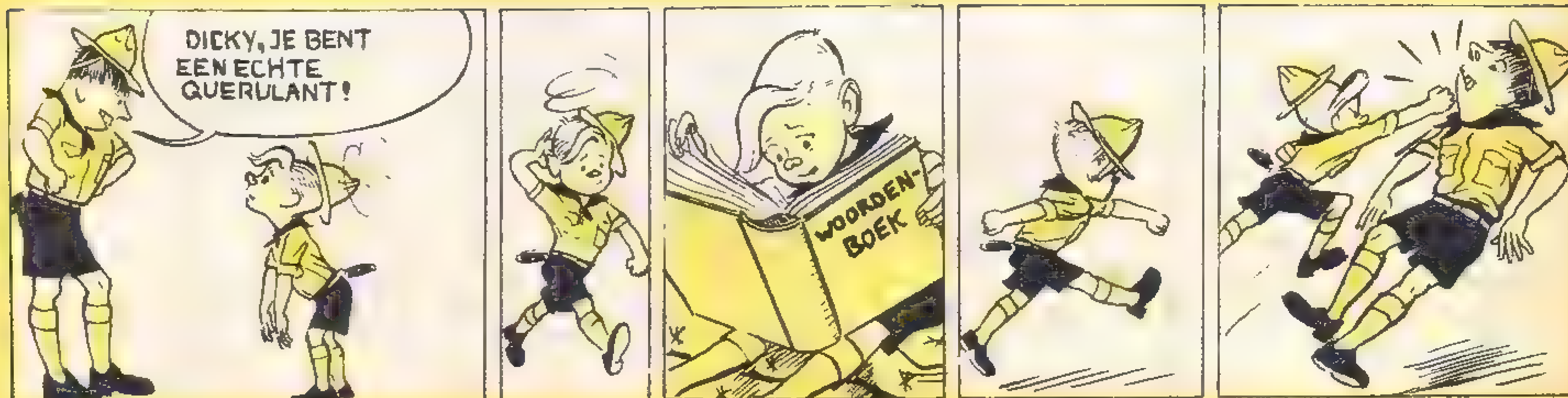
Jannes Oosting, O.S. Kanaal W.Z. 5, Post Roswinkel, is zeven jaar en ligt nu al drie jaar. Jannes spaart ansichtkaarten, suikerzakjes, lucifersmerken, sigarebandjes en postzegels.

Peter van Beers, Sanatorium De Klokkenberg, Serre 35, Breda, moet nog ongeveer elf maanden liggen. Hij spaart postzegels en foto's van filmsterren.

Arie v. Meer, Sanatorium De Klokkenberg, Serre 35, Breda, is elf jaar. Hij spaart ook postzegels en foto's van filmsterren.

En tot slot *Rini Verhoeven*, Sanatorium De Klokkenberg, Serre 35, Breda. Rini zou graag zo maar wat post ontvangen.

DICKIE DAPPER

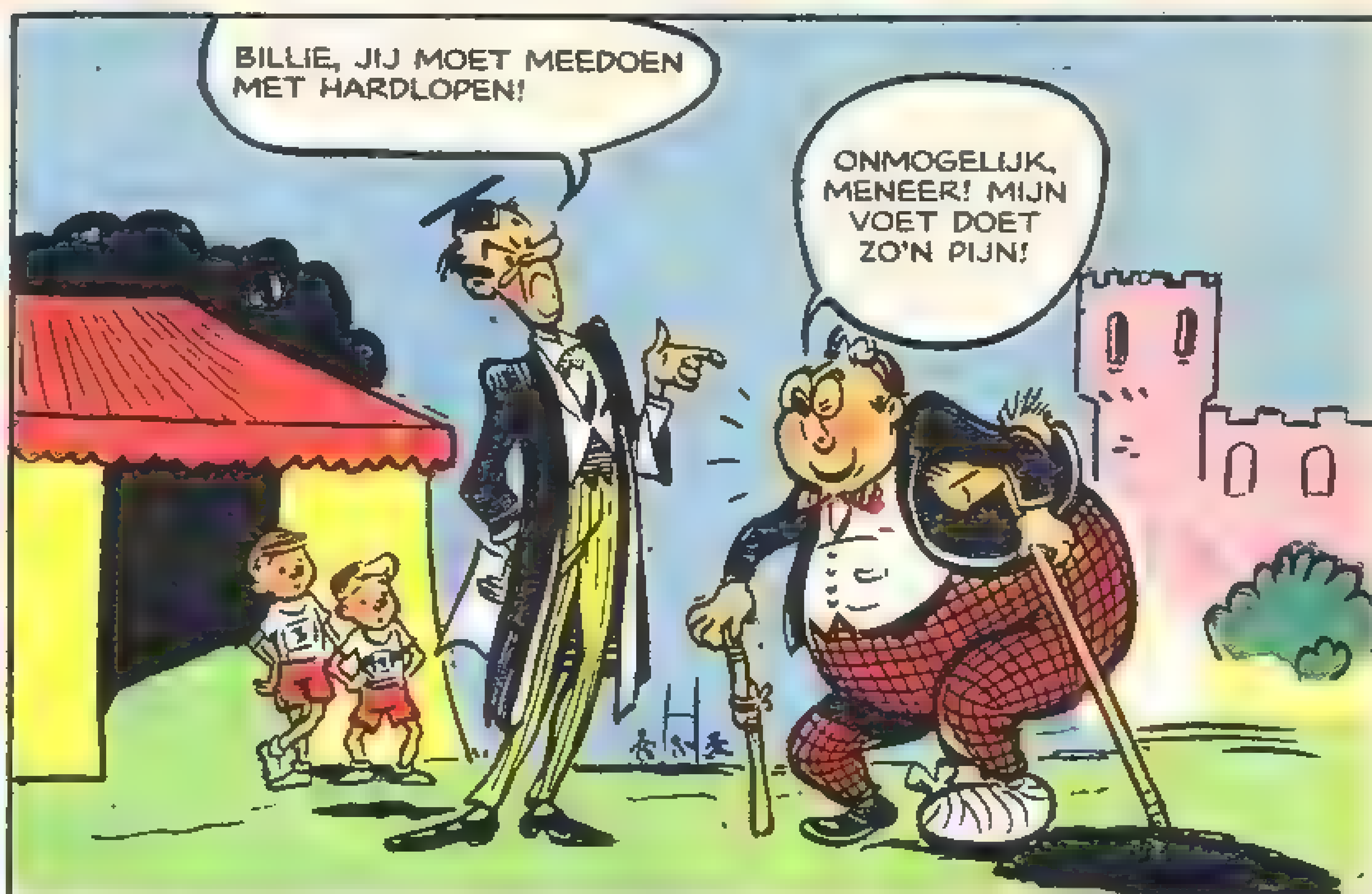

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

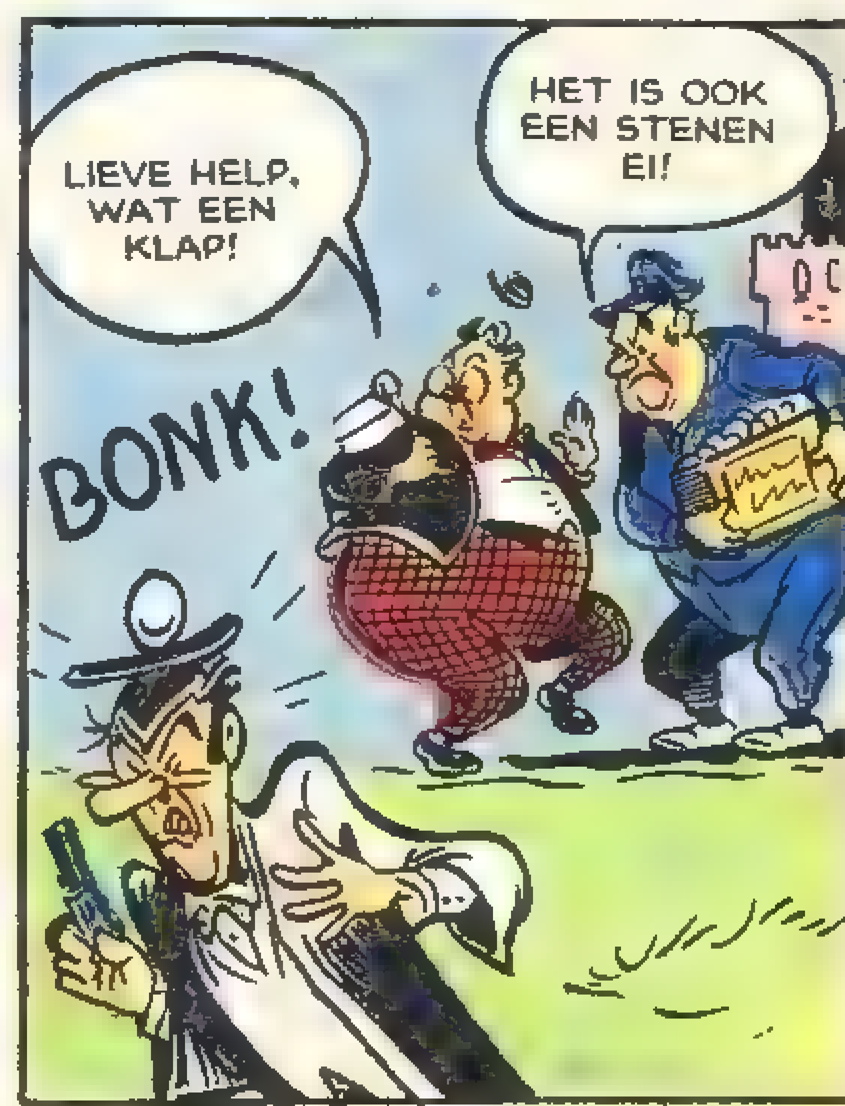

MISSCHIEN ZUL JE NU EENS LEREN DAT JE NIET ALTIJD ALLEEN MAAR AAN ETEN MOET DENKEN!
STENEN EIEREN
AU! HELP!

IK HEB IEMAND NODIG OM IN DE TENT TE SERVEREN, GOSLING.
IK VERGA VAN DE HONGER EN IK HEB GEEN CENT MEER!
PRIJSLIJST KOEK 60 CAKE 80 LIMONADE 90
STENEN EIEREN

HA, HA, IK HEB EEN PRACHT VAN EEN IDEE!
SPORTDAG
STENEN EIEREN

KOOP ER MAAR WAT, MAN!
IK NEEM DE HELE KIST!
LEKKERE VERSE EITJES
LEKKER VERS
TX 2

ZO, IK HEB WEER GELD EN DAT GA IK GAUW IN ETEN OMZETTEN!
SPORTDAG

LIEVE HELP, DAT ZIJN DIE MENSEN VAN DIE EIEREN!
MENEER KWEL, WE HEBBEN WAT EIEREN MEEGEBRACHT VOOR DE JONGENS!
ZE KOMEN ME ANDERS BEKEND VOOR!
PARKEREN

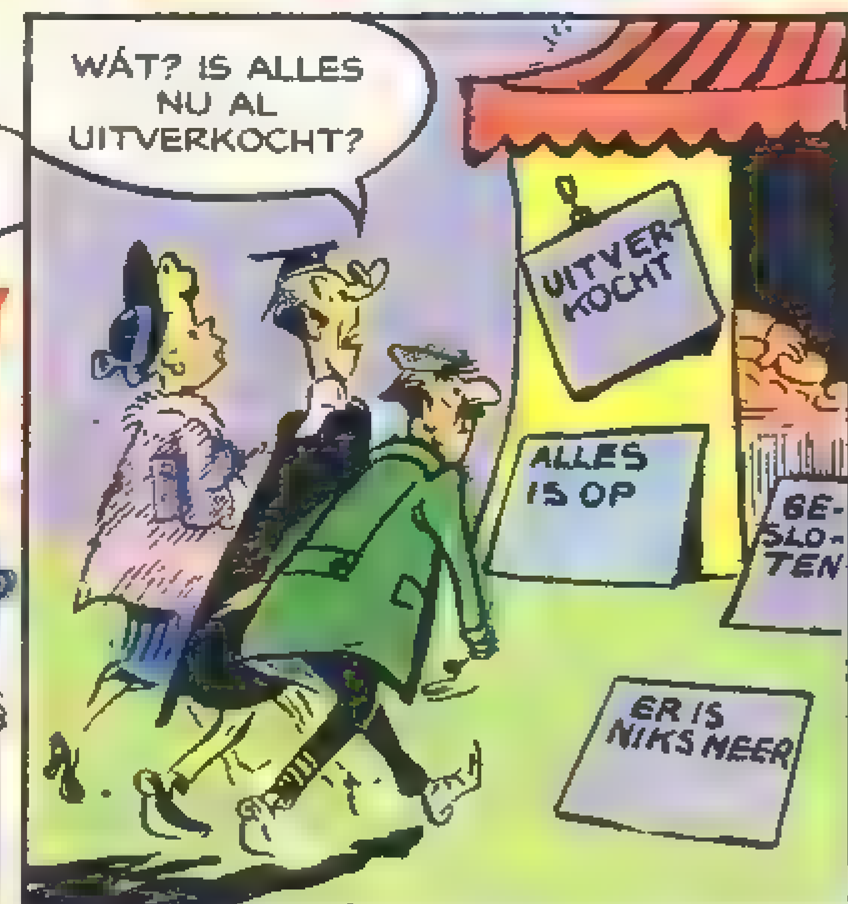

WE HEBBEN ZE VAN DIE DIKKE!
BILLIE, HOE DURF JE? GEEF HIER DAT GELD!
KIJK BILLIE EENS LOPEN!

NU HEB IK NOG NIETS! IK MÓET IN DIE TENT ZIEN TE KOMEN!
VERVERSINGEN

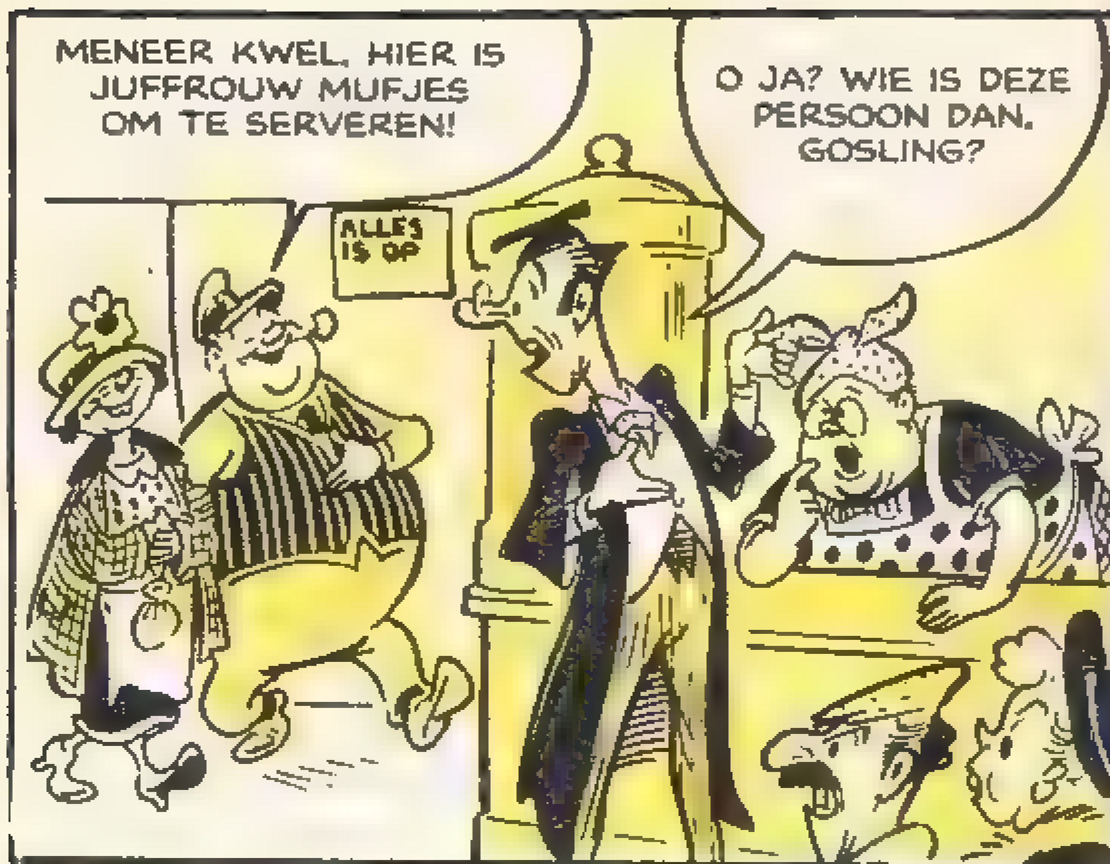

GELUKKIG, ER IS NIEMAND! IK GA ME GAUW VERMOMMEN!
GESLOTEN
THEE

ZO, NU BEN IK SERVEERSTER! GEEN MENS DIE ME HERKENT!

WILT U NIET IETS GEBRUIKEN IN DIE TENT DAAR?

WÁT? IS ALLES NU AL UITVERKOCHT?
UITVERKOCHT
ALLES IS OP
GESLOTEN
ER IS NIKS MEER

MAAR, JUFFROUW, HOE KAN ALLES NÚ AL OP ZIJN?
TJA, IK ZOU HET OOK NIET WETEN...
ALLES IS OP
TAARTEN ZIJN OP
KOEK

MENEER KWEL, HIER IS JUFFROUW MUFJES OM TE SERVEREN!
O JA? WIE IS DEZE PERSOON DAN, GOSLING?
ALLES IS OP

O, BEN JIJ HET? ZODOENDE!
NEE, IK BEN HET NIET!

KOM ONMIDDELLIJK HIER, BILLIE!
LIEVE HELP, IK HEB NOG MAAR ÉÉN KANS!
KOKEND
HEET

SSSSS!
SSSS!
THEE
HELP, IK ZIE NIETS MEER! BILLIE, WAAR ZIT JE?

O, DAAR GAAT IE! KOM MEE, MENSEN!

IN DEZE ZAK KAN IK ME MOOI VERBERGEN!

HIJ GING TOCH DEZE KANT UIT?
ZOEKEN MAAR, JONGENS! DOE JE BEST!

HA, DIE BILLIE! DOE JE OOK MEE AAN HET ZAKLOPEN?
ZAKLOPEN? WEL NEE, IK KIJK WEL UIT!

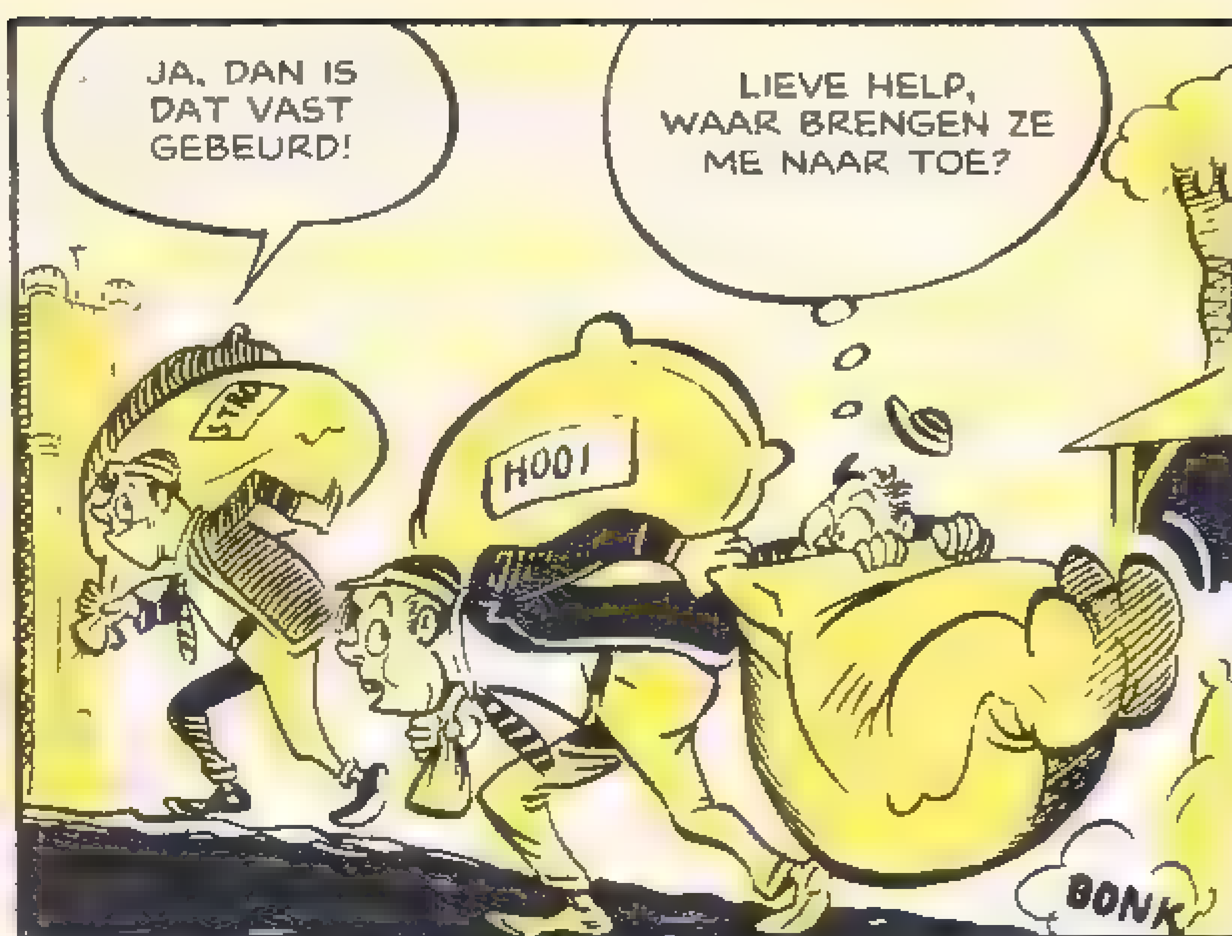

EEN OGENBLIK. IK MOET EERST EVEN DEZE WEDSTRIJD LATEN BEGINNEN.
HA, HA, HIJ HEEFT ME NIET GEZIEN!
SPORTDAG
ZAKLOPEN START

JULLIE WETEN HET: EENMAAL ROND DE SCHOOL EN TERUG!
JA, MAAR MIJ ZIE JE HIER NIET MEER TERUG, HOOR!

ZO, IK SLA HIER FIJN EEN ZIJPAADJE IN!

O, DAAR KOMEN TWEE GROTE JONGENS AAN! IK GA MAAR EVEN BIJ AL DEZE ZAKKEN LIGGEN!
SPORT-DAG
HOOI
STRO

Mollen hebben altijd honger

Een van de merkwaardigste dieren die we kennen is de mol. Dit kleine beestje met zijn grijs-zwarte pels heeft altijd honger. Zijn hele leven is gericht op eten. De meeste dieren kunnen tussen twee maaltijden een tijd wachten voor ze weer iets tot zich moeten nemen, maar als een mol niet elke vier uur een stevig maaltje krijgt, wordt hij zwak en twaalf uur zonder voedsel betekent voor hem de hongerdood. Mollen leven van aardwormen en graven daarom in de grond. Dit graven is zwaar werk, het vraagt heel veel energie van het kleine diertje en daarom is eten voor de mol zo belangrijk.

De natuur heeft de mol gebouwd voor ondergronds graafwerk. Zijn voorpoten zijn net kleine schopjes met sterke klauwtjes en goed ontwikkelde spieren. Het beest heeft oogjes, maar hij gebruikt ze bijna niet. Ze liggen diep verzonken in zijn pels en zijn uiterst klein. De mol heeft geen buitenste oorschelp, want die zou hem bij het graven maar hinder veroorzaken. Bovendien is de mol onder de grond in voortdurend contact met de aarde en die geleidt de geluidsgolven. Zodoende heeft hij geen oren nodig

Mollebont is kortharig en zijdeachtig, ook al weer om de bewegingen van het dier niet te hinderen. De staart is kort. De mol heeft een lange, spitse snuit, waarmee hij de lucht van zijn voedsel al op vrij grote afstand kan waarnemen.

Meestal is de mol zwart of donkergrijs, maar er komen weleens lichtere uitzonderingen voor. Mollen spelen niet en zijn niet vriendelijk. Het leven is voor deze diertjes veel te ernstig; ze hebben geen tijd voor spelletjes. Als twee mollen elkaar ontmoeten, kunnen ze wel hevig vechten, wat dikwijls de dood ten gevolge heeft. Voor een mol is het kleinste wondje fataal, omdat zijn bloed niet stolt en het dier doodbloedt.

2

Het geheim van de groene woonwagen

door Stephen Mogridge

KORTE INHOUD: *Dick en Basil Sullivan logeren met hun ouders in een caravankamp in Cornwall. Zij sluiten vriendschap met een jongen uit de buurt: Yves Trettan. Samen met hem bekijken ze vanaf een heuvel een raketbasis en maken de lancering mee van een raket, die echter mislukt. Even later ontdekken ze in een bos een woonwagen en maken kennis met de bewoner.*

Een praatje met u maken?" vroeg Yves stomverbaasd. ,,Kunt u het dan zo goed met hem vinden?"

De man schudde glimlachend zijn hoofd.

,,Nou, dat is wat overdreven gesteld. Om je de waarheid te zeggen, we kunnen elkaar niet luchten of zien en hij komt ook alleen maar af en toe hier om me uit te maken voor alles wat lelijk is. En hij blijft keihard proberen me weg te jagen..."

Yves trok zijn wenkbrauwen op.

,,Wat een onzin. U zit hier niet op het terrein van *Het Smokkelaarsnest* en volgens mij kan hij u niets maken."

,,Dat vertel ik hem dan ook iedere keer." De zigeuner grinnikte. ,,En dan wordt hij razend. Als jullie nog even in de buurt blijven, kun je het meemaken. Ik verwacht hem ieder moment."

,,O ja?" Yves wierp een snelle blik in de richting van het struikgewas, alsof hij overwoog waar hij zich het best kon verschuilen.

Intussen had Dick de woonwagen eens opgenomen, zich afvragend of er zich nog meer zigeuners in bevonden. Het verbaasde hem enigszins dat de deur gesloten was en zelfs voorzien van een veiligheidsslot. Op zijn zwerftochten met Basil had hij wel vaker woonwagens gezien en die waren nooit zo zorgvuldig afgesloten geweest.

Maar hij had geen tijd er verder over na te denken, want hij hoorde net zeggen dat meneer de gorilla in de buurt was. Haastig deed hij een paar stappen in de richting van het struikgewas, maar het was al te laat. Met veel misbaar van krakende takken kwam meneer de gorilla uit het bos te voorschijn en bleef wijdbeens voor het groepje staan.

,,Welja! Nog meer van die brutale indringers!" bulderde hij. ,,Ik heb je gisteren gewaarschuwd dat ik de politie erbij zou halen, als je vandaag nog niet vertrokken zou zijn."

De zigeuner wierp kalm een paar takjes op het vuur, dat eindelijk een beetje beter begon te branden.

,,Waarom laat u me niet met rust?" zei hij. ,,Ik doe toch geen kwaad."

,,Geen kwaad? Mijn landgoed afstropen, dat kun je!" De jachtopziener was een zware, breedgeschouderde man en het dikke tweedjasje dat hij droeg, gaf zijn uiterlijk helemaal iets indrukwekkends. Zijn stem klonk als een orkaan en zijn uitgezakte, verweerde gezicht zou uit rode zandsteen gehakt kunnen zijn door de eerste de beste prutser van een beeldhouwer.

De zigeuner schudde zijn hoofd.

,,Ik stropen?" riep hij met een onschuldig gezicht uit. ,,Nee, hoor, u vergist u. Ik stroop niet. Nooit gedaan zelfs. Ik zou nog geen muis op uw grondgebied willen vangen, omdat ik andermans bezit weet te eerbiedigen. En ik zou het heel prettig vinden als u zich ook buiten mijn terrein hield. U hebt hier niets te maken of te vertellen. Dit hoort bij het land van boer Torkin en die heeft me toestemming gegeven hier net zo lang te blijven staan met de woonwagen als ik maar verkies."

,,O ja? Maar daar wil ik dan toch nog wel eerst eens zekerheid over hebben!" Meneer de gorilla liep met zijn zevenmijlslaarzen dwars door het smeulende vuurtje en trapte de aarzelend oplekkende vlammetjes zonder vorm van proces uit. ,,Alsjeblieft!" bulderde hij. ,,Hier heb ik het bewijs, dat je liegt. Dat sprokkelhout komt van mijn terrein, want ergens anders is het niet te vinden."

De zigeuner sprong verontwaardigd op hem af.

,,Laat dat!" riep hij. ,,Ik moet mijn eten op dat vuurtje koken. . ."

,,Niks mee te maken!" Meneer de gorilla zette zich schrap en gaf de zigeuner een duw met zijn schouders, waardoor hij achterover in het gras tuimelde. De rode zakdoek gleed van zijn hoofd en toonde een helblonde kuif

Meneer de gorilla zette zijn hoed recht en liep met gebalde vuisten op zijn gevallen tegenstander af. Maar Yves sprong tussen de twee mannen in.

,,Schei uit!" zei hij met fonkelende ogen van verontwaardiging tegen de jachtopziener. ,,Die man doet helemaal geen kwaad en hij bevindt zich niet op uw terrein. U hebt niet het minste recht zo op te treden."

,,Kijk, kijk, en wie ben jij dan helemaal?" De jachtopziener stond dreigend voor Yves en balde zijn vuist, maar op hetzelfde moment stapte Dick naar voren en nam naast zijn vriend plaats.

,,Raakt u hem eens aan als u durft," zei hij woedend.

Meneer de gorilla aarzelde een ogenblik en nam de twee jongens met opgetrokken wenkbrauwen op.

,,Ga opzij, jullie!" bulderde hij, terwijl hij een stap naar voren deed. Zijn grove gezicht was paars van woede. ,,Ik weet niet wie jullie zijn en het kan me ook niet schelen, maar als ik jullie hier ooit nog aantref, sla ik jullie met de koppen tegen elkaar." Hij wendde zich met een ruk tot de zigeuner. ,,En wat jou betreft. . . hoe eerder je die gammele paarden van je voor die kar spant, des te beter is het. De volgende keer dat ik je een optater verkoop, zal ik niet zo zachtzinnig te werk gaan."

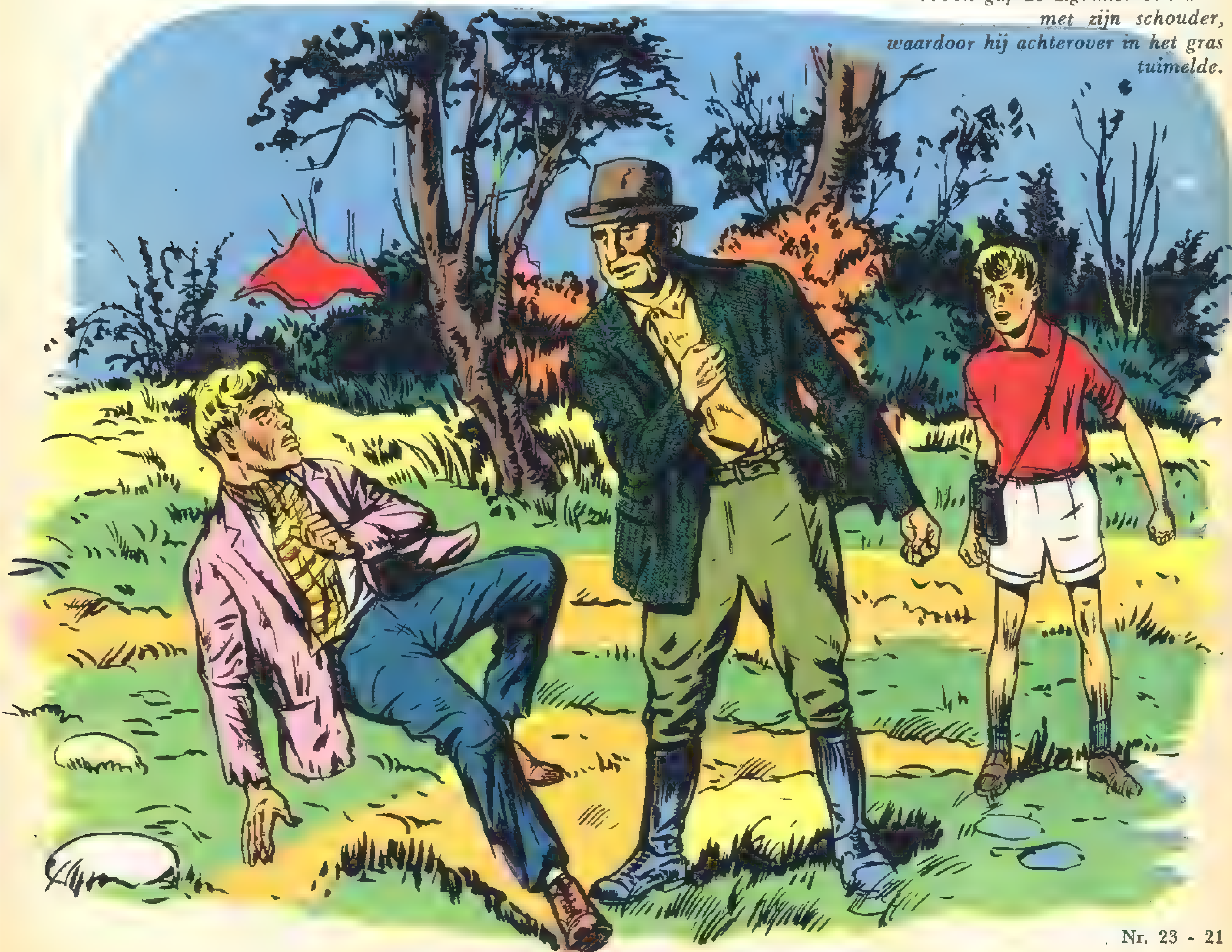
De zigeuner krabbelde met een verongelijkt gezicht overeind.

,,Ik sta volkomen in mijn recht," zei hij. ,,Van de boer mag ik hier blijven en u hebt er niets over te vertellen."

,,O nee? Ik wil geen stropers aan de rand van mijn terrein hebben." Hij liep met grote, dreigende stappen op de woonwagen af. ,,Wat voert die maat van je daarbinnen uit? Waarom komt hij niet te voorschijn?"

De zigeuner beet zich op de lippen.

,,Hij. . . hij ligt te rusten," mompelde hij.

. . . en gaf de zigeuner een duw met zijn schouder, waardoor hij achterover in het gras tuimelde.

„Zo! Vermoeid van de strooptocht van vannacht zeker, hè?" De jachtopziener stak een grote, behaarde hand uit naar de deurknop. „Wat verbergen jullie in die wagen. Iets dat ik niet mag zien, hè? Ik ben erg benieuwd."

„Nee! U hebt het recht niet onze woonwagen binnen te dringen!" De zigeuner ging pal voor de deur staan.

De jachtopziener aarzelde

„Ik heb te allen tijde het recht na te gaan of jullie gestolen waar verbergen," zei hij.

De jonge zigeuner schudde zijn hoofd.

„Dat hebt u niet! Alleen de politie kan huiszoeking doen. Ik. . ."

Dick was bang dat de twee mannen elkaar weer in de haren zouden vliegen, maar op dat moment kwam er een onverwacht einde aan hun geruzie. Een heftige explosie deed de grond van de berguitloper schudden en het volgende ogenblik flitste er een raket door de lucht.

Woesssssssssssj!!!

De zigeuner en de jachtopziener keken allebei omhoog, terwijl het projectiel brullend door de ruimte joeg.

HOOFDSTUK III

Een gordijntje beweegt

De rookpluim die de raket uitbraakte, tekende zich als een strakke lijn tegen de blauwe lucht af. Maar na verloop van enkele seconden begon de lijn een flauwe bocht te vertonen in noordelijke richting — net als bij de vorige raket. En ook ditmaal veranderde het projectiel van koers en dook recht op de top van de Gibbet af.

„Hij komt weer op ons af!" riep Basil door zijn kijker turend. „Net als daarnet."

Dick keek naar de jachtopziener en hij zag, dat het gezicht van de man asgrauw was geworden. Zijn blik ging van links naar rechts, op zoek naar een plaats waar hij dekking kon vinden, en toen het geraas van de naderende raket heftiger werd, rende hij met zijn handen voor zijn ogen naar het struikgewas aan de rand van de open plek en wierp zich plat op de grond.

De zigeuner keek met een onbewogen gezicht naar het aanstormende projectiel en hij scheen helemaal niet bang te zijn.

Voor de tweede maal had Dick de wurgende overtuiging, dat de raket recht op hem afkwam. Hij hoopte, dat hij op het laatste moment weer zou afzwenken naar zee, maar het was heel goed mogelijk dat de mannen van de basis hem ditmaal niet op tijd onder controle zouden krijgen. . . dat hij ergens op de helling of op de top van de Gibbet te pletter zou slaan. . . Het geraas werd luider en luider en Dick was bang dat zijn trommelvliezen zouden barsten. De raket was nu met het blote oog te zien — een rood monster met een staart van geel vuur en zwarte rook. . . Maar een monster, dat niet langer dreigend op hen afschoot, doch schuin omhoog klom, een wolk van verstikkende, giftige gassen tegen de aarde slaand. Hoestend en hijgend wierpen de jongens zich op hun buik in het gras om de laatste restjes van de frisse lucht in hun longen te zuigen. Achter hen rukten de twee paarden zich in paniek los en renden hinnikend weg.

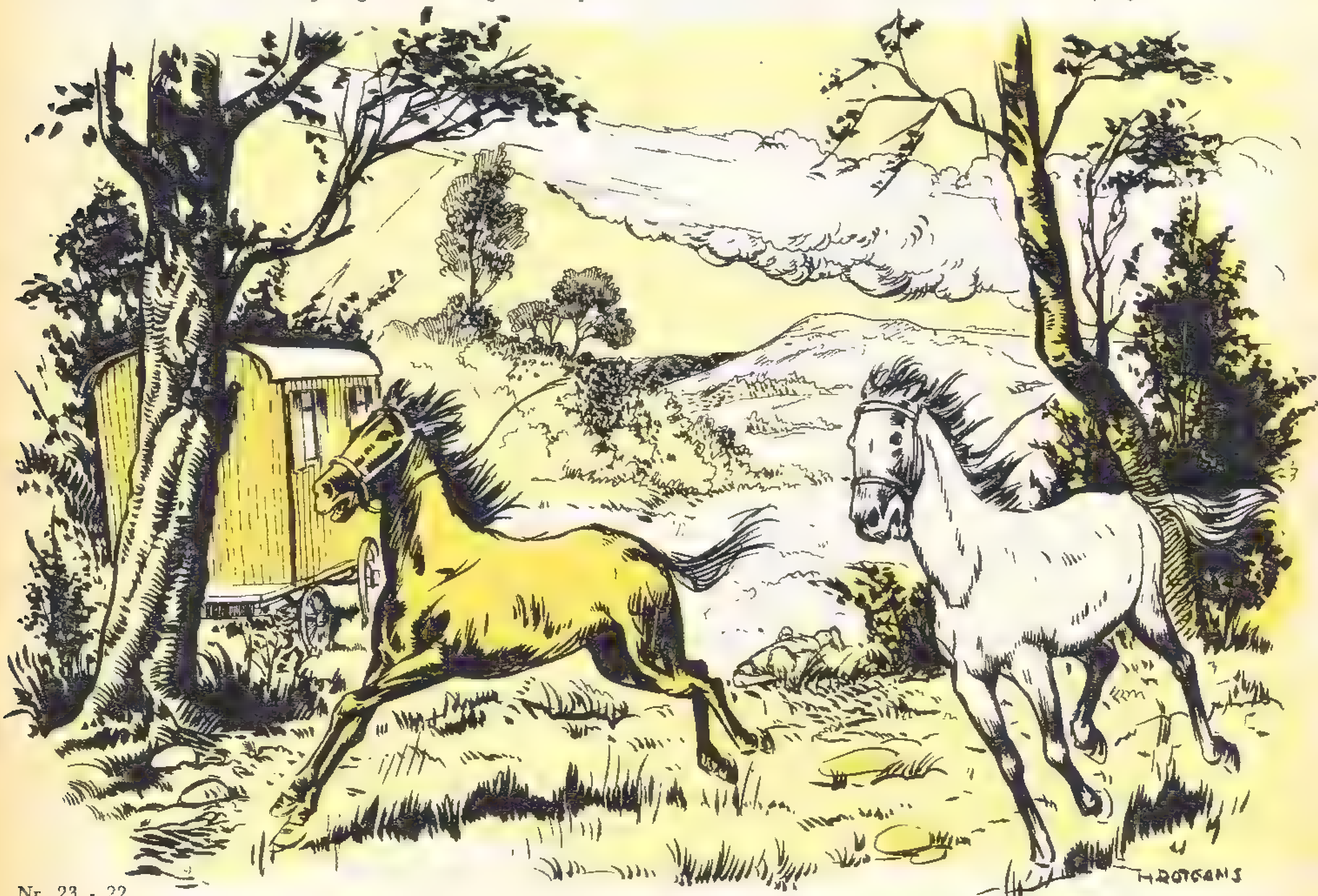
Secondenlang daverde het oorverdovende motorgeraas over het heuvellandschap. Toen klonk een explosie als een duizendvoudige zweepslag en werd het stil. Onwerkelijk stil. . .

„Waar is hij neergekomen?" riep Dick overeindkomend. Hij was bang, dat de raket boven het dorp was geëxplodeerd — misschien zelfs boven het caravankamp. . .

Hij rende tegen de helling van de heuvel op, gevolgd door Basil, Yves en de zigeuner. De jachtopziener krabbelde langzaam overeind en sloeg zijn kleren af.

Yves was de eerste die de top bereikte en de vuile rookkolom uit de hei onder hem zag opstijgen.

„Hij is op het terrein van de raketbasis neergestort!" riep hij.

Dick liet zich hijgend in het gras naast zijn vriend vallen. „O, ik was al bang, dat het dichterbij was."

„Ik ook," zei Basil, terwijl hij de kijker voor zijn ogen hield.

„Kun je zien of een van de gebouwen getroffen is?" De vraag kwam van de zigeuner, die met een bezorgde blik omlaag staarde.

Basil gaf niet onmiddellijk antwoord, maar toen hij zijn kijker had laten zakken, zei hij: „Ik geloof het niet. Zo te zien, is de raket op een open stuk hei in de zuidoosthoek van het terrein geslagen. Wil jij eens kijken, Dick?"

„Graag!" Dick nam de kijker van zijn broer aan.

De sterke lenzen haalden de platte, betonnen gebouwen als het ware naar hem toe. Honderden meters verderop — midden in de hei — kolkte een grauwe rookkolom omhoog. Bij een van de gebouwen bewoog iets... Een rode brandweerwagen dook uit het niets op en reed met grote snelheid in de richting van de rookzuil. Van een andere kant naderden legerjeeps.

„Er komt leven in de brouwerij," zei Dick, terwijl hij de kijker teruggaf aan Basil, die hem onmiddellijk aan Yves overhandigde. „De mannen van de basis gaan op het wrak van de raket af. Je kunt het duidelijk zien!"

„Is er brand?" vroeg de zigeuner. „Ik zie rook!"

„Er staat een klein stukje hei in brand," antwoordde Dick. „Maar er is geen gebouw in de buurt te zien."

De zigeuner schudde zijn hoofd.

„Nee, er zijn geen gebouwen in de zuidoosthoek. Dat klopt." Hij hield een hand boven zijn ogen en tuurde omlaag. Hij had zo'n belangstelling voor hetgeen er op de raketbasis te zien was, dat Basil zich wel verplicht voelde hem ook even de kijker te geven.

„Weet u hoe u hem moet instellen?" vroeg hij.

„Ja, hoor. Ik heb weleens vaker een verrekijker in handen gehad bij de paardenrennen." De zigeuner nam de kijker met een dankbare glimlach aan en tuurde zwijgend naar de raketbasis.

Dick keek over zijn schouder omlaag — naar de open plek halverwege de helling. De deur van de woonwagen was nog steeds gesloten en meneer de gorilla liep zonder op of om te kijken het pad af, in de richting van *Het Smokkelaarsnest*.

„Kijk, de vijand gaat er vandoor," zei Dick tegen Yves. „Hij schaamt zich natuurlijk voor zijn angst van daarnet."

Yves grinnikte.

„Een grote mond en een klein hartje. Maar het komt goed uit, want nu kunnen wij veilig door het bos lopen. Kom op, Basil."

„Een ogenblikje!" Basil wierp een blik naar de zigeuner, die nog steeds door zijn kijker stond te turen.

„Kun je zien of een van de gebouwen getroffen is?" vroeg de zigeuner.

„Ik ga vast!" riep Yves. „Jullie komen maar achter me aan."

De zigeuner keek op toen hij Yves tussen de struiken hoorde verdwijnen. „O, neem me niet kwalijk. Ik zie dat ik jullie ophoud!" zei hij.

Basil nam de kijker van hem aan en hing hem om zijn hals. „Ik heb helemaal geen haast, maar de anderen willen er vandoor nu die jachtopziener niet in de buurt is. Hij heeft dat pad daar genomen."

„O. Ja, dan kunnen jullie het beste voortmaken, hoewel je nooit weet waar die bullebak het volgende ogenblik opduikt. Kijk dus wel uit."

Dick liep snel achter Yves aan, terwijl Basil en de zigeuner op hun gemak afdaalden. Maar op de open plek bleef Dick toch even staan om de helgekleurde woonwagen van dichterbij te bekijken. De deur was nog steeds hermetisch gesloten en voor de raampjes hingen dikke gordijnen. Dick wilde doorlopen, maar op het moment dat hij zich omdraaide, zag hij een van de gordijnen ongeveer een centimeter wijken. Iemand in de woonwagen bespiedde hem...

Dick bleef staan en deed alsof hij op Basil wachtte, maar het gordijn viel weer terug en bleef gesloten. En er kwam geen enkel geluid uit de woonwagen.

De blonde zigeuner liep recht op het hoopje smeulende takken af en zei nijdig: „Nu moet ik weer helemaal opnieuw beginnen!"

„Maar gaat u niet eerst uw paarden opzoeken?" vroeg Dick.

De man schudde het hoofd.

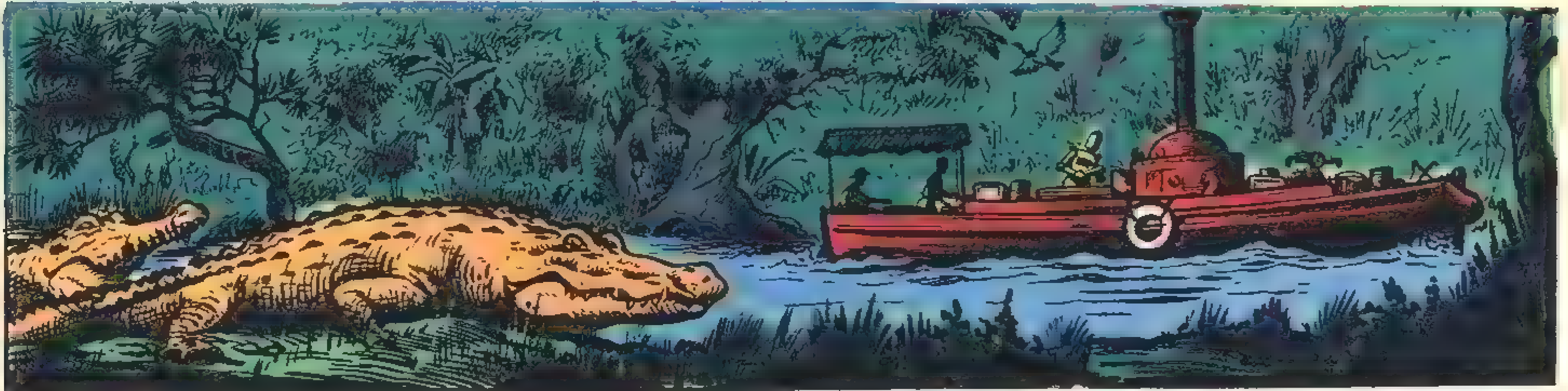
„Die zullen heus niet ver weggaan. En zolang ik ze kwijt ben, heb ik een mooi excuus om hier te blijven staan met de woonwagen. Niet dat ik ook maar één seconde van plan ben om me aan de dreigementen van die gorilla te storen, maar je weet nooit hoe hij het me nog lastig kan maken."

Terwijl de jongens in de richting van het bos verdwenen, begon hij druk takjes te breken en met een lucifersdoosje te rammelen.

Yves stond al aan de andere kant van het prikkeldraad, dat het terrein van *Het Smokkelaarsnest* omgaf.

„Kom, jongens, opschieten," zei hij. „Ik zal het prikkeldraad opzij houden. Denk aan je kleren!" *Wordt vervolgd*

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE GINGEN IN AFRIKA HUN VRIEND BOB LINTON HELPEN BIJ HET ZOEKEN NAAR DE STENEN LEEUW. ZE VONDEN BOBS BOOT, DE BELLA, EN VERMOEDDEN DAT BOB ONTVOERD WAS. OP EEN KIST WAREN EEN SLANG EN DE LETTERS HE GETEKEND!

MET ZIJN ZENDER BRACHT TED ARCHIE IN ACTIE.

GA VLUG HOUT HAKKEN, ARCHIE. WE GAAN BOB ZOEKEN. HIJ IS IN GEVAAR!

EVEN LATER BRACHT ARCHIE HOUT NAAR DE BOOT.

GOED ZO, ARCHIE! BRENG HET MAAR HIER!

GELUKKIG DAT WE ARCHIE HEBBEN!

NA ENIGE TIJD VOER DE BELLA DE RIVIER OP.

DAAR GAAN WE. NEEM JIJ HET ROER MAAR, ARCHIE!

DE BELLA KAN EEN FLINKE SNELHEID ONTWIKKELEN!

TED EN KEN KEKEN NOG EENS NAAR DE KIST.

VOLGENS MIJ ZIJN ER BUITEN BOB NOG MEER MENSEN DIE DE STENEN LEEUW ZOEKEN.

MAAR WAT ZOU DIE SLANG BETEKENEN? IS HET EEN WAARSCHUWING?

TENSLOTTE KWAM M'GUNDA IN ZICHT.

DAAR IS M'GUNDA. MISSCHIEN VINDEN WE BOB HIER.

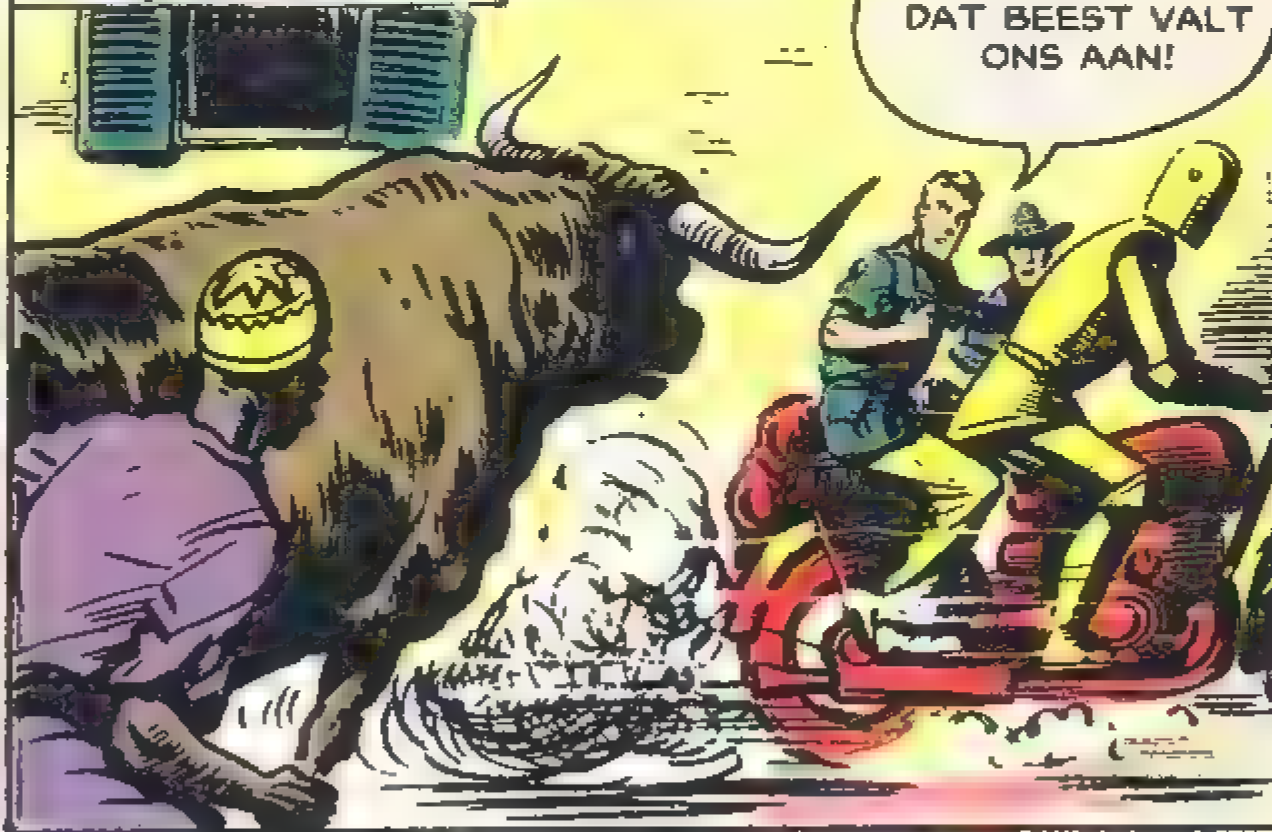
ALS HIJ ER IS, ZULLEN WE HEM VINDEN, KOSTE WAT HET KOST!

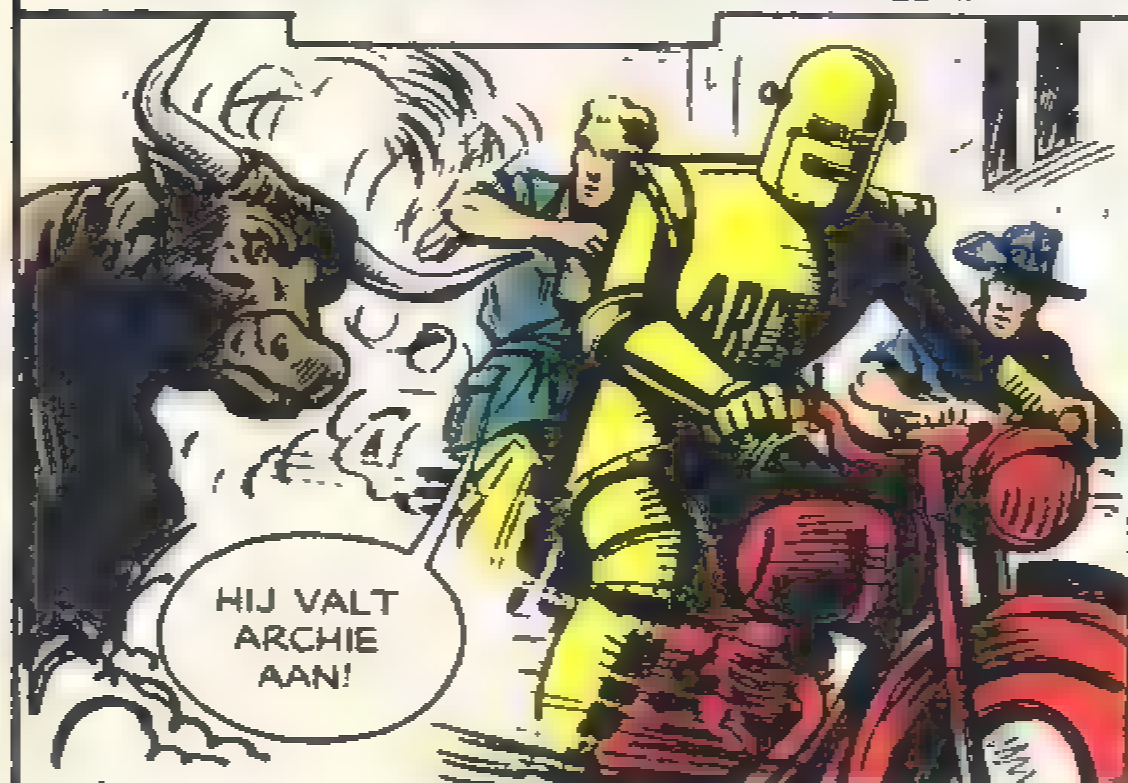
ARCHIE MEERDE DE BELLA EN LAADDE DE MOTOR UIT.

WAAR BEGINNEN WE TE ZOEKEN?

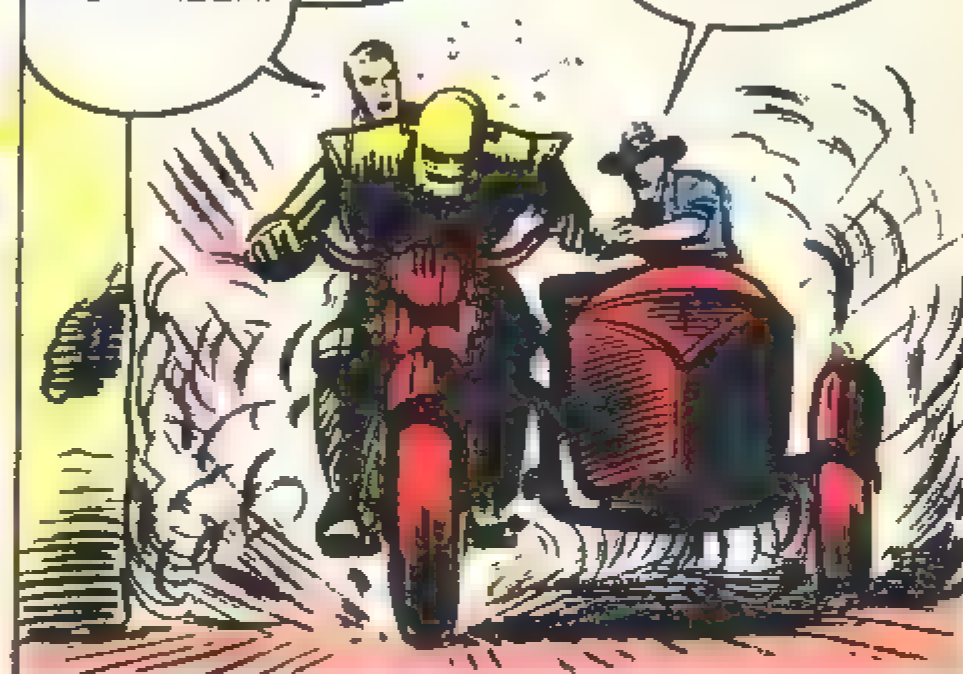
WE ZULLEN DE STAD EENS RONDRIJDEN. BOB HEEFT DIE SLANG NIET VOOR NIETS GETEKEND. DAT BETEKENT IETS.

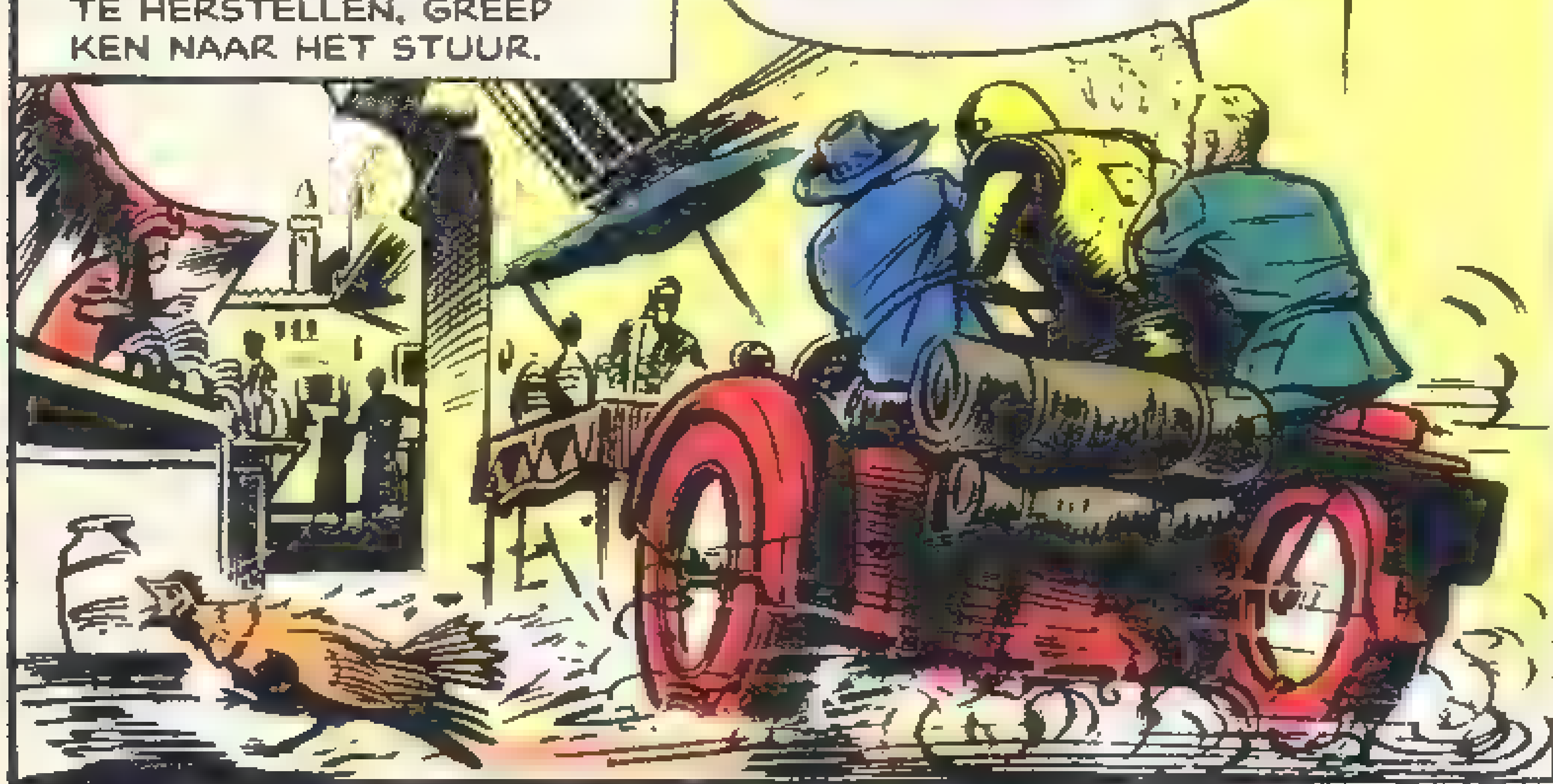

EVEN LATER REDEN ZE MET ZIJN DRIEËN DOOR DE STAD.
DENK JE WERKELIJK DAT DIE SLANG IETS BETEKENT?
JA, IK HEB ER ALLEEN GEEN IDEE VAN WÁT!

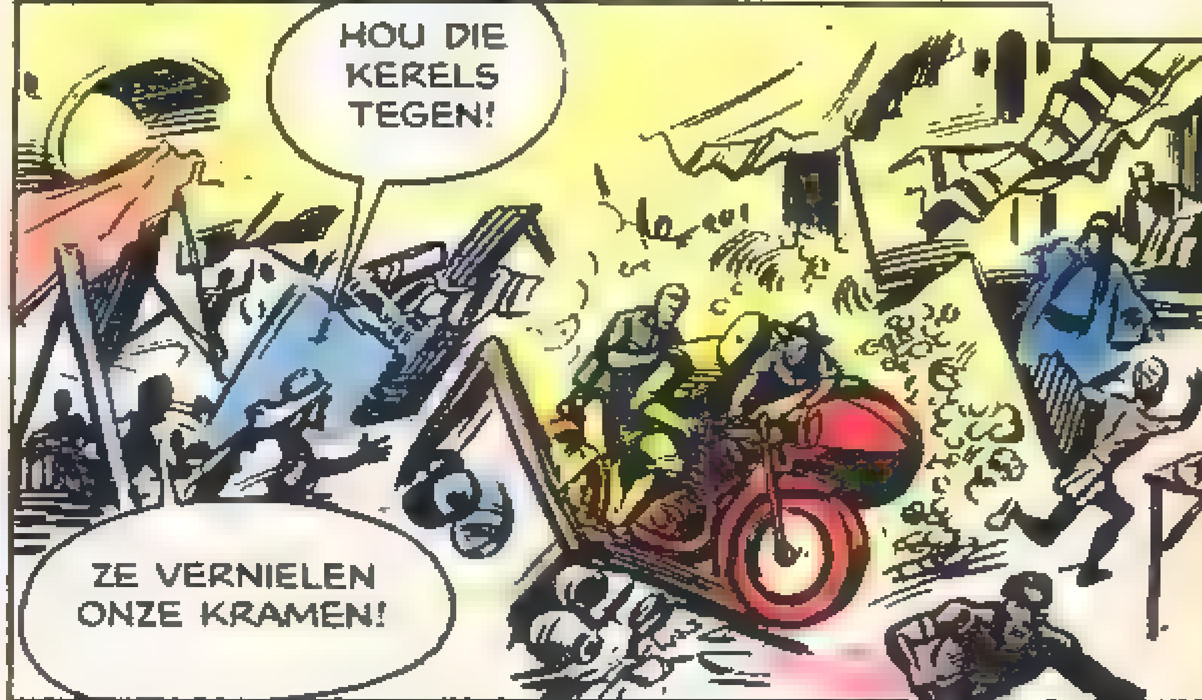

DE MOTOR MAAKTE EEN OS AAN HET SCHRIKKEN.
KIJK UIT, DAT BEEST VALT ONS AAN!

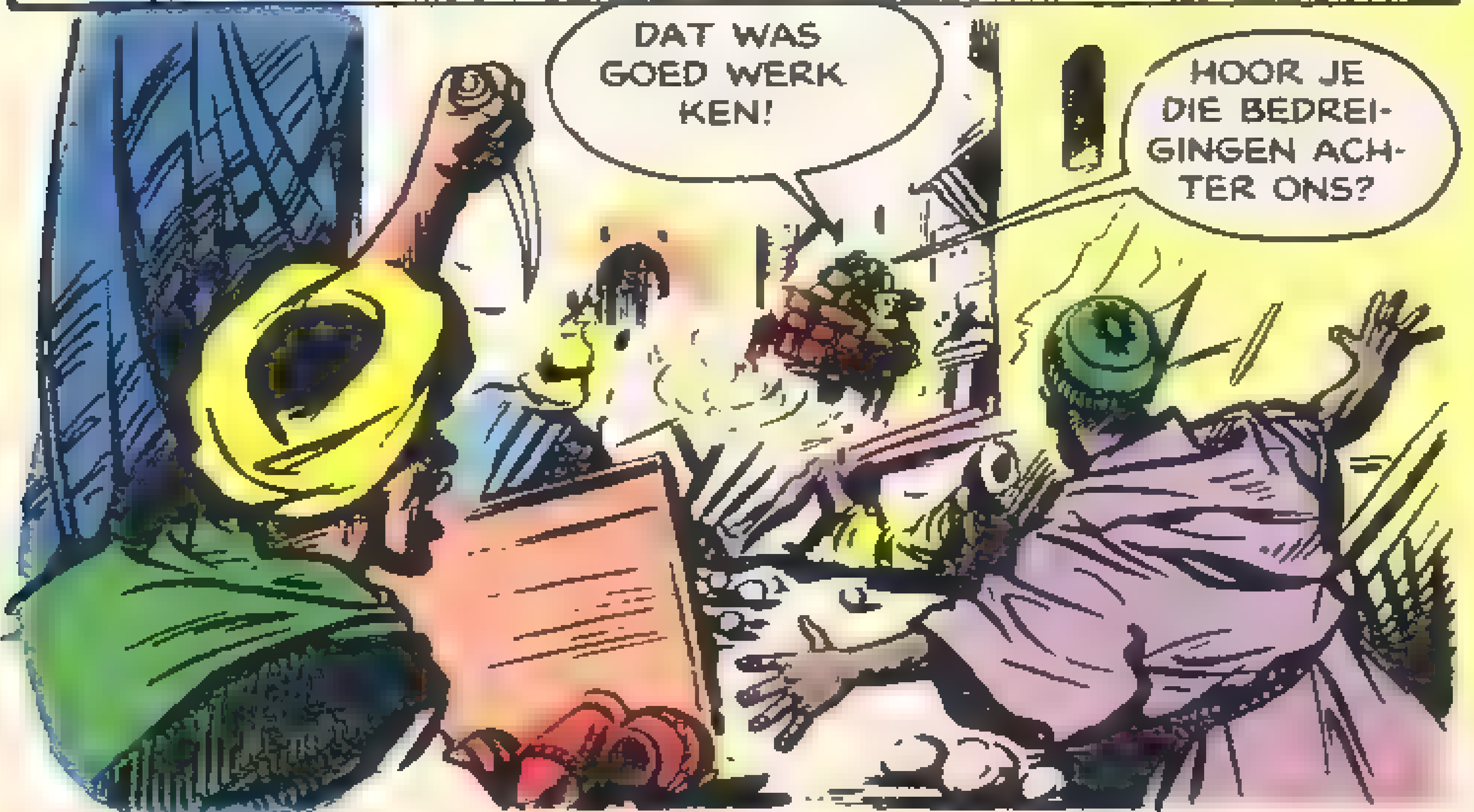

ARCHIE VERHOOGDE ZIJN VAART, MAAR HET DIER ZAT HEN VLAK OP DE HIELEN.
HIJ VALT ARCHIE AAN!

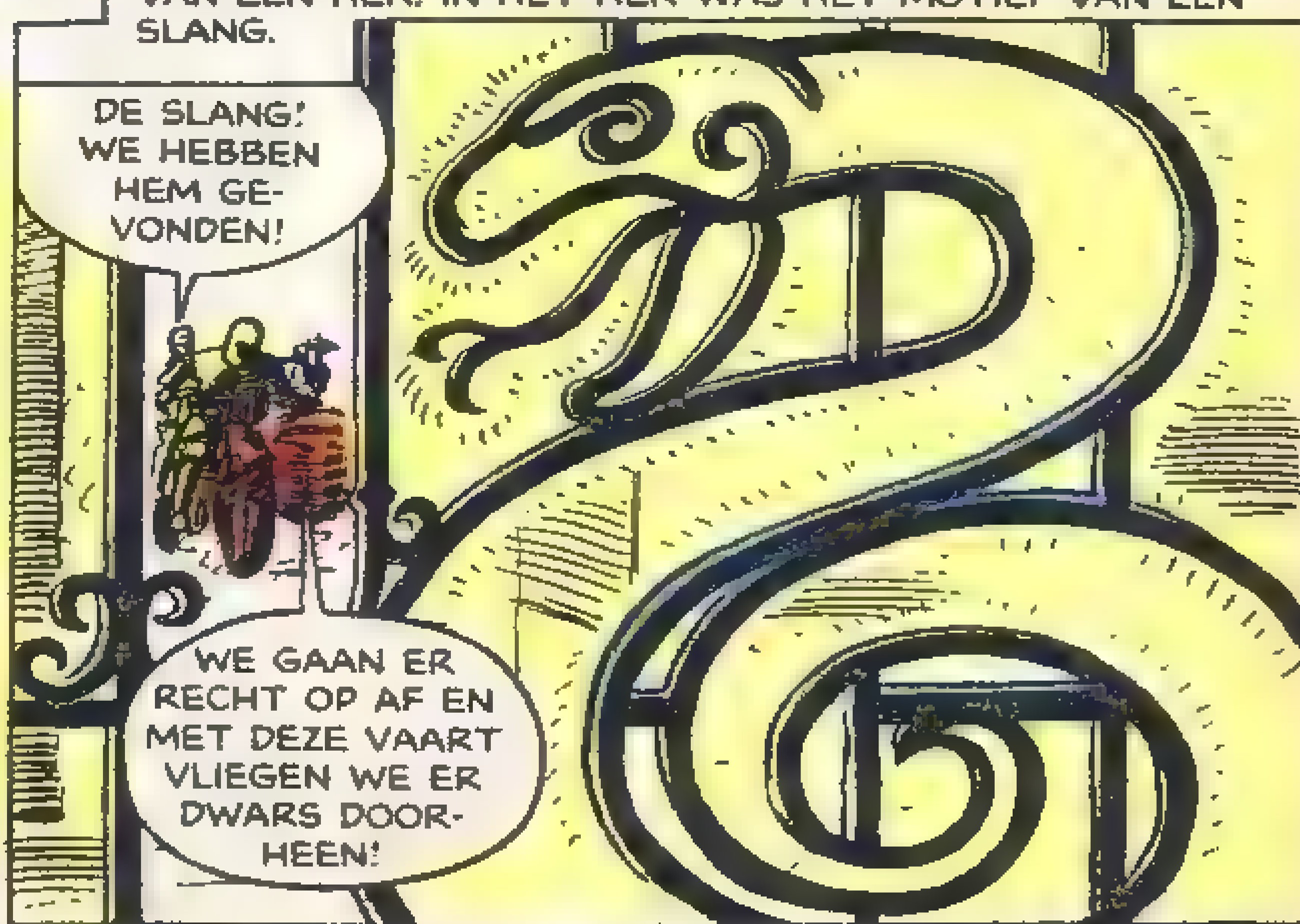

DE HOORN VAN HET DIER STOOTTE TEGEN HET RUGPANEEL VAN DE ROBOT.

VONKEN SPATTEN NAAR ALLE KANTEN.
ARCHIE IS BESCHADIGD! HIJ LUISTERT NIET MEER!
DAT IS NIET ZO MOOI!

TERWIJL TED DE BESCHADIGING TRACHTTE TE HERSTELLEN, GREEP KEN NAAR HET STUUR.
KIJK UIT, KEN, WE RIJDEN DE MARKT OP!

KEN KON HET STUUR NIET TE PAKKEN KRIJGEN EN DAAR STORMDE DE MOTOR OVER DE MARKT.
HOU DIE KERELS TEGEN!
ZE VERNIELEN ONZE KRAMEN!

TERWIJL ACHTER HEM HET GESCHREEUW AANZWOL, WIST KEN DE MOTOR EEN ZIJSTRAAT IN TE STUREN.
DAT WAS GOED WERK KEN!
HOOR JE DIE BEDREIGINGEN ACHTER ONS?

BRULLEND STORMDE DE MOTOR NU IN DE RICHTING VAN EEN HEK. IN HET HEK WAS HET MOTIEF VAN EEN SLANG.
DE SLANG! WE HEBBEN HEM GEVONDEN!
WE GAAN ER RECHT OP AF EN MET DEZE VAART VLIEGEN WE ER DWARS DOORHEEN!

Bange Jopie

beleeft een spannend avontuur

door Harry van Batenburg

Zacht ruiste de regen op het dak van de kleine tent. Zo maar ineens, midden in de nacht, was het een beetje gaan waaien; het eerste zuchtje wind na drie broeihete dagen. En nu was er de lauwe regen. Op de droge bladeren van het kreupelhout, op de dorre hei, op het rulle zandpad, overal was plotseling het eentonige geruis van de regen.

Jopie Verhoef lag ernaar te luisteren en hij vroeg zich af of het hem zou helpen zijn kiespijn te vergeten en in te slapen. Naast hem lagen zijn vrienden Tom, Fred en Wim ineengekronkeld in hun slaapzakken en rustig ademend.

De tent was eigenlijk te klein voor vier stevige knapen; het was een tweepersoons dwarsslaper en eigendom van Jopies oudste broer, die in dienst was. Maar een paar dagen voor de grote vakantie was Tom met het plan voor een trektocht op de proppen gekomen en na veel passen en meten hadden ze besloten dat ze best met hun vieren in de dwarsslaper konden.

Nu was het de tweede nacht van hun grote avontuur en ze lagen ergens in Brabant. Wáár wisten ze niet precies, maar het moest dicht bij de Belgische grens zijn, want ze waren die avond Tilburg gepasseerd en over een smalle landweg steeds verder naar het zuiden getrokken. In een dicht kreupelbosje hadden ze tenslotte de tent opgezet.

Dat was een plan van Fred geweest. „Laten we nu eens niet naar een officieel kampeerterrein gaan, lui, maar zo maar ergens in een bos bivak maken; dat is veel spannender," had hij gezegd. De drie vrienden waren het onmiddellijk met hem eens en zo waren ze met opzet de bossen ingetrokken.

Die nacht kreeg Jopie spijt. Ze hadden geen vuur durven maken om hun potje te koken of thee te zetten en nergens in de omtrek konden ze water vinden om zich te wassen. Dat was het ergste niet voor een keer, maar terwijl zijn vrienden tevreden insliepen, begon bij Jopie de kiespijn te knagen, die hem de hele nacht wakker hield.

Jopie Verhoef was een echte pechvogel. Hij was de kleinste van de vier vrienden, kwam altijd achteraan en werd steeds gekweld door het pechduiveltje. Als er iemand een lekke band kreeg, was hij het. Als ze over een brede sloot sprongen, zag hij kans er midden in te tuimelen. Als ze op school kattekwaad uithaalden, werd hij betrapt. En nu lag hij met kiespijn in de tent en dacht somber, dat de anderen hem alleen maar hadden meegenomen, omdat hij voor een tent kon zorgen; ze hadden hem eigenlijk veel liever thuisgelaten.

Jopie lag te luisteren naar de regen die op het tentdak ruiste en naar al de vreemde, ritselende geluiden in het kreupelbos. Plotseling kwam hij met een schok overeind en staarde met grote ogen in het duister. Wat was dat voor een geluid vlak achter de tent, juist naast zijn hoofd? Jopies hart bonsde fel. Hij zou het zijn vrienden niet durven bekennen, maar hij was bang. Er was een kort, heftig geritsel achter de struiken geweest en vlak daarna iets dat op schuifelende voetstappen leek. Ja, hij wist het nu zeker, dat waren niet de gewone geluiden van de nacht. Er ritselde altijd wel iets tussen de bladeren en voor de regen begon hadden overal in de buurt krekels gesjirpt. Er was een konijn door de struiken gewipt en soms ploften er denneappels uit de hoge bomen, die het bosje overschaduwden. Dat was allemaal vanavond geweest voor de regen begon te drenzen.

Nu was er dat andere, dat beangstigende geluid van sluipende stappen rond de tent. Nee, het bleef nu stil. . . Alleen het ruisen van de regen was nog te horen.

„Je moet niet altijd zo'n bangerik zijn," zei Jopie zacht voor zichzelf. „De jongens hebben gelijk dat ze je Jopie Wezel noemen. Dit was niets bijzonders, gewoon een van de vele geluiden die je hier hoort als je wakker ligt."

Jopie onderscheidde in het donker vaag zijn vrienden, die rustig doorsliepen. Voor geen geld van de wereld zou hij hen durven wakker maken. Ze zouden hem dan zeker weer uitlachen. Jopie bleef minutenlang scherp zitten luisteren. Regen. . . niets dan regen was er te horen. En de kiespijn begon ook weer te knagen. Juist wilde hij voorzichtig op zijn zere wang gaan liggen, toen opnieuw een hevig geritsel van de bladeren hem deed opschrikken. Het was iets verder af nu, misschien bij de zandweg, maar er had ook duidelijk een tak gekraakt. Zou hij toch de anderen maar wekken? Nee, ik wil niet laf zijn, flitste het door zijn hoofd. Voor één keer zal ik eens laten zien dat ik geen Jopie Wezel ben. Rustig, alsof zijn hart niet bonsde van angst, tastte hij naar zijn schoenen. Hij stapte erin en gunde zich geen tijd om de veters te strikken. Hij trok over zijn pyjama zijn regenjas aan en deed alles zo voorzichtig mogelijk om de anderen niet te wekken. Daarna knielde hij tussen de voeten van Fred en Tom en ritste zacht de tent een eindje open, juist ver genoeg om naar buiten te kunnen kruipen.

Hij stond in de lauwe regen, die weldadig neerdruppelde op zijn verhit gezicht. Het kreupelbos had niets beangstigends en hij begreep niet dat hij daarstraks zo bang had kunnen zijn. Hij sloop om de tent en toen hij niets verdachts vond, lachte hij inwendig even om Jopie Wezel, die zich weer eens had aangesteld als een klein kind. Toen veerde hij opeens overeind alsof een adder hem gebeten had. Boven het gedruis van de regen hoorde hij op enige afstand het geluid van stemmen. „Waar blijf je nou zo lang? We hebben nog meer te doen."

„Sssst. Er staat daarginds een tent."

„Tent? Wat tent? Hoe haal je het in je hoofd om. . . ?"

„Stil, sufferd. Als ik nou zeg dat er een tent staat. Moeten ze ons dan met alle geweld horen?"

De rest van het gesprek was niet te volgen, want de beide mannen waren de zandweg opgelopen, die langs het bosje liep, en ze spraken nu fluisterend met elkaar. Maar Jopie was door dat geheimzinnige gedoe zo nieuwsgierig geworden, dat hij zijn angst en zijn kiespijn helemaal vergat. Voorzichtig sloop hij in de richting van het geluid, terwijl hij zijn voeten voorzichtig neerzette om geen takje te laten kraken, en tuurde scherp in de duisternis.

Eindelijk was Jopie tussen de struiken door bij de zandweg gekomen en hij bleef plotseling staan, want hij was nu vlak bij de mannen. Hij kon duidelijk het zware gegrom van de een verstaan en het opgewonden gefluister van de ander, die blijkbaar het terrein verkend had.

„Gevaarlijk of niet, we móéten erlangs," gromde de eerste, een reus van een kerel in een leren jekker, die glom van de regen. „Als het lui van de douane waren, sliepen ze niet in een tentje en dan hadden ze jou trouwens al lang te grazen genomen. Zal ik eens gaan kijken?"

„Nee, alsjeblieft niet," fluisterde de ander ontdaan. „Je zou ze wakker maken en je weet nooit wat er dan gebeurt. Ze kunnen altijd de douane waarschuwen, terwijl wij de wagen laden, en dan zitten we vannacht nog achter slot en grendel. Kom, laten we maar opschieten."

„Ach, jij altijd met je angsten," schamperde de reus. „Ik heb jou nog nooit ergens anders over horen praten." Maar na een kort schouderophalen volgde hij toch zijn makker. Ze sloegen een bospad in en verdwenen uit het gezicht.

Trillend van opwinding stond Jopie tussen de struiken. Hij besefte dat hij nu bliksemsnel zou moeten handelen. Die mannen waren smokkelaars, dat was zo duidelijk als wat. Ze waren bang voor de douaniers, die hier ergens in de buurt moesten zijn, en ze moesten een wagen laden: een wagen met smokkelwaar.

Jopie wist zelf niet goed wat hem overkwam, maar vanaf dit ogenblik begreep hij opeens dat hier de kans lag om zijn vrienden te tonen dat hij geen lafaard was. Hij onderdrukte zijn angst en begon de twee mannen te volgen. Bij de volgende draai van het pad had hij ze al bijna ingehaald. Hij kon nu ook de bromstem van de reus weer horen, die zich hier in het bos volkomen op zijn gemak scheen te voelen.

„Als je zo'n oude rot in het vak was als ik, zou je je door zo'n onnozel kampeertentje niet van de wijs laten brengen. Het zijn natuurlijk kwajongens. Het is hier nota bene verboden te kamperen, dus die knapen zullen zich wel rustig houden."

Het antwoord van de kleine man was niet te verstaan, want de twee verdwenen om de bocht van het pad en Jopie haastte zich om hen weer in te halen. Hij mocht hun spoor in geen geval kwijtraken, want voor het eerst van zijn leven had hij nu de kans om. . . Ja, welke kans had hij eigenlijk? Hij wilde zich daar niet in verdiepen.

Bij een volgende draai van het bospad gekomen bleef hij weer staan. Hij en zijn vrienden hadden niet geweten dat ze zo vlak bij een huis kampeerden, maar hier stond het, groot en somber afgetekend tegen de duisternis van het bos. Het leek een boerderij, met stallen en schuren. Ja, nu onderscheidde Jopie ook een hooiberg en bij een van de schuren stond een raar soort auto, vierkant en hoekig en zonder raampjes. Toen hij voorzichtig naderbij sloop, zag hij dat er zelfs geen voorruit in zat, alleen een kleine opening op ooghoogte. Het was een pantserwagen, begreep hij, zoals in spannende smokkelverhalen beschreven werd.

Voor geen geld van de wereld zou bange Jopie dit avontuur hebben willen missen. Maar hij wás op dit ogenblik bange Jopie niet meer. Rustig ging hij doen wat zijn verstand hem ingaf. Uiterst voorzichtig kroop hij tot aan de rand van het struikgewas, vanwaar hij het hele erf van de smokkelhoeve kon overzien. Daar ging hij liggen en hield alles scherp in het oog. Van de twee mannen was geen spoor meer te bekennen, maar de pantserauto stond slechts tien stappen van hem af en de deur van een van de schuren stond open. Daar waren die mannen natuurlijk in verdwenen. Daaruit zouden ze straks te voorschijn komen om de auto te laden. En dan? Koortsachtig werkten Jopies gedachten. Als de wagen geladen was, zouden de smokkelaars er vandoor gaan, de grens over, en niemand zou Jopie geloven als hij vertelde van zijn nachtelijk avontuur.

Hij moest die auto op de een of andere manier tegenhouden. De douane, flitste het door zijn hoofd. Die moest hier ergens in de buurt zijn. Maar eer hij die had gevonden zou de smokkelauto al lang geladen en verdwenen zijn.

Opeens zag hij de mannen uit de donkere schuur te voorschijn komen. Ze waren met zijn drieën nu en ze kwamen regelrecht op hem af. Bevend drukte hij zich tegen de grond en zijn hart bonsde in zijn keel. Als ze me maar niet vinden, als ze me maar niet vinden, ging het door hem heen. Ze vonden hem niet, want er werd niet naar hem gezocht. Gebukt onder zware pakken sloften de mannen naar de auto, waarvan de achterdeur openstond. Er klonk gebons en geschuif in de wagen en zwijgend verdwenen de mannen weer in de schuur. Jopie transpireerde van angst en opwinding. Ze zouden terugkomen, begreep hij, ze zouden telkens terugkomen tot de wagen vol was en dan verdwijnen met de kostbare lading. Boter misschien. Hij had in de krant iets gelezen over de botersmokkelaars aan de Belgische grens en nu lag hij er met zijn neus bovenop. Even moest hij giechelen om dat malle idee. Maar zijn vrienden zouden hem nooit geloven. Tenzij hij de wagen wist tegen te houden. . .

Plotseling drong het tot hem door wat hij moest doen. Hoe houd je een auto tegen? Door hem onklaar te maken. Langzaam hief hij zijn hoofd wat op en gluurde naar de pantserauto. Die stond zwaar en massief op het verlaten erf. Er was niets te vernielen. Zelfs de banden leken massief en hij had trouwens geen zakmes bij zich om er zijn krachten op te beproeven. Hij voelde zich hopeloos onbelangrijk. En toch beleefde hij dit avontuur. Hij keek nog eens naar de zware pantserauto en besloot met een zucht dat er helemaal niets aan te vernielen was. Toen moest hij weer diep wegduiken, want de mannen kwamen terug met een nieuwe vracht. Hij hoorde het bonzen in de laadbak en het schuiven met zware pakken. Toen klonk opeens de stem van de donkere reus: „Zo, nog drie vrachtjes en dan zijn we klaar. Je hebt toch wel bijgetankt, Blauwe?"

„Tuurlijk," bromde de stem van de derde man. „Dacht je dat ik jullie halverwege zonder benzine zou laten staan?"

De kerels verdwenen weer in het donker van de schuur, maar in Jopies hoofd ging opeens een lichtje branden. Dat was het. De benzine. Zelfs de zwaarste wagen rijdt niet zonder brandstof. . .

In zijn blijdschap om deze ontdekking vergat hij bijna alle voorzichtigheid. Hij richtte zich half op en tuurde naar de pantserauto. Ja, warempel. Zoals bij veel zware wagens stak de dop van de benzinetank naar buiten uit, achter de deur van de cabine.

Bevend over zijn hele lichaam sprong Jopie uit de struiken te voorschijn en rende naar de wagen. Hij pakte de tankdop met beide handen beet en draaide hem naar links. Met een zachte klik kwam de dop los en de lucht van benzine sloeg hem in de neusgaten. Jopie aarzelde niet. Hij bukte zich en pakte twee handen vol nat zand, dat hij in de wijde hals van de benzinetank liet vallen. Weer bukte hij zich en weer verdween er zand in de tank. Nog eens en nog eens. . . Hij had juist met veel moeite de dop weer op de tank gedraaid, toen de mannen voor de derde keer het erf op sloften. Jopie verstijfde van schrik. Ze konden hem hier achter de cabine niet zien, nóg niet. . . maar hij kon niet meer in de struiken vluchten. Ze zouden hem dan zeker zien of het geritsel in het kreupelhout horen.

Gehoorzamend aan een ingeving liet Jopie zich op de grond zakken en kroop onder de wagen. Juist op tijd, want de reus met de bromstem was al vlakbij. „Tienus zit in de rats," zei hij schamper tegen de derde man. „Hij heeft een tentje gezien, ginder in het bos. Kwajongens natuurlijk."

Jopie wachtte vol ongeduld tot het drietal weer in de schuur verdwenen was en sloop toen zo snel hij durfde naar het kreupelbosje terug. Toen hij eenmaal tussen het dichte gebladerte was, sloop hij naar het zandpad en daar zette hij het op een lopen zo snel zijn voeten hem wilden dragen. Pas toen hij over zijn losse schoenveters struikelde, herinnerde hij zich dat hij straks zo maar in zijn schoenen gestapt was. Hijgend bukte hij zich, trok de veters in de knoop en rende weer verder. Maar de regen viel nu bij stromen neer; het was pikdonker en hij kon onmogelijk de plaats terugvinden waar de tent moest staan. Hij wilde zijn vrienden roepen, maar hij durfde niet. Wanhopig liep hij verder langs het kronkelende zandpad, steeds maar verder, om weg te komen van de smokkelaars, voor wie hij opeens heel erg bang was. Nu pas besefte hij in welk gevaar hij zich had begeven. Als die kerels hem hadden gevonden, daar onder de auto. . . Als ze hem nu achterhaalden en begrepen dat hij al dat zand in de benzinetank had gegooid. . . Op goed geluk drong Jopie het kreupelbos binnen opzij van de zandweg. In het donker strompelde hij voort, bang dat de smokkelaars hem zouden achterhalen of dat ze de honden achter hem aan zouden zetten. Terwijl hij hijgend verder vluchtte, huilde hij van angst. Hij was ineens weer Jopie Wezel en niets was er over van zijn dapperheid van daarstraks. Toen hij ver achter zich zwaar geronk hoorde ten teken dat de pantserauto startte, dacht hij dat zijn list mislukt was en in radeloze angst vocht hij zich een weg door het natte kreupelhout. Maar het geronk eindigde al gauw in een paar harde knallen en daarna stierf het geluid weg. Zou het zand dan tóch gewerkt hebben?

Nu was er alleen nog maar het geruis van de regen op de bladeren en het bonzen van zijn eigen, bange hart. Hijgend stond Jopie stil.

Toen plotseling. . een geritsel en gekraak in de struiken recht voor hem. Het woedend gegrom van een grote hond, die op hem afsprong, en vlak daarachter twee mannen in groene uniformen. Geschreeuw klonk boven de angstige kreten van Jopie uit. „Tarzan, hier. Liggen." De mannen stonden voor hem, groot en dreigend in hun zware uniformjassen, met pistoolholsters aan hun riem. Maar nooit had Jopie zich zo veilig gevoeld.

„Je bent er gloeiend bij, mannetje," beet een van de douanemannen hem toe. „Vertel me maar eens gauw voor wie jij de weg aan het verkennen bent."

„Voor de Blauwe," lachte Jopie door zijn tranen heen. „Die ene heet de Blauwe en de magere heet Tienus en er is ook nog een grote dikke bij, maar die zijn naam ken ik niet. Ze hebben een pantserauto en daar heb ik zand in gedaan, in de tank bedoel ik. De boerderij staat daar ergens aan het begin van het zandpad, maar ik weet niet precies waar, want ik ben de weg kwijtgeraakt. We waren aan het kamperen; ziet u, en toen heb ik het allemaal ontdekt, omdat ik kiespijn had. . ."

De eerste douanier keek hem argwanend aan, maar zijn collega begon de draad van het verhaal te snappen. De naam Blauwe kwam hem bekend voor en bij stukjes en beetjes wist hij de hele geschiedenis uit Jopies mond te trekken. Daarna hadden de mannen opeens grote haast. „Loop hier rechtdoor, tot je aan een klinkerweg komt," zei de eerste, „daar ga je linksaf. Je zult er na een paar honderd meter wel worden aangehouden. Doe daar opnieuw je hele verhaal en zeg tegen de commandant dat wij achter de Blauwe aan zijn. Vlug. Lopen." Hij duwde de verbaasde Jopie in de goede richting en zelf volgde hij zijn collega door het kreupelhout naar het zandpad.

Jopie begreep wat er van hem verlangd werd. Hij drong hijgend door de struiken tot hij op een weg met dikke, bolle keien kwam, die glommen in de regen. De klinkerweg, begreep hij, en hij begon de weg naar links te volgen juist zoals de douanier hem had opgedragen. Hij hoefde niet eens ver te gaan, want voor hij honderd meter gelopen had, werd hij aangehouden en naar een bruin, houten keetje gebracht met asfalt op het dak. In dat kleine huisje zaten twee mannen in uniform. Ze keken verbaasd op, toen er een jongen in pyjama binnenstapte, maar Jopie begon al aan douanemannen te wennen en lachte hen toe als waren het oude bekenden.

„Hier is een joch met een lollig verhaal, commandant," zei de man die hem had aangehouden. „Als het waar is wat hij beweert, hebben we de Blauwe te pakken." Toen rende hij weg zonder verdere bevelen af te wachten en Jopie mocht aan de commandant en de wachtmeester het verhaal nog eens vertellen.

De commandant hoefde niet lang aan de waarheid te twijfelen, want eer Jopie was uitverteld, werd het hele vertrekje opeens gevuld met mannen. Drie van hen waren geboeid en keken met woedende blikken naar Jopie, die zich opeens weer een wezel voelde. „Heb ik je niet gezegd, dat die knullen ons aan de galg zouden brengen?" kermde de magere man met een wanhopige blik op de reus.

„Aan de galg is wel een beetje veel gezegd, Tienus van Balen," lachte de commandant, „maar dat jullie voor een poosje achter de tralies draaien, daar kun je wel op rekenen."

„En dat alles door een paar handjes zand," grijnsde een van de douanemannen. „Die pantserwagen zullen we moeten slepen, commandant, want hij wil niet meer voor- of achteruit."

Aan het luide gelach van de mannen namen er drie geen deel. Zij keken met ogen vol haat naar Jopie, maar gelukkig waren hun handen geboeid en stonden ze onder strenge bewaking. En Jopie, een beetje bleek om zijn neus, lachte mee, als een boer die kiespijn heeft. En dat hád hij ook. . . Maar hij was geen wezel meer.

. . . en daar zette hij het op een lopen, zo snel zijn voeten hem wilden dragen.

COCO DE CLOWN

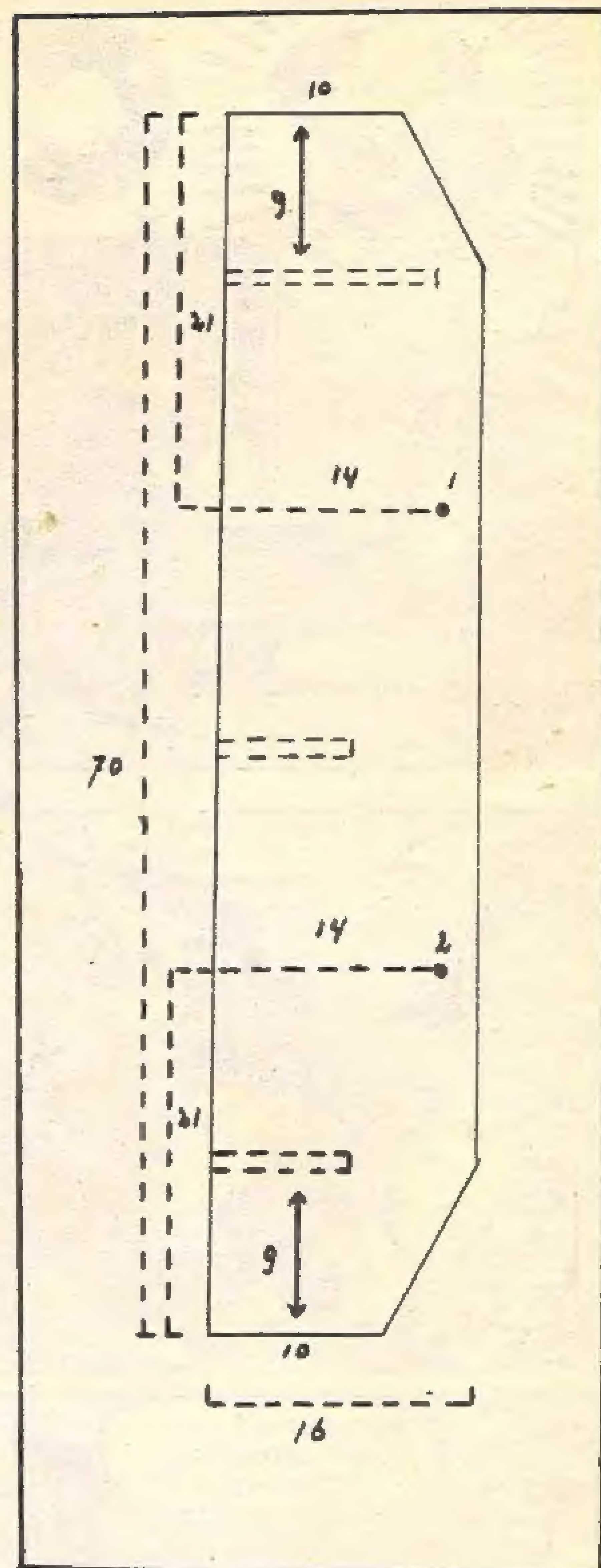

Een schoenenrek voor vaderdag!

Zondag 17 juni aanstaande is het Vaderdag en voor al diegenen onder onze lezers, die vader eens extra willen verrassen, brengen we hier een beschrijving van een heel handig cadeau, waar de feesteling vast en zeker erg blij mee zal zijn: een schoenenrek. Het is 50 centimeter breed en 70 centimeter hoog en kan gemakkelijk aan de binnenkant van een kastdeur opgehangen worden. Vier paar schoenen vinden er een plaats in en in de bovenste vakjes kunnen de poetsspullen opgeborgen worden. Ook voor het opbergen van handschoenen is het geschikt. Het onderste vak is een mooie bergplaats voor sokken.

Werkbeschrijving :

De zijkanten van het rek (70 cm hoog en 16 cm breed, zie schema) worden gemaakt van triplex van 6 mm dikte. Hiertussen spijkeren we op de afgestippelde plaatsen drie plankjes van vurehout van 1 cm dikte. Het bovenste plankje is 50 × 14 × 1, de twee andere zijn 50 × 7 × 1 cm. Voor het spijkeren kun je het beste kopIoze nageltjes gebruiken. Op de plaatsen waar de punten 1 en 2 staan aangegeven, komen ronde stokken, die een lengte hebben van 50 cm en een doorsnede van 2 cm. De bodem van het rek is een stuk vurehout van 50 × 10 × 1 cm. Boven op het rek komt een stukje triplex van 6 mm dikte van 53 × 11 cm. In het bovenvak komt nog een opstaand schotje van vurehout van 9 × 10 × 1 cm.

De achterkant van het schoenenrek maken we van triplex van 3 mm dikte. Deze achterkant is 71,6 × 51,2 cm groot. We boren hierin twee gaten om het rek op te hangen. Tenslotte komt langs de onderkant van de voorzijde een stukje triplex van 6 mm dikte van 51,2 × 3 cm.

Als we het rek schilderen, moeten we eerst de spijkergaatjes afplamuren. Laten we het blank, dan stoppen we de gaatjes met kneedbaar hout. Denk erom, dat alles heel goed geschuurd moet zijn voor we kunnen lakken of schilderen!

Te.

Benodigd materiaal:

Triplex van 6 mm dikte:
2 stukken van 70 × 16 cm (zijkanten)
1 stuk van 53 × 11 cm (bovenkant)
1 stuk van 51,2 × 3 cm (schuin onderstukje voorkant)
Triplex van 3 mm dikte:
1 stuk van 71,6 × 51,2 cm (achterkant)
Vurehout van 1 cm dikte:
1 stuk van 50 × 14 cm (bovenste plank)
2 stukken van 50 × 7 cm (andere plankjes)
1 stuk van 50 × 10 cm (bodem)
1 stuk van 9 × 10 cm (opstaand schotje bovenvak)

Ronde stokken:
2 stokken van 50 cm lang, doorsnede 2 cm
1 busje blanke lak en een beetje kneedbaar hout (als we het rek blank laten)
1 busje plasticlak en wat grondverf plus een beetje plamuur (als we het rek schilderen).

De gouden kraag

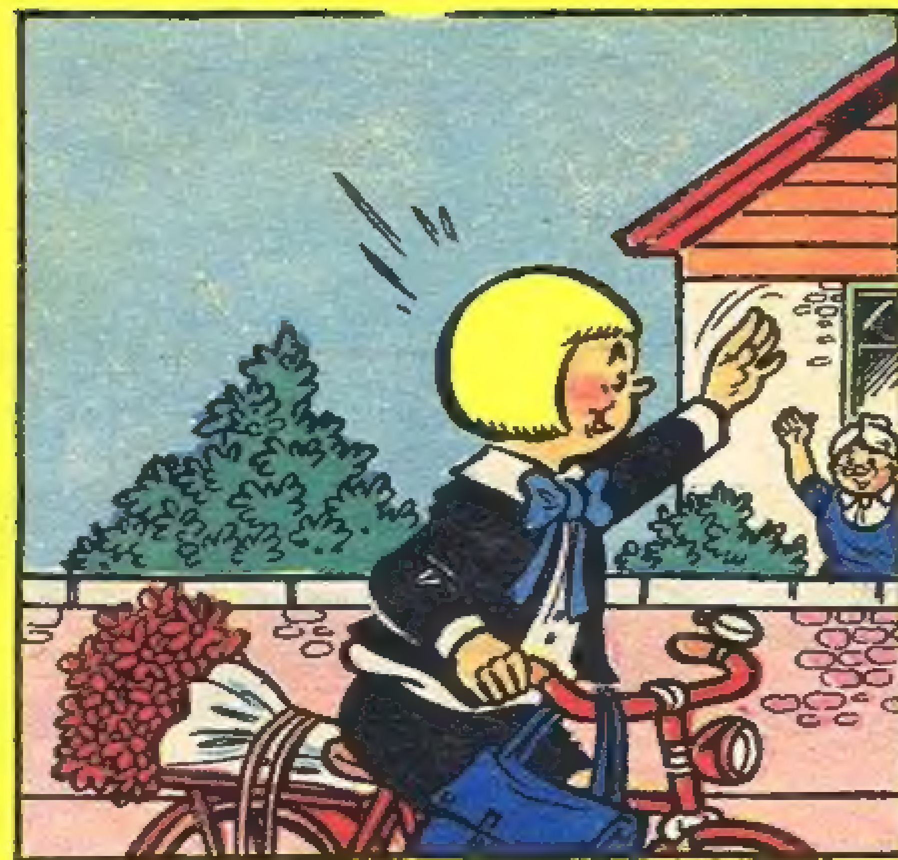

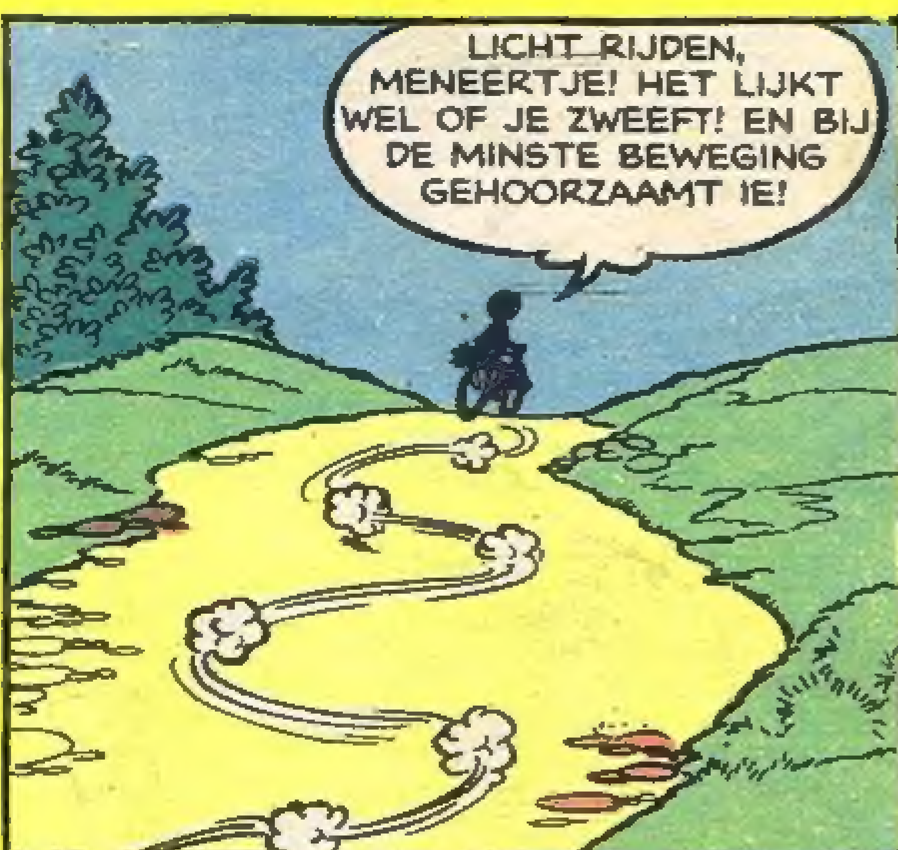

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct. per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.